
Vladimir Megre
CEDRII SUNĂTORI AI RUSIEI
Cedrii Sunători
ai Rusiei

Vladimir Megre

CEDRII SUNĂTORI AI RUSIEI

cartea a doua

din seria

EDITURA
DIANUȘA

Târgu Neamț

După afirmațiile Anastasiei, în texte au fost introduse combinații de litere și aranjamente de cuvinte care au influență binefăcătoare asupra omului.

Toate acestea pot avea efect atunci când, în timpul citirii, auzul nu va fi deranjat de zgomote produse de aparaturi sau mecanisme artificiale.

Doar sunetele naturale ca susurul apei, trilul păsărilor, foșnetul frunzelor în copaci, pot favoriza obținerea unui efect pozitiv.

Vladimir N. Megre

În momentul lansării primei ediții a cărții spusele Anastasiei au fost confirmate în peste 5000 de scrisori

Extraterestră sau pământeană?

Înainte de a merge mai departe cu înşiruirea evenimentelor legate de Anastasia, aş vrea să le mulţumesc tuturor liderilor spirituali, învăţaţilor, jurnaliştilor şi cititorilor de rând care mi-au trimis scrisori, literatură de suflet şi comentarii referitoare la faptele descrise în prima carte. Părerile asupra Anastasiei sunt împărţite. În presă au numit-o "Stăpâna taigalei", "Maga siberiană", "Profeta", "Revelaţia Divină", "Extraterestra". S-a făcut astfel că, la întrebarea unui ziarist moscovit: "O mai iubeşti încă pe Anastasia?", să răspund: "Nu reuşesc să-mi definesc bine sentimentele."

Aşa s-a iscat imediat zvonul că nu aş fi capabil să-nţeleg mare lucru din toate cele ce mi se întâmplă datorită incompetenţei mele spirituale. Dar, cum poţi să iubeşti neştiind pe cine iubeşti? Vedeţi: nici până în clipa asta, Anastasiei nu i s-a făcut o descriere cât de cât clară. Eu m-am străduit, bazându-mă pe afirmaţiile ei:

"Eu sunt o ființă umană! Sunt o femeie!", să mă conving și să găsesc o explicație coerentă capacităților ei extraordinare. Dintr-un început părea să-mi reușească...

Cine este Anastasia?

O tânără femeie născută și crescută în pustnicie în profunda taiga siberiană. Educată, după moartea părinților, de bunicul și străbunicul ei - și aceștia, la rândul lor, adepți ai aceluiași stil de viață retras în pustnicie.

Poate fi, oare, considerat neobișnuit comportamentul docil al animalelor sălbatice cu ea? Nu văd nimic deosebit nici în asta. Vezi doar, în gospodăriile țăranilor, tot felul de dobitoace trăiesc în armonie între ele și toate laolaltă se comportă cu respect față de stăpânul lor.

Mai complicat, însă, s-a dovedit a pătrunde mecanismul pe baza căruia Anastasia reușește să vadă la distanță, să cunoască în mici amănunte evenimente petrecute cu mii de ani în urmă și să se poată descurca cu atât de mare agilitate în problemele vieții noastre contemporane. Cum acționează Raza ei, vindecând oamenii de la mare distanță, răscolind în abisurile trecutului, scrutând în viitor?

Profesorul de filozofie, membru corespondent al Academiei Internaționale de Informatică, (M.A.I.) K. I. Shilin scria în lucrările sale de analiză a afirmațiilor și acțiunilor Anastasiei: "Potențialul creativ al Anastasiei este un potențial caracteristic tuturor oamenilor și nu, pur și simplu, un dar individual dat cuiva anume de Dumnezeu, de Natură. Noi toți și fiecare la rândul lui, suntem strâns legați cu Universul.

Salvarea de la viitoarele catastrofe se întrevede în sinteza armonioasă a culturii primordiale. Dezvoltarea acestei culturi de pură Inocență Infantilă ne duce cu gândul la o cultură de tip "feminin". Acest tip de cultură "feminină"

se oglindeşte foarte mult în budism, dar şi în Anastasia noastră.

Considerând toate acestea, se poate alcătui relaţia de mai jos, după mine, de la sine înţeleasă:

Anastasia= Tara= Buddha= Maitrea.

Anastasia ne apare ca o fiinţă perfectă, asemănătoare lui Dumnezeu."

O fi aşa sau nu, nu sunt eu cel care să judece. Rămâne, însă, misterul: de ce ea nu scrie niciun fel de învăţături ca toţi ceilalţi iluminaţi asemănători lui Dumnezeu, în schimb îşi iroseşte cei douăzeci de ani de înţelepciune şi clarviziune ai ei ocupându-se de grădinari?

Şi nu mai puţin important: citind lucrările învăţaţilor, am putut trage concluzia că ea nu este o nebună oarecare, deoarece în ştiinţă există deja, chiar dacă doar ipotetic, mărturii care atestă că tot ceea ce afirmă Anastasia este adevărat, iar în unele direcţii sunt în curs anumite experimente.

Aşa, de exemplu, la întrebarea: "Anastasia, cum reuşeşti tu să trăieşti şi să-ţi vizualizezi diferitele momente petrecute cu mii de ani în urmă şi să vezi până şi gândurile marilor oameni ai trecutului?", ea răspunse:

— Primul gând, primul cuvânt au fost ale Creatorului. Gândurile Sale trăiesc şi în prezent, înconjurând-ne invizibil şi umplând tot spaţiul universal, oglindindu-se în creaţiile vii, materiale, date pentru cea mai importantă dintre toate - pentru om. Omul este Fiul Creatorului. Şi, ca oricare alt părinte, El nu a putut să-i dorească Fiului Său mai puţin decât El Însuşi a avut. I-a dat totul. Şi chiar mai mult - i-a dăruit libertatea de a alege! Omul poate crea şi desăvârşi lumea cu puterea gândurilor lui.

Niciunul din gândurile vreodată emanate de oameni

nu se pierde în neant. Dacă este un gând luminos, atunci va ocupa spaţiul luminos şi se va stabili de partea forţelor luminoase, de este întunecat însă, va ocupa spaţiul diametral opus. Chiar şi în zilele noastre, oricare om din lume poate folosi oricare gând zămislit cândva de om sau de Creator.

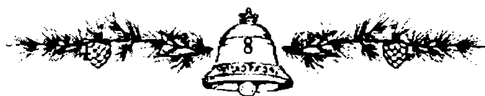
— Atunci, cum se face că nu toţi le folosesc?

— Le folosesc, doar că nu în egală măsură. Pentru a folosi aceste gânduri, ei ar trebui să gândească, doar că, din păcate, nu tuturor le este dat s-o facă din cauza rutinei cotidiene.

— Vasăzică, ar trebui doar să gândească? Şi le-ar putea reuşi orice? Chiar şi gândurile Creatorului ar putea să le folosească?

— Pentru a afla gândurile Creatorului trebuie să atingă puritatea de gândire caracteristică doar Lui şi viteza cu care El îşi desfăşoară gândurile. Pentru a afla gândurile marilor iluminaţi ai omenirii, de asemenea, trebuie atinsă puritatea gândurilor acestora şi viteza cu care ei emană gândurile. Când un oarecare om nu este capabil a emana gânduri destul de pure pentru a se putea adresa dimensiunii forţelor luminoase, dimensiune în care trăiesc gândurile luminoase, atunci acel om le va culege din spaţiul opus, întunecat; în consecinţă va suferi el însuşi şi-i va face şi pe cei din jurul său să sufere.

Greu de spus cât de direct sau indirect a reuşit să tălmăcească spusele Anastasiei, directorului Institutului Internaţional de fizică teoretică şi aplicativă din cadrul Academiei Ştiinţelor Naturale a Rusiei, academicianul A. E. Akimov, în articolul « Ştiinţa acceptă existenţa Intelectului Suprem », din revista « Miracole şi aventuri ». El afirmă: "Au existat şi mai există încă două căi distincte de cunoaştere a Naturii. Una este ştiinţa occidentală, mai bine

spus cunoştinţele dobândite pe acea bază metodologică pe care operează Occidentul: demonstraţii, teste, experimente, ş.a.m.d. Cealaltă este metoda Orientului, adică acele cunoştinţe primite din afară pe cale ezoterică în stare meditativă. Cunoştinţele ezoterice nu sunt dobândite de om, acestea îi sunt date.

Dar, s-a întâmplat astfel ca, de-a lungul uneia din etapele evoluţiei umane, calea ezoterică să fie rătăcită, în locul ei luând naştere o alta mult mai greoaie, întortocheată şi lentă. Urmând această cale, în ultimii o mie de ani, umanitatea a dobândit acele cunoştinţe pe care Orientul le stăpânea deja cu trei mii de ani în urmă.

Intuitiv, sunt de părere că aveau dreptate cei care afirmau că materia care, în mod uniform, ocupă întreg Universul, se află într-o structură interconexă. În cartea sa « Suma tehnologiilor », Stanislav Lion, în capitolul « Universul - un spercomputer », lansă teoria pe baza căreia ar exista un gigantic Creier-Univers asemănător unui computer. Încercaţi să vă imaginaţi o maşină de calcul de dimensiunile Universului (se presupune că raza acestuia ar fi de ordinul a cincisprezece miliarde de km), compusă din module de volume egale cu 10^{-33} cm^3.

Prin urmare, de aici rezultă că un astfel de creier care ocupă întregul spaţiu universal, este înzestrat cu capacităţi care nouă ne sunt imposibil de imaginat chiar şi în cele mai îndrăzneţe fantezii ale noastre. Considerând că, în realitate, acest creier nu funcţionează pe principiul computerelor electronice, ci pe principiul câmpurilor de torsiune şi luând în consideraţie şi teoria Absolutului lui Sheling şi a lui Shunijat sau a anticei culturi vedice, avem de a face, de fapt, cu o adevărată maşină de calcul. Şi, în afara acesteia, în Univers nu mai există nimic altceva.

Toate celelalte sunt o formă sau alta ale Absolutului.

Citez ceea ce scria despre Raza care funcţionează de la distanţă, actualul membru al Academiei de Ştiinţe medicale a Rusiei, V. Kaznaceev, în articolul intitulat « Raze şi câmpuri vii », din ediţia 3 mai 1996 al revistei « Miracole şi aventuri »:

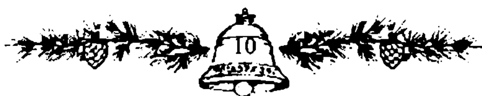
"Cu siguranţă Vernadskij avu dreptate punându-şi întrebarea: « Care ar putea fi, oare, calea ideală pe care să fie ghidată planeta Terra în noua sa fază evolutivă? Cum s-ar putea face? Oare, doar prin muncă? Oare, doar prin explozii? Oare, doar prin acţiuni tehnogenice? » - practic, nu se poate explica liniar.

Faptele ne dovedesc că omul operator poate modifica de la distanţă multe indicaţii ale aparaturilor electronice. Este ca şi cum ar avea influenţă asupra scalei indicatoarelor, acţionând de la mare distanţă. La noi în Novosibirsk se fac cercetări pe contactul de la distanţă cu Norilsk, Dicson, Simferopol. De asemenea, în acest sens, sunt în curs experimente între Triunghiul Tiumeni şi centrul american din Florida, experimente care au scos la iveală faptul că legăturile dintre om, aparate şi operator sunt reale şi stabile.

Noi ne lovim de descoperiri noi şi necunoscute, cum ar fi legătura dintre fiinţele vii de la mari distanţe."

Din păcate, în articole se întâlnesc termeni confuzi şi multe trimiteri la lucrările altor învăţaţi. Să le citeşti pe toate, darămite să le mai şi înţelegi, rămâne destul de dificil.

Un singur lucru mi s-a revelat limpede: ştiinţa este conştientă de capacitatea omului de a acţiona la distanţă. De asemeni, ştiinţa admite existenţa unei bănci de date universală pe care Anastasia o foloseşte şi pe care o numeşte *dimensiunea forţelor luminoase* sau *dimensiunea în*

care trăiesc gândurile vreodată create de oameni. Despre aşa ceva, ştiinţa, de asemeni pomeneşte, denumind-o *supercomputer*.

Rămâne, însă, de lămurit cum de tocmai mie - un om complet străin artei de a scrie şi fără vreo înclinaţie spre această îndeletnicire - mi-a fost dat să scriu o carte, o carte care a mişcat sufletele multor oameni?

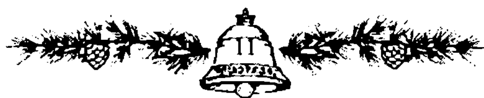
În timpul şederii mele în taiga, Anastasia îmi spuse: "O să te fac să devii un scriitor. Tu vei scrie o carte, iar multă lume va citi această carte. Ea va avea o influenţă binefăcătoare asupra celor ce-o vor citi".

Şi uite că a fost scrisă cartea. Şi aş putea să spun că meritul este doar al ei. Numai că, rămâne de înţeles şi de determinat cum de Anastasia poate să exercite influenţă asupra capacităţilor creative ale altor oameni? Până acum, însă, nimeni nu a fost în stare să răspundă acestei întrebări.

Pentru a simplifica puţin problema, am putea, desigur, admite că eu, la rândul meu, eram deja înzestrat cu puţin talent în ale scrierii astfel încât, primind informaţii valoroase de la ea, am reuşit să le aştern pe hârtie. În acest mod, lucrurile ar părea că stau, fiecare la locul lui. Astfel i-a fost dată o explicaţie fiecărui aspect. Să nu mai pierdem vremea prezentând aici literatură ştiinţifică, spirituală sau să mai punem întrebări oamenilor de ştiinţă. Şi iată că, în acest punct, Anastasia ne pune iarăşi în faţa unor descoperiri noi cărora, nici eu şi nici colaboratorii mei, nu am reuşit să le dăm explicaţii logice.

Dacă vă amintiţi, am scris în prima carte despre ce vorbea ea deja cu doi ani în urmă: "Pictorii vor picta tablouri, poeţii vor scrie versuri şi se va realiza un film despre mine. Tu vei privi la toate astea şi-ţi vei aminti de mine..."

Bunicul Anastasiei, la întrebarea mea: "Anastasia

este în măsură să prevadă viitorul" - îmi răspunse:

— Vladimir, Anastasia, viitorul nu îl prevede, ea este în măsură să-l modeleze şi să-l transpună în realitate.

Vorbe. Nimic altceva decât vorbe... Am gândit. Iar eu, acestor vorbe nu le-am dat importanţa cuvenită, le-am subapreciat, le-am luat drept cuvinte deşarte, fără nici o legătură cu realitatea. Pentru că era imposibil chiar de presupus cu câtă precizie, aceste cuvinte ale Anastasiei, se vor realiza în viaţa noastră reală. Dar incredibilul s-a petrecut!

Spusele ei încep a se transpune în realitate...

La început s-a cernut peste omenire un potop de versuri. O parte din ele le-am publicat la finalul primei cărţi. După aceea, în multe oraşe, oamenii au început să întemeieze "Căsuţele Anastasiei". Într-una din primele astfel de căsuţe, înfiinţată în Ghelendjyk, au fost expuse pânzele unei pictoriţe moscovite, Alexandra Vasilievna Saenko. Erau toate consacrate Anastasiei şi Naturii.

Am intrat în această căsuţă, am privit la pereţii pe care erau atârnate enormele tablouri... spaţiul circumstant îşi schimba complet aspectul. Din multe tablouri mă privea Anastasia cu ochii săi mari. Subiectele.... Înţelegeţi; câteva tablouri reprezentau subiecte din cărţile următoare, nescrise încă! Se zărea globul luminos, uneori apărând lângă Anastasia. Mai târziu am aflat că pictoriţa nu picta cu penelul ci cu buricele degetelor. Tablourile, în mare parte, erau deja vândute, însă rămaseră expuse, deoarece multă lume continua să vină să le privească. Pictoriţa mi-a dăruit un tablou în care erau reprezentaţi părinţii Anastasiei. Am rămas fascinat de chipul mamei sale... nu puteam să-mi dez-lipesc privirea de la ea.

Apoi au început să-mi sosească din toate părţile

propuneri ale multor studiouri cinematografice de a realiza un film despre Anastasia. Nu m-am mirat câtuşi de puţin, deoarece deja consideram toate astea ca pe ceva de la sine înţeles.

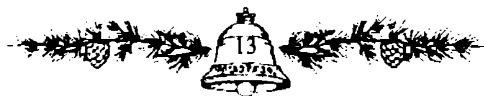
Plimbându-mi privirile peste tablouri şi peste paginile pe care erau aşternute versurile, ascultând cântecele ce-i sunt dedicate Anastasiei şi vizionând cadrele filmului turnat, încercam să realizez ce se petrecea.

În acest timp, centrul de cercetări moscovit, care se ocupa cu descoperirile legate de Anastasia, veni cu declaraţia:

"Preaînaltele călăuze duhovniceşti, marii cercetători de ştiinţă şi filozofi, toate învăţăturile religioase cunoscute nouă oamenilor, nu ating viteza de efect a Anastasiei asupra potenţialului creativ uman. Învăţăturile acestora au avut un discret efect în viaţa reală doar după sute, uneori mii de ani de la apariţie. Anastasia, doar în câteva luni, uneori zile, într-un mod inexplicabil, ignorând diferitele tratate religioase, acţionează direct pe sentimente, trezind porniri emoţionale şi impulsuri creative, toate acestea concretizându-se în operele de artă ale acelor oameni intraţi în contact mintal cu ea. Noi ceilalţi le putem percepe sub formă de creaţii artistice sau impulsuri spirituale, aspiraţii spre bine, spre luminos".

Cum reuşeşte această femeie solitară să planeze literalmente deasupra spaţiului nostru real de viaţă, în timp ce se află izolată în îndepărtata taiga siberiană?

În ce mod, prin mâinile altor oameni, materializează creaţiile? Toate aceste creaţii vorbesc despre Lumină, despre bunătate, despre Rusia, despre Natură şi despre Iubire. "Ea cernu peste omenire înălţătoare poezii de dragoste. O ploaie primăvăratică de versuri şi cântece vor

spăla întreg Pământul nostru de mizeriile pe el adunate." - spuse bunicul Anastasiei.

— Cum face? - l-am întrebat eu.

— Cu energia undei propriilor aspiraţii şi cu puterea viselor sale, ea dăruieşte inspiraţie.

— Ce forţă este încătuşată în visele ei?

— Forţa Omului - Creator.

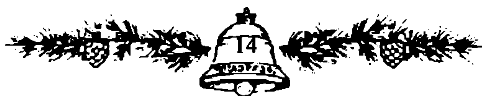
— Pentru creaţiile sale, omul trebuie să primească onoruri, bani şi titluri. Anastasia le dăruie fără să ceară în schimb nicio recompensă. De ce se comportă aşa?

— Anastasia este autosuficientă. Satisfacţia proprie şi iubirea sinceră a măcar unui singur om, sunt pentru ea cele mai minunate premii, - răspunse bunicul.

Numai că, pentru moment, aceste afirmaţii rămân de nepătruns.

Forţându-mă să realizez cine este Anastasia şi să definesc natura relaţiei mele cu ea, am continuat să tot ascult diferitele opinii şi să citesc tot ce găseam despre spiritualitate. Într-un an şi jumătate am rumegat mai multă literatură decât în tot restul vieţii mele de până atunci. Şi cu ce m-am căpătat din toate astea? Cu o singură concluzie evidentă şi indiscutabilă: în câteva cărţi "deştepte", pretendente la prestigiu istoric, la spiritualitate şi onoare, se află una dintre cele mai neobrăzate minciuni. La o astfel de concluzie m-au purtat istorisirile despre Grigorij Rasputin.

În prima carte "Anastasia" am citat din romanul de cronică istorică al lui V. Pikulin, « Ultimile frontiere ». În carte se vorbeşte despre Rasputin, cum că acest deosebit om, provenind dintr-un îndepărtat sătuc rătăcit undeva prin Siberia, unde cresc cedrii siberieni, în anul 1907 sosi în capitala Imperiului Rus. El impresionă prin profeţiile sale

familia imperială, devenind în scurt timp de-al casei şi reuşi să seducă un număr impresionant de femei de spiţă regală. Când l-au ucis, s-au minunat văzând că Grigorij a reuşit, chiar după ce a băut cianura în pahar turnată-i, să se ridice de la masă şi să meargă în curtea conacului. Acolo, cneazul Iusupov îşi descărcă pistolul în corpul căzut la pământ al lui Rasputin, însă acesta continuă să trăiască. Corpul ciuruit de gloanţe i-l aruncară de pe pod în apă, apoi i-l pescuiră şi-l arseră.

Miraculosul şi misteriosul Grigorij Rasputin, cel care-i uimi pe toţi cu rezistenţa sa, se născu şi crescu în zona cedrilor siberieni.

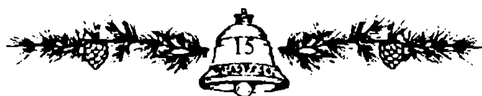
Iată cum descriu rezistenţa sa unii cronicari ai epocii: "La etatea de cincizeci de ani, el putea să înceapă o orgie la miezul zilei, continuând cu desfrâul până la patru dimineaţa; de la mâncare şi băutură mergea întins în biserică unde rămânea în rugăciuni până la ora opt a doua zi. Odată ajuns acasă, bându-şi ceaiul, Grişa primea oaspeţi şi, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat, aduna damele din anturajul său. Mergeau cu toţii la *banja*[1], ca apoi, de acolo să se îndrepte în sanie spre o tavernă din periferia Moscovei unde să ia totul de la început - nici un alt om normal nu ar fi putut rezista unui astfel de regim."

Citind acestea despre Rasputin, mi s-a înfăţişat, la fel ca multor altora, tabloul unui desfrânat.

Dar soarta, pentru a mă purta la meditaţie, mi-a pus dinainte o altă informaţie:

Iată ce scria Papa Ioan despre Grigorij Rasputin: "Astăzi vine la suprafaţă, nevătămat, trupul nemaigăsit al sfântului monah. Iar fiii săi tainici se înalţă spre Arcă."

[1] *banja* - baie publică

Aşadar, ce să mai crezi? Pe de o parte, despre el se scrie că era un destrăbălat, pe de alta, monah sfânt. Unde este adevărul, unde este minciuna?

Mai târziu îmi căzu întâmplător în mână textul unor însemnări ale lui Grigorij Rasputin, pe care le-a scris în timpul pelerinajului său în Ţara Sfântă. Acest manuscris fu găsit la Paris de unul dintre emigranţii ruşi de acolo - Lubacevsky - Citez:

"Fără deosebit efort, marea consolează. Dimineaţa te trezeşti, iar valurile îţi vorbesc şi freamătă aducând bucurie. Şi soarele pe mare străluceşte, ridicându-se încet, încet... în acelaşi timp sufletul omului uită de toată umanitatea şi priveşte la strălucirea soarelui, iar bucuria în om se cuibăreşte şi în suflet se face simţită cartea vieţii şi înţelepciunea Pământului. O frumuseţe de nedescris! Marea te trezeşte din somnul rutinei şi te ajută nespus de mult şi fără nici un efort să te gândeşti la tine însuţi.

Marea este un spaţiu imens, însă mintea este mult mai vastă. Înţelepciunea umană este infinită, este de neînlocuit cu toate filozofiile. Şi, iarăşi, o frumuseţe: atunci când soarele se pogoară şi se doseşte scăldându-şi razele sale-n mare...

Cine poate preţui razele sale strălucitoare? Ele încălzesc şi mângâie sufletul, consolându-l binefăcător. Soarele, în câteva clipe, se ascunde în dosul munţilor, sufletul omului se întristează după minunatele sale raze...

Ooo.... ce linişte se lasă... Nu se mai aude nici măcar zarva pescăruşilor. Gânditor, omul începe să se plimbe pe punte... Fără voie îşi aminteşte copilăria şi vede toată rutina, comparând această linişte cu rutina umanităţii. Şi, în şoaptă, se sfătuieşte cu el însuşi şi tare mult şi-ar dori cu cineva să-şi plângă necazurile asupra-i năpăstuite de protivnicii săi."

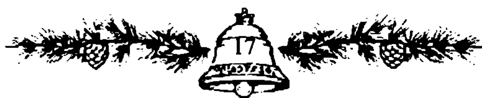

Cine erai tu, siberianule? Cine erai tu, rusule? Grigorij Rasputin. Unde este adevărul despre tine, unde este minciuna? Cum să desluşim? Pe ce se fondează, în filozofia ei, esenţa existenţei din profeţiile tale? Cu ajutorul cărei importante descoperiri am putea deosebi adevărul de minciună? Unde este spiritualitatea, sinceritatea şi unde este pretenţia la clarviziune? Poate ar trebui, cu inimile, fiecare să încerce să vadă?...

Grigorij Rasputin ieşi din pădurile de cedri puţin înaintea revoluţiei Ruse, încercând să prevină furtuna revoluţionară şi pe ruşi.

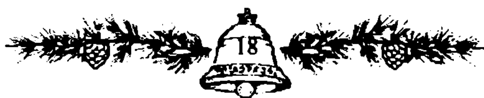
Anastasia, de asemeni, trăieşte în pădurea de cedri. Şi ea, la rândul ei, încearcă să facă bine omenirii şi ea, la rândul ei, se chinuie să prevină ceva. Ei, oare, ce soartă-i pregăteşte societatea noastră contemporană?

Maşina de făcut bani

În primele zile ale relaţiei mele cu Anastasia, m-am comportat cu ea ca şi cu o pustnică cu o viziune originală asupra omenirii. Acum, însă, după toate cele auzite şi citite despre ea, după succesivele ei intervenţii în viaţa noastră, ea a devenit pentru mintea mea un fel de anomalie. Au început să mi se încurce gândurile în cap. Cu mare hotărâre am îndepărtat miriada de informaţii şi concluzii revărsate asupra-mi şi-am încercat să mă întorc la simplitatea primelor impresii şi să răspund la întrebarea ce tot mai des îmi era pusă: „De ce nu ai adus-o pe Anastasia aici, afară din taiga?" Eu mi-am dorit mult s-o pot scoate pe Anastasia din taiga, însă am înţeles un lucru esenţial: cu forţa nu se putea. Ar fi trebuit s-o conving cu motivaţii concrete de utilitatea prezenţei ei printre noi, cei din societatea civilizată. M-am tot gândit care din capacităţile ei s-ar putea folosi cu avantaje pentru ea, pentru omenire şi, bineînţeles, pentru firma mea?

Şi într-o clipită am înţeles: Anastasia ce stătea înaintea mea era o adevărată maşină de făcut bani! Prin capacităţile ei poate lecui în mod simplu oamenii de orice maladie. Pentru asta nu are nevoie de nici un fel de diagnostic, pur şi simplu alungă cu un singur gest toate bolile cuibărite în corpul uman. Nici măcar nu are nevoie să atingă corpul bolnav. Eu am simţit asta pe mine însumi. Anastasia se concentrează cu toată fiinţa ei, priveşte cu ochii săi buni, de culoarea cerului senin, fără să clipească. În acea clipă corpul ţi se încălzeşte efectiv sub privirile ei, picioarele ajung să-ţi transpire. Prin sudoarea eliminată ies din organism tot felul de toxine.

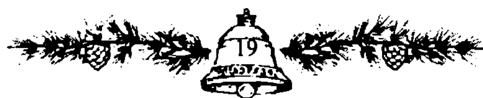
Oamenii plătesc bani grei pe medicamente şi pe intervenţii chirurgicale. Nu-i ajută un medic, merg la altul; merg la şedinţe extrasenzoriale, la bioenergoterapeuţi pentru a se lecui doar de o boală. Pentru asta pierd săptămâni, uneori luni şi ani; Anastasia, în doar câteva minute... Am făcut două calcule şi am înţeles că, dacă ea ar dedica unui pacient chiar şi cincisprezece minute de timp, iar pentru asta i-ar cere numai zece dolari (cu toate că unii medici cer cu mult mai mult), atunci într-un singur ceas ar însemna un câştig de patruzeci de dolari. Dar acest exemplu nu este nici pe departe elocvent, există operaţii cu plată care ajung să coste până la zece mii de dolari, uneori chiar şi mai mult. În capul meu, s-ar părea că deja s-a încropit un bun plan de afaceri. Am hotărât să stabilesc împreună cu ea câteva detalii şi am întrebat-o:

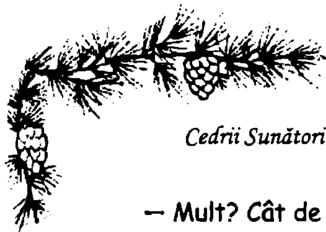
— Înseamnă că tu, Anastasia, poţi alunga orice boală din om?

— Da - răspunse ea - cred că orice boală.

— Cam cât timp ţi-ar lua pentru un singur om?

— Uneori, destul de mult.

— Mult? Cât de mult?

— Odată a trebuit să pierd mai mult de zece minute cu un om.

— Zece minute?! Ăsta-i un fleac; oamenii pierd ani ca să se vindece.

— Zece minute sunt o infinitate dacă se consideră că în tot acest timp sunt constrânsă să mă concentrez şi să-mi întrerup meditaţia...

— Nu-i nimic straşnic, meditaţia mai poate aştepta. Tu şi aşa ştii multe! Eu am o idee, Anastasia.

— Ce idee?

— O să te iau cu mine. O să-ţi aranjez un studio frumos, într-un oraş mare, o să-ţi fac publicitate, iar tu o să vindeci oameni. Tu o să aduci multă alinare printre oameni, iar noi o să avem un câştig frumuşel.

— Vezi tu, Vladimir, eu deja lecuiesc câteodată oamenii. Când modelez anumite situaţii pentru grădinari, pentru a-i face să-nţeleagă lumea vegetală ce-i înconjoară, atunci Raza mea alungă bolile din ei, numai că eu mă străduiesc să nu le alung chiar pe toate...

— Doar că ei nu ştiu că tocmai tu faci toate astea şi nu numai că nu te plătesc dar nici măcar mulţumesc nu-ţi spun. Tu nu primeşti nici un fel de răsplată pentru strădaniile tale.

— Dimpotrivă, primesc.

— Ce?

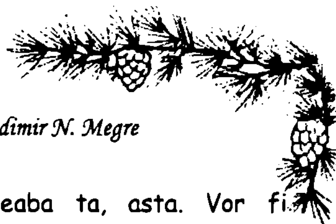
— Primesc foarte multă bucurie.

— Bine, lasă atunci, să-ţi fie plăcut şi să fii şi bucuroasă, în timp ce noi să încasăm şi bani.

— Dar dacă un om, un pacient, nu va avea bani cu ce să-şi plătească cura?

— De ce te complici de pe acum cu mărunţişuri,

şi cu lucruri neînsemnate? Nu-i treaba ta, asta. Vor fi secretare, un adminstrator care să te ajute. Tu va trebui doar să te gândeşti la lecuire, să mergi la seminarii şi perfecţionări, la schimburi de experienţă. Doar tu înţelegi cum acţionează acest har al tău. Raza ta, acest mecanism cum este conceput...

— Înţeleg. Acest har este binecunoscut şi în lumea voastră. Medicii şi oamenii de ştiinţă sunt la cunoştinţa tuturor acestor capacităţi. Sau, cel puţin, le simt efectele binefăcătoare. În spitale se străduiesc să le vorbească încurajator bolnavilor pentru a le ridica moralul. Medicii, de mult au observat că, dacă bolnavul se află într-o stare de depresie, se lecuieşte mult mai anevoie, medicamentele nu-i sunt de mare folos, în schimb dacă este tratat cu dragoste, boala se îndepărtează de el mult mai repede.

— Şi-atunci de ce nimeni nu se apucă să pună la punct şi să perfecţioneze o astfel de metodă de vindecare până în punctul în care o stăpâneşti şi o utilizezi tu?

— Mulţi învăţaţi încearcă s-o înveţe. Şi încă mulţi alţi oameni, vracii - cum îi numiţi voi - de asemeni, folosesc această metodă şi puţin câte puţin le reuşeşte. Cu această metodă îi lecuia Iisus Hristos pe oameni şi pe sacrii cărturari. În Biblie se vorbeşte mult despre iubire, deoarece aceasta are o influenţă binefăcătoare asupra sentimentelor umane. Ea este cea mai puternică dintre toate...

— Atunci de ce vracii şi cei ce lecuiesc oamenii o cunosc atât de puţin în timp ce tu o cunoşti şi o stăpâneşti atât de bine?

— Pentru că ei trăiesc în lumea voastră şi ei, ca şi ceilalţi din lumea voastră, au fost constrânşi să le îngăduie sentimentelor distrugătoare să-i pătrundă.

— Care sunt aceste sentimente distrugătoare? Ce

legătură au ele cu restul?

— Sentimentele distrugătoare, Vladimir, sunt răutatea, ura, invidia, gelozia... şi altele. Acestea şi încă multe altele asemănătoare lor, îl fac pe om mai slab.

— Tu, Anastasia, cât de des te enervezi?

— Eu nu mă enervez niciodată.

— Aha. Bine, nu are nicio importanţă, Anastasia, cum se ajunge la acest efect, importante sunt rezultatele şi avantajele care se pot trage de pe urma lui. Spune-mi, te rog, eşti de acord să mergi cu mine şi să te ocupi cu lecuirea oamenilor?

— Vladimir, aici este casa mea şi locul meu natal. Doar aici aflându-mă, îmi pot îndeplini îndatoririle. Nimic nu-i poate da omului mai multă putere decât locul său natal, spaţiul de Iubire de părinţii săi creat. Iar, să-i lecuiesc pe oameni de maladiile trupeşti, pot şi de la distanţă cu Raza mea...

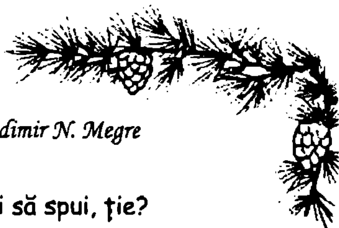
— Bine, bine. Nu vrei să mergi, atunci lecuieşte de la distanţă. Noi putem să cădem de acord asupra locului unde să se prezinte cei care doresc să se vindece. Aceştia vor plăti în bani, iar tu, la timpul stabilit, îi vei lecui. Facem un contract scris. Ce zici, eşti de acord?

— Vladimir, eu înţeleg că tu vrei să faci mulţi bani. Îi vei face, o să te ajut eu. Doar că nu trebuie să-i faci aşa. În lumea ta se cer bani pe vindecare, altfel este de neconceput în lumea ta. Dar eu fac asta mai bine fără bani.

Şi încă un amănunt: eu nu o să-i pot lecui pe toţi cei care îşi vor dori asta, întrucât nu întotdeauna înţeleg care sunt cazurile care aduc avantaje prin astfel de lecuiri şi care aduc pagube. Dar o să aprofundez şi o să înţeleg mai bine acest fenomen. Şi numai ce o să văd mai clar...

— Ce-s aiurelile astea? Cum este posibil ca o lecui-

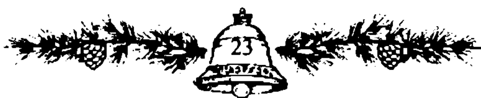
re să facă rău cuiva? Sau poate, vrei să spui, ţie?

— Vindecarea infirmităţilor fizice, adesea, poate da probleme însuşi pacientului cu pricina.

— Anastasia, din cauza inteligenţei tale, au început să ţi se amestece în cap cele două concepte - de bine şi de rău. Medicii au fost dintotdeauna consideraţi ai poporului, chiar dacă nu şi-au făcut treaba gratis. Şi uite, tu faci trimiteri la Biblie pentru orice, însă nici măcar acolo nu se explică totul... Aşa că lasă deoparte îndoielile din mintea ta. A vindeca un om este un bine oricând!

— Înţelegi, Vladimir, eu am văzut.... Bunicul meu mi-a arătat ca exemplu, ce pagube poate aduce o lecuire atunci când nu este bine concepută şi când la acest delicat proces nu ia parte pacientul însuşi.

— Cât de ciudată şi particulară este filozofia voastră, a celor din aceste părţi! Eu am făcut o propunere avantajoasă pentru amândoi, ce treabă au exemplele acum?

Izbăvirea de infern

Odată am privit cu Raza mea o bătrânică solitară care-şi lucra grădinuţa. Harnică şi firavă, era mai tot timpul bucuroasă. Mi-a trezit interesul imediat. Grădina ei micuţă era prosperă, creşteau pe ea tot felul de culturi şi creşteau taman bine, că bătrânica o grijea cu dragoste. Mai apoi am aflat că bătrâna îşi aduna toată recolta şi într-un paneraş o căra prin iarmaroace. Niciodată nu mânca din primele roade care, pe la voi, sunt cele mai scumpe. Se străduia să le vândă pe toate. Banii îi trebuiau ca să-l ajute pe feciorașul ei. Îl născu la bătrâneţe şi rămase fără bărbat. Rudele nu îi vorbeau. Fiul, din copilărie picta şi îşi dorea să devină un artist adevărat. Încercă în vreo două rânduri să intre pe ici, pe colo pe la şcoli ca să studieze. În cele din urmă reuşi. De două ori pe an se întorcea la bătrâna lui mamă s-o vadă. Vizitele sale erau momente de intensă bucurie pentru ea. Şi strângea bătrânica bani şi provizii pentru feciorașul ei...

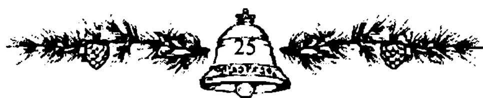
Legumele care creşteau în grădinuţa ei le conserva în borcane de sticlă pentru când îi sosea fiul. I le dădea cu mare dragoste.

Îl iubea nespus de mult bătrânica şi visa că feciorul ei într-o zi va deveni un pictor talentat. Trăia din acest vis. Bătrâna era mai tot timpul bună şi veselă. Apoi, pentru o vreme, nu am mai urmărit-o... ca apoi, când m-am întors din nou la ea, s-o aflu deja foarte bolnavă. Îi venea foarte greu să se aplece pentru a-şi munci bucăţica de pământ. O sfâşiau junghiuri puternice cu fiecare aplecare. Cu toate astea rămase încă destul de în puteri şi întreprinzătoare. Rândurile şi le făcu înguste şi lungi. Îşi confecţionă un taburet dintr-un scaun vechi căruia îi rupse picioarele, îl aşeza între rânduri, se aşeza pe el şi, aşa în şezut, plivea buruienile de pe rânduri târându-se prin toată grădinuţa. Purta după ea un coşuleţ agăţat la gât cu o sforicică. Şi se bucura că-i creştea recoltă frumoasă.

Recolta, într-adevăr, i se făcu îmbelşugată, plantele o simţiră şi reacţionară ca atare. Bătrânica pricepu că nu peste mult avea să moară şi, ca înmormântarea să nu-i pricinuiască fiului prea mare tărăboi, îşi cumpără de una singură mormântul la cimitir, coroana şi în general toate cele trebuincioase înmormântării.

Dar ea îşi dorea să mai apuce să strângă recolta şi să i-o pregătească fiului pe iarnă, înainte să moară. Eu, atunci nu am dat mare însemnătate faptului că bătrâna, în ciuda faptului că era în contact destul de strâns cu culturile din grădinuţa ei, totuşi se îmbolnăvi. Am gândit că s-a îmbolnăvit pentru că nu mânca aproape niciodată din legumele din grădina ei. Le vindea, iar cu banii astfel câştigaţi se străduia să cumpere ce era mai ieftin.

Am hotărât s-o ajut şi odată, când merse la culcare,

eu, cu Raza mea, am început s-o încălzesc şi să-i alung boala din corp. Am simţit cum ceva i se împotrivea Razei mele, dar m-am încăpăţânat şi am continuat. Şi am continuat astfel preţ de mai bine de zece minute până când am reuşit să-i lecuiesc corpul de boală.

La ceva timp după aceea, când bunicul trecu pe la mine, i-am povestit de bătrână şi l-am întrebat de ce Razei mele ceva i se împotrivise? El s-a gândit un timp şi mi-a răspuns că nu am procedat bine. M-am amărât profund. L-am rugat să-mi explice pricina. El a tăcut o vreme, după care a rostit: „Tu i-ai lecuit trupul."

— Şi ce ai putut să-i faci atât de îngrozitor Sufletului bătrânei?

Anastasia suspină şi adăugă:

— Bătrâna se vindecă şi nu muri. Fiul îi sosi înainte de vreme. Veni numai pentru două zile ca să-i spună că a renunţat la studii şi că nu mai avea intenţia să devină pictor; acum se ocupa cu altceva, cu ceva care-i aducea un câştig frumuşel. Între timp se însurase. De-acum încolo va avea bani, aşa că nu mai trebuia să-i pregătească niciun fel de provizii, că transportul avea să-l coste mai mult decât legumele strânse de mama lui.

„Mănâncă-le, mai bine tu, mamă." - spuse el bătrânei.

Plecă fără să ia nimic. Dimineaţa, bătrânica se aşeză pe prispa casei, privi la grădinuţa ei. În ochi i se putea citi atâta apatie, atâta pustietate... Nu-şi mai dorea să trăiască. Îţi închipui; trupul îi era sănătos, însă viaţa dinăuntrul ei era ca şi cum ar fi părăsit-o dintr-odată. Eu am văzut, sau mai bine zis, am simţit pustietatea îngrozitoare din Sufletul ei şi lipsa dorinţei....

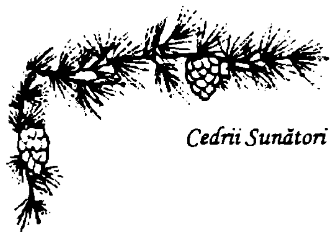
Dacă nu i-aş fi lecuit trupul, bătrânica ar fi murit la timp, ar fi murit împăcată cu un vis frumos, cu speranţa. Ea,

însă, se afla în deşertăciune în viaţă fiind încă, iar asta este mult mai îngrozitor decât moartea fizică.

Muri la două săptămâni după asta.

Un dialog confidenţial

Am înţeles că boala fizică este un fleac în comparaţie cu chinurile sufleteşti, numai că pe atunci nu eram încă în măsură să lecuiesc suflete. Îmi doream nespus de mult să aflu cum se face asta şi îndeobşte, dacă se poate face? Acum pot spune că ştiu: este posibil!

Şi mai mult decât atât: am mai înţeles că bolile fizice apar în om nu numai în urma autoizolării sale de Natură şi nu numai datorită sentimentelor obscure cărora le permite să-i intre înăuntru. Acestea - bolile - pot fi un mecanism de prevenire sau chiar de salvare de la mari şi însemnate suferinţe. Boala este unul dintre mecanismele prin care Intelectul Suprem - Dumnezeu - i se adresează omului. Boala omului este în acelaşi timp şi boala Sa. Altfel nu se poate. Cum ţi-aş spune eu, de exemplu: „Nu-ţi umple stomacul cu tot felul de murdării inutile." Dar tu nu vrei să primeşti sfatul înţelept. În acest caz înţelepciunea îţi va grăi cu

glasul bolii. Însă tu, iarăşi şi iarăşi, îţi înghiţi pastilele tale fără de leac şi continui s-o ţii pe a ta cu îndârjire.

— Aşadar, după tine, oamenii nu ar mai trebui să fie vindecaţi? Să nu mai fie ajutaţi când se simt rău?

— Ajutorul trebuie să existe, dar, în primul rând, trebuie înţeleasă profund pricina originară a îmbolnăvirii.

Ajutorul va trebui să consiste neapărat din înţelegerea a ceea ce vrea Intelectul Suprem - Dumnezeu - să spună. Dar este foarte dificil, se poate greşi foarte uşor. Vezi, boala este un dialog confidenţial al celor doi care se cunosc bine unul pe celălalt. Amestecul unei a treia părţi poate dăuna omului şi poate să nu ajute.

— De ce, atunci, tu ai alungat bolile din mine? S-ar părea că mi-ai făcut un rău?

— Toate bolile tale ţi se vor întoarce îndărăt de nu-ţi vei schimba modul de viaţă, comportamentul faţă de ceea ce te înconjoară şi faţă de tine însuţi. De nu-ţi vei schimba unele obiceiuri. Anume aceste obiceiuri s-au arătat a fi pricina maladiilor tale.

Era clar ca bună ziua. Îmi va fi cu neputinţă să obţin vreun beneficiu de pe urma darului Anastasiei de a lecui, atât timp cât ea nu înţelegea complet anumite aspecte. Văzui cum mi se năruie tot planul de afaceri. Anastasia, observând probabil nemulţumirea mea, spuse:

— Tu nu trebuie să te întristezi, Vladimir, eu o să mă străduiesc, cât pot de repede o să pătrund toate astea, dar acum, dacă tu cu adevărat vrei să-i ajuţi pe oameni şi pe tine însuţi şi nu doar să faci bani, lasă-mă să-ţi povestesc despre metodele cu ajutorul cărora omul se poate lecui singur de multe boli şi prin care poate evita toate acele efecte nedorite care apar în cazul unui amestec din afară în soarta lui. Dacă vrei, ascultă-mă...

— Ce altceva îmi mai rămâne de făcut? Ţie, oricum, nu-ţi pot clinti intenţiile. Povesteşte.

— Există unele motive importante care stau la baza bolilor corpului uman. Acestea sunt sentimentele dăunătoare, emoţiile, regimurile alimentare artificiale şi compoziţia alimentelor, lipsa scopurilor de lungă şi scurtă durată, eronata înţelegere a esenţei menirii fiecăruia. Pot să combată cu succes bolile trupeşti emoţiile pozitive, o mulţime de plante, înţelegerea corectă a esenţei menirii fiecărui om pe Pământ. Toate acestea pot schimba omul foarte mult atât pe plan fizic cât şi spiritual...

Cum se poate readuce omenirea la o relaţie sănătoasă cu lumea plantelor - deja ţi-am povestit. Este mult mai simplu de a deveni tot mai conştienţi atunci când contactul cu plantele este personal şi natural. Se pot înfrânge multe maladii ale celor apropiaţi şi chiar viaţa li se poate prelungi, ajutându-se de Raza Iubirii, cea care crează în jurul ei Spaţiul de Iubire.

Însăşi omul capabil să absoarbă înăuntrul său sentimentele pozitive, poate, cu ajutorul lor, să înăbuşe boala, să vindece trupul de boli şi mai poate chiar să se împotrivească infernului.

— Ce vrei să zici prin a absorbi? Cum poţi să te gândeşti la bine când te doare un dinte sau stomacul?

— Clipele pure şi strălucitoare din viaţă, laolaltă cu emoţiile pozitive, ca nişte îngeri păzitori, pot învinge durerea şi boala.

— Şi dacă unui om îi lipsesc puritatea şi strălucirea clipelor aducătoare de emoţii pozitive, ce ar trebui să facă?

— Neapărat să facă ceva ca ele să apară! Aceste senzaţii apar atunci când lumea din jurul tău te tratează cu dragoste curată. Aşa că, creează astfel de situaţii, astfel de

comportamente faţă de cei din jurul tău, altminterea îngerul tău păzitor nu va putea să te ajute.

— Interesant. Sunt curios, îngerii au fost vreodată prin preajma mea? Cât de puternici erau? Cum să fac să mi-i apropii?

— Se poate face cu ajutorul memoriei. De exemplu, îţi aminteşti de ceva bun, plăcut din trecutul tău. Cu ajutorul acestei amintiri te va învălui acea stare binefăcătoare în care te găseai în acele momente. Ai vrea să vezi cum este? Vrei să-ncerci? Te ajut eu.

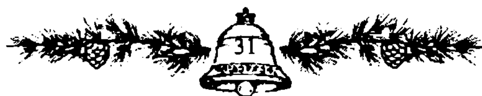
— Vreau. Hai să-ncercăm.

— Întinde-te în iarbă, te rog şi destinde-te. Poţi să-ţi aminteşti din clipa de faţă mergând în trecut. Îţi poţi aminti copilăria, poţi parcurge cu gândul de atunci până în ziua de azi. Aminteşte-ţi imediat cele mai plăcute minute şi senzaţiile legate de ele.

M-am întins în iarbă. Anastasia s-a întins alături de mine şi şi-a pus degetele pe mâna mea. M-am gândit că prezenţa mă va încurca să mă concentrez pe amintiri şi i-am spus:

— N-ar fi mai bine să rămân singur?

— Încetişor o să te conduc eu. Tu, când vei începe să-ţi aminteşti, n-o să mă mai simţi. O să te ajut eu să-ţi aminteşti mai repede şi mai clar...

Unde eşti tu, Înger păzitor?

Cronica evenimentelor din viaţa mea începu cu copilăria. Amintirile se depănară până în momentul în care mă jucam în nisip cu băieţii de la ţară. Apoi se destrămară... Am fost cuprins subit de o stranie agitaţie. Nici măcar una dintre toate acele întâmplări din viaţa mea precedentă nu chemă emoţii pozitive sau sentimente asemănătoare celor ce m-au încercat în dimineaţa imediat următoare nopţii petrecute cu Anastasia sau acelor care au izvorât în mine când Anastasia acordă ritmul Naturii la ritmul inimii mele (eu am descris această întâmplare în capitolul « Atingerea Paradisului » din cartea întâi). Însă, eu am considerat atunci că aceste minunate senzaţii mi-au fost dăruite doar prin Anastasia, că nu erau ale mele. Am crezut că erau artificiale, dăruite de ea. Involuntar, le-am comparat cu cele din viaţa mea trecută, dar nu am găsit analogii. Iarăşi şi iarăşi am derulat înainte şi înapoi amintirile din viaţa mea ca pe un clişeu. Toate întâmplările erau legate de aspiraţia

de a realiza sau de a căpăta câte ceva. Dobândeam de fiecare dată cele râvnite dar satisfacţia nu se arăta. În locul ei apărea o nouă sfidă, o nouă dorinţă... Iar ultimii ani, în care cei din jurul meu considerau că mă descurcam aşa de bine, rechemau senzaţii şi mai confuze. Maşinile pe care le cumpăram, femeile şi chefurile, cadourile şi urările de bine - toate păreau pustii şi netrebuincioase.

Brusc, m-am ridicat în picioare şi, când Anastasiei, când mie însumi, am început să vorbesc cu mare agitaţie.

— Nu există în viaţa unui om astfel de senzaţii de leac! Cel puţin nu într-a mea! Şi consider că multor altor oameni nu li se vor arăta aceste senzaţii!

Anastasia s-a ridicat şi ea.

— Atunci tu, cât mai degrabă cu putinţă, va trebui să le creezi!

— Ce anume să creez? Ce?!

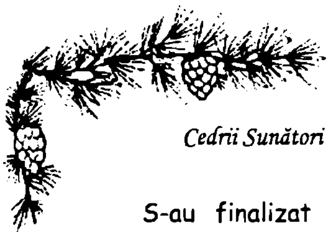
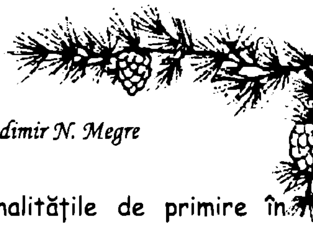
— Mai întâi, va trebui neapărat să afli în ce stă esenţa, sensul vieţii tale... Tu ţi-ai privit viaţa acum şi chiar având oportunitatea de a o privi şi analiza din exterior, nu ai reuşit să descoperi în ce constă esenţa ei. În înţelegerea ta totul este raportat evaluării - evaluarea este metoda predominantă. Spune-mi, în care din situaţiile din viaţa ta ţi-a fost dat să te apropii câtuşi de puţin de senzaţia de fericire?

— Au fost două cazuri, dar într-amândouă a intervenit câte ceva care m-a împiedicat să le simt în deplină fericire.

— Şi care sunt aceste două situaţii?

— Chiar la începuturile Perestroykăi, am avut şansa să primesc un vapor în gestiune pe lungă durată. Era cel mai bun vas de pasageri din flota fluvială a Siberiei Occidentale. Purta numele lui Mikhail Kalinin.

S-au finalizat toate formalităţile de primire în gestiune pe termen lung. Mă îndrept spre debarcadier... şi-l văd: era acolo, impunător şi splendid, iar eu păşii pentru prima oară pe puntea vasului meu.

— Senzaţiile de fericire ţi s-au înteţit mult odată urcat pe punte?

— Înţelegi, Anastasia, în viaţa pe care o ducem noi, există multe probleme de toate felurile. Odată urcat la bord, mă întâmpină căpitanul. Am mers împreună în cabină la el. Am cinstit cu câte o cupă cu şampanie şi am discutat.

Căpitanul mi-a relatat că era imperativ necesar ca instalaţiile de apă potabilă să fie curăţite, în caz contrar, sanepidul nu ne-ar fi dat autorizaţia de a ieşi în larg. Şi a mai spus căpitanul...

— Şi te-ai împotmolit, Vladimir, în probleme şi îndatoriri legate de munca pe vas.

— Aşa-i. M-am împotmolit. Erau multe probleme.

— Materia creată artificial şi mecanismele caracteristice acestei munci, Vladimir, aduc mai multe probleme decât bucurii. Sunt un ajutor iluzoriu.

— Nu sunt de acord cu tine. Este adevărat că munca şi mecanismele în sine pot aduce o sumedenie de probleme; trebuie reparate, întreţinute, ş.a.m.d. dar, cu ajutorul lor, se pot realiza multe.

— Ca de exemplu?

— Chiar şi dragostea se poate obţine.

— Asupra iubirii adevărate, Vladimir, aparaturile construite artificial nu au nicio putere. Chiar de ţi-ar aparţine toate aparaturile din lume, doar cu ajutorul lor nu ai putea obţine dragostea nici măcar a unei singure femei.

— Tu, pur şi simplu, nu cunoşti femeile noastre! Dar judeci! Uite că eu am reuşit!

— Ce anume ai reuşit?

— Am obţinut foarte uşor, dragostea unei femei. Am iubit o femeie foarte mult. Aproape un an am râvnit-o... Dar ea nu era prea interesată să meargă cu mine niciunde şi nici să stea cu mine. Când am primit în gestiune nava M. Kalinin, am invitat-o la bord şi ea s-a arătat imediat dispusă să mă urmeze. Îţi imaginezi?! Era minunat! Stăteam doar noi doi la masă în barul de pe navă. Şampanie, vinuri alese, lumânări aprinse, muzică... şi nimeni altcineva; doar noi doi pe nava mea, în tot barul pustiu. Doar ea în faţa mea. Am pus în mişcare vaporul, nu am luat pe nimeni la bord, doar ca să rămânem singuri, eu şi ea. Vaporul pluteşte pe fluviu, în bar se aude muzică, eu o invit la dans. Corpul ei şi sânii... era de vis... Am îmbrăţişat-o strâns la piept, inima îmi bătea frenetic de fericire... am sărutat-o pe buze. Tu înţelegi?! Ea îmi stătea atât de aproape, încât puteam s-o ating, puteam s-o sărut! Toate astea, mulţumită vaporului, dar tu spui că doar probleme.

— Şi mai departe, Vladimir, ce s-a întâmplat cu tine?

— Nu are nicio importanţă.

— Aminteşte-ţi, te rog.

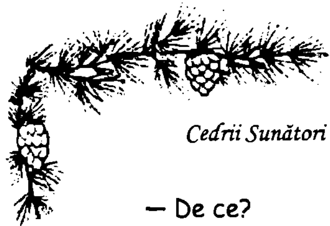
— Dacă-ţi spun că nu are sens. Puţin contează...

— Pot să povestesc eu în locul tău? Pot să spun eu tot ce a urmat acolo pe vapor? Ce s-a întâmplat cu tine şi cu tânăra femeie?

— Încearcă, de ţii aşa tare.

— Tu ai băut foarte mult alcool. Special ai făcut în aşa fel încât să te îmbeţi cât mai tare. După aceea i-ai pus în palmă cheile de la cabina ta şi de la splendidele tale apartamente, iar tu ai coborât în cală. Ai dormit aproape 24 de ore într-o cabină de marinar. Şi ştii de ce?

— De ce?

— Pentru că la un moment dat ai văzut pe chipul iubitei tale o expresie ciudată şi un surâs dispreţuitor. Intuitiv, nerealizând însă complet, tu ai înţeles: ea, iubita ta, visa: „Cum ar fi oare dacă la masa din barul navei, în faţa mea, ar fi stat nu Megre ci iubitul meu?". Fata ta iubită visa la altul, la acela care-i plăcea ei. Ea-şi dorea ca el să fi condus acel vapor şi nu tu. Voi eraţi sub puterea materiei moarte, iar legate de ea erau sentimentele şi aspiraţiile voastre, ucigându-le.

— Ajunge atât, Anastasia, nu mai continua! Nu-mi sunt deloc plăcute aceste amintiri. Oricum, vasul a jucat rolul său. Noi doi ne-am întâlnit mulţumită vasului.

— Adevărata cauzalitate este creată de sentimentele care o preced şi de zvâcnirile Sufletului, doar acestea decid asupra viitorului. Şi doar al lor elan, ale lor zvâcniri se reflectă în cer ca într-o oglindă. Şi se reflectă în cauzalitatea existenţei pământeşti numai elanul şi aspiraţiile lor!

— Cum să-nţeleg toate astea?

— Întâlnirea noastră ar fi putut fi precedută de multe din aspiraţiile sufletului tău şi al meu şi poate ale părinţilor noştri îndepărtaţi sau apropiaţi, sau poate că asta a făcut-o doar dorinţa micuţului vişin crescut în grădina casei tale din provincie. În nici un caz, vaporul.

— Vişinul? Ce treabă are vişinul din grădină?

— De multe ori, privindu-ţi viaţa, tu nu ai fi dat nicio importanţă acelui vişin şi sentimentelor legate de el, doar că aceste întâmplări sunt singurele însemnate din viaţa ta din ultimii ani. Pe vaporul tău, Universul nu a intervenit. Gândeşte-te ce reprezintă pentru Univers un obiect atât de rudimentar, primitv, zgomotos, lipsit de raţionament şi de

capacitatea de a se autorepara. Însă vişinelul... Micuţul vişin siberian, căruia tu nu i-au acordat nici măcar un cât de mic loc în amintirile tale, a zguduit imensitatea Universului, a schimbat cursul evenimentelor, legat nu numai de tine dar şi de mine, pentru că el, Vladimir, este viu şi ca tot ceea ce este viu este strâns legat de toată structura universală.

Vişinelul

— Aminteşte-ţi, Vladimir, tot ce poţi în legătură cu acest micuţ pom şi ce legătură directă ai avea cu el. Adu-ţi aminte din momentul în care ai intrat în contact cu el.

— O să fac tot ce pot, dacă tu consideri că este aşa de important.

— Da, este foarte important.

— Eram prin oraş cu maşina. Nu-mi amintesc exact unde mă îndreptam, doar că i-am ordonat şoferului să oprească la intrarea pieţii centrale. L-am rugat să meargă să-mi cumpere fructe. Eu, însă, am rămas în maşină uitându-mă după oamenii care ieşeau din piaţă. Cărau după ei tot felul de plante.

— Tu îi priveai şi te mirai. De ce?

— Imaginează-ţi, afară ploua şi era frig, dar pe chipurile lor se citea mulţumirea şi veselia. Cărau după ei aceşti copăcei micuţi cu rădăcinile înfăşurate în cârpe şi

erau bucuroşi, în timp ce eu eram trist. Când şoferul s-a întors, l-am lăsat pe el la maşină şi eu m-am îndreptat spre bazar. M-am plimbat o bucată printre târgoveţi, apoi am cumpărat trei vişinei. Când i-am aruncat în portbagajul maşinii, şoferul mi-a spus că unul din cei trei copăcei de vişin nu va supravieţui. Avea rădăcinile tăiate prea din scurt şi după părerea lui, era mai bine să-l arunc chiar din capul locului. Însă eu l-am păstrat. Copăcelul acela s-a dovedit a fi cel mai robust dintre toţi. I-am sădit, apoi, în grădina casei mele de vacanţă.

Vişinelului cu rădăcinile tăiate scurt i-am aruncat în groapă mai mult pământ fertilizat decât celorlalţi, gunoi şi multe alte îngrăşăminte.

A supravieţuit! Primăvara, când au început să dea mugurii la copaci, au început să-i înmugurească şi lui vârfurile rămurelelor. S-au ivit micuţele frunzuliţe... După aceea a trebuit ca eu să plec într-a doua expediţie comercială.

— Numai că, până a pleca, timp de două luni de zile, ai mers zi de zi la casa ta de vară, iar primul lucru pe care îl făceai era să te îndrepţi spre micuţul tău vişin. Adesea îi mângâiai crenguţele, te înveseleai privindu-i frunzuliţele, le udai, odată i-ai înfipt un bastonaş alături, l-ai legat cu o sforicică să nu-l frângă vântul. Spune-mi, Vladimir, plantele, după părerea ta, reacţionează la contactul cu omul? Simt comportamentul acestuia, de este rău sau bun?

— Am auzit sau poate că am citit pe undeva că plantele de casă şi florile reacţionează. Se ofilesc dacă cei care le îngrijesc pleacă de acasă. Am auzit, de asemeni, despre experimentele unor oameni de ştiinţă care au instalat pe plante anumiţi senzori ai căror ace indicatoare se înclinau într-o direcţie când omul era agresiv şi în partea opusă când omul se comporta frumos cu planta respectivă.

— Vasăzică, Vladimir, nu-ţi este străin faptul că plantele reacţionează la manifestarea sentimentelor umane? Şi aşa cum Marele Creator hotărî, plantele fac tot ce pot pentru a contribui la asigurarea celor necesare vieţii umane; rodesc sau se străduiesc, cu minunatele lor flori, să trezească în om emoţii pozitive, altele echilibrează aerul de respirat. Dar mai există, nu mai puţin importantă, o altă menire a tuturor plantelor; toate acele plante cu care oamenii convieţuiesc în strânsă legătură, formează pentru ei un Spaţiu al Adevăratei Iubiri. Un Spaţiu al acelei Iubiri fără de care viaţa pe Pământ ar fi imposibilă. Mulţi grădinari sunt atraşi de grădinile lor, pentru că în aceste locuri au fost create pentru ei aceste Spaţii. Şi la fel şi micuţul vişin siberian pe care tu l-ai sădit şi îngrijit îşi dorea să facă ceea ce, fiind a lor menire, fac toate plantele.

Plantele pot forma pentru om un însemnat Spaţiu de Iubire, atunci când sunt în număr mare. Când aceste plante sunt de multe soiuri în grădina omului, iar el intră în contact cu ele, le îngrijeşte şi le mângâie, atunci toate laolaltă crează pentru om un important Spaţiu de Iubire, binefăcător Sufletului şi tămăduitor trupului. Înţelegi, Vladimir, doar când sunt multe la un loc. Tu ai îngrijit numai o singură plantă. Şi astfel micuţul vişin siberian s-a încumetat să facă de unul singur ceea ce pot face doar multe plante la un loc.

Aspiraţiile lui se înfiripau din modul tău ciudat de a te comporta cu el. Tu, intuitiv, ai înţeles un lucru fundamental: printre tot ceea ce te înconjura, doar acest micuţ copăcel era unicul care nu-ţi cerea nimic, nu era făţarnic şi se străduia doar să dea.... De asta tu veneai, obosit după o zi de muncă, te aşezai în faţa vişinelului şi-l priveai. Iar el se străduia...

Odată cu ivirea primelor raze de soare, frunzulițele sale se străduiau să capteze reflexele de pe cerul strălucitor. Şi la apusul soarelui vişinul încerca să folosească lumina stelelor strălucitoare. Şi, puţin câte puţin, îi reuşi.

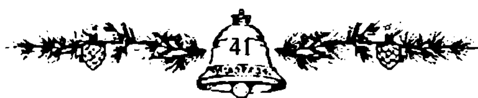
Rădăcinile lui, absorbind îngrăşămintele hrănitoare, reuşiră să-şi tragă din Pământ cele trebuincioase. Iar prin crenguţele lui se scurgeau sucurile Pământului mai repede decât de obicei. Odată, când ai venit la el, ai observat pe firavele crenguţe minuscule floricele. Te-ai bucurat şi ţi s-a întors buna dispoziţie. Şi-atunci...

— Eu m-am bucurat cu adevărat. Dintr-o dată mi-am recăpătat buna dispoziţie şi i-am mângâiat cu mâna crenguţele.

— Tu, foarte tandru, i-ai mângâiat crenguţele şi ai spus: „Frumosul meu copăcel; uite că ai şi înflorit!" Copacii, Vladimir, fac fructe. Şi tot ei crează şi Spaţiul de Iubire.

Vişinelul îşi dorea foarte mult ca şi tu să ai un Spaţiu de Iubire, dar de unde să aibă vişinelul atâta putere să poată să-i întoarcă omului ceea ce primise de la el? El dăduse, deja, tot ce putu, însă primi un ciudat dar tandru tratament din partea ta... Şi-atunci, în el se trezi dorinţa să facă mai mult. De unul singur!

Tu ai plecat în îndelungata ta expediţie. La întoarcere te-ai îndreptat direct spre micuţul tău copăcel. Te-ai apropiat de el. Mâncai nişte vişine cumpărate din piaţă. Ai privit cu atenţie la vişinelul tău şi ai zărit pe crenguţele-i firave trei pomişoare purpuriii. Obosit, te-ai aşezat în faţa lui, mâncai vişinele cumpărate în piaţă şi scuipai sâmburii pe jos. Pe urmă ai rupt o vişinică din copăcelul tău şi ai gustat-o. Era puţin mai acră decât celelalte cumpărate, ceea ce te-a făcut ca pe celelalte două rămase să nu le mai atingi.

— Mă săturasem deja cu cele cumpărate, iar vişina lui era, într-adevăr, mult mai acră.

— Oooo, dacă ai fi ştiut, Vladimir, câte substanţe necesare ţie erau conţinute în acele micuţe poame... Câtă energie şi câtă dragoste. Din adâncurile Pământului şi din infinitul Universului a adunat vişinelul tău tot ce era de trebuinţă şi le-a inmagazinat în ale sale trei vişine. El şi-a uscat până şi o crenguţă, numai să poată să rodească. Una ai mâncat-o, celelalte nu le-ai atins.

— Eu nu ştiam. Oricum mi-a făcut mare plăcere că el a reuşit să rodească.

— Da, ţi-a făcut plăcere. Şi în acel moment... Îţi aminteşti ce ai făcut tu atunci?

— Eu? Am mângâiat iarăşi crenguţele copăcelului.

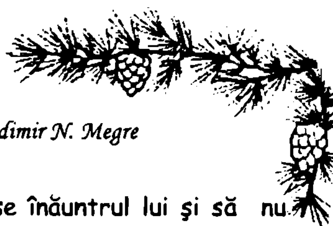
— Nu numai că le-ai mângiat, dar te-ai aplecat asupra lui, ai apucat în mâna ta o crenguţă şi i-ai sărutat frunzuliţele.

— Este adevărat, i-am sărutat o frunzuliţă, eram bine dispus.

— Şi cu micuţul vişin s-a petrecut incredibilul! Ce altceva ar mai fi putut să facă, din moment ce tu nu ai vrut să primeşti poamele, cu atâta dragoste de el rodite? Ce putea să mai facă? Trepidă micuţul copăcel siberian de la sărutul omului... iar spre infinitul luminos al Universului se avântară sentimentele şi gândurile sale. Sentimente şi gânduri caracteristice doar omului... de data asta zămislite de un vişinel... Gânduri de a-i întoarce omului ceea ce a primit de la el. Sărutul său să-i dăruiască şi cu dragoste să-l încălzească. Contrar tuturor legilor Universului, sentimentele se împrăştiară în spaţiu dar acolo nu-şi găsiră îndeplinire.

Conştientizarea acestei imposibilităţi este una cu moartea. Forţele luminoase îi întoarseră vişinelului gândurile

sale, pentru ca acesta să le înăbuşe înăuntrul lui şi să nu moară. Dar el nu le primi! Arzătoarea dorinţă a micuţului copăcel siberian rămase neclintită, neobişnuit de pură şi fremătătoare. Forţele luminoase nu ştiau ce să facă. Preaînaltul Creator nu modifică orânduirea legilor armoniei, dar nici vişinul nu muri. Nu muri deoarece gândurile sale şi aspiraţiile, sentimentele sale erau neobişnuit de pure, iar după legile Universului, iubirea curată nimic nu o poate nimici.

Iubirea lui se roti deasupra ta, se frământă, încercând să-şi afle împlinirea. Singură în Univers, tentă să creeze pentru tine Spaţiul de Iubire.

Eu am venit pe vaporul vostru ca să găsesc o cale de a-l ajuta pe micuţul copăcel să-şi îndeplinească dorinţa. Nici măcar nu ştiam către cine din voi era îndreptată.

— Înseamnă că purtarea ta faţă de mine era motivată de dorinţa de a ajuta vişinul?

— Comportamentul meu, Vladimir, este doar al meu. Este greu de desluşit cine cui ajută: vişinelul mie sau eu lui? În Univers totul este strâns corelat. Comportamentul, fiecare şi-l hotărăşte de unu' singur. Acum, însă, dă-mi voie să transpun în realitate dorinţa vişinelului. Pot să te sărut în locul lui?

— Desigur că da. Dacă aşa trebuie. Şi vişinele, neapărat o să le mănânc când o să mă întorc acasă.

Anastasia închise ochii. Mâinile şi le sprijni pe piept şi imperceptibil, şopti:

— Micuţule vişin, tu simţi? Eu ştiu că tu poţi simţi. Acum eu o să fac ceea ce-ţi doreai tu. Acesta va fi sărutul tău, micuţule.

Anastasia, cu o mişcare, îşi sprijini mâinile pe umerii mei, fără să deschidă ochii se apropie de faţa mea şi îşi lipi

buzele de obrazul meu, rămânând nemişcată. A fost un sărut straniu, o simplă atingere de buze, însă am simţit că acest sărut se deosebea de toate celelalte pe care le primisem până atunci. Trezi în mine nemaiîntâlnite şi plăcute senzaţii. Poate că nici tehnica mişcării buzelor, nici a limbii sau ale corpului nu sunt esenţiale într-un sărut. Poate că doar ceea ce se ascunde înăuntrul omului şi ceea ce iese la suprafaţă în timpul sărutului.

Dar ce se ascundea înăuntrul acestei pustnice siberiene? De unde avea ea atâtea cunoştinţe, atâtea extraordinare capacităţi şi atât de multe sentimente? Sau, poate că tot ce spunea ea nu era altceva decât fructul imaginaţiei sale..? Şi atunci, de-i aşa, de unde izvorăsc în mine senzaţii atât de binefăcătoare, minunate şi înflăcărate? Poate ca numai cu forţele proprii să cercetez, folosindu-mă de această situaţie la care martor am fost eu însumi în prima persoană...

Cine este vinovat?

Odată, în timp ce Anastasia se chinuia să-mi explice anumite aspecte legate de modul de viață și de credință, dar sub nicio formă nu reușea să găsească cuvintele potrivite, exhaustive, insistând cu ardoare în intenția ei, se petrecură o serie de lucruri ciudate.

Se întoarse iute cu fața spre Cedrul Sunător și își lipi palmele de trunchiul acestuia. Am asistat apoi la o serie de fenomene nedeslușite... Ridicând capul în sus și începând să vorbească, ba cedrului, ba cuiva din înălțimile cerului, începu pe neașteptate să rostească cu pasiune și abnegație, ba cuvinte obișnuite, ba sunete stranii...

În aer se percepea dorința ei arzătoare de a explica ceva, de a cere, de a implora. Din când în când, din monologul său se desprindeau nuanțe imperative. Începu să se amplifice și sunetul vibrator al cedrului. Radiația acestuia deveni din ce în ce mai strălucitoare și mai amplă. În acel moment, Anastasia, cu glas poruncitor, pronunță:

— Răspunde! Răspunde-mi! Dumireşte-mă! Dă-mi un răspuns, te rog! Dă-mi-l!

Rosti toate acestea scuturând energic capul şi bătând cu piciorul descult în pământ.

Aureola palidă a coroanei de cedru se înmănunchie într-o singură rază care se detaşă de Cedrul Sunător, avântându-se spre cer, risipindu-se literalmente în spaţiu. În acelaşi moment, însă, luă naştere o altă rază în vârful cedrului. Semăna mai degrabă cu un nouraş de ceaţă albăstrie. Vârfurile acelor copacului, îndreptate în jos, se iluminară şi ele de aceeaşi lumină albăstrie ca şi cum ar fi perceput nouraşul nou format. Micile crenguţe cu acele lor luminate se orientară în direcţia Anastasiei însă fără să o atingă, ca în secunda următoare lumina să le dispară ca prin farmec, să se piardă în spaţiu. Iar când Anastasia bătu din nou cu piciorul în pământ şi lovi cu palmele enormul trunchi al Cedrului Sunător, acele luminoase vibrară şi se revărsară toate unindu-se într-un nouraş de ceaţă. Nouraşul nou-creat, de forma unei Raze de lumină albăstrie, se îndreptă şi acesta spre Anastasia, însă fără să o atingă, ca imediat după asta să se risipească, vaporizându-se parcă, la început cam la un metru distanţă de ea, apoi la o jumătate de metru.

Eu, cu teroare, mi-am amintit că tot din cauza acestei Raze muriră şi părinţii Anastasiei.

Dar ea continuă cu îndârjire să poruncească, să ceară ca un copil alintat care pretinde părinţilor ceva ce-i place şi vrea imediat. Apoi, dintr-odată, Raza explodă în direcţia Anastasiei, luminând-o toată cu o lumină albă ca aceea pe care o descarcă flaşurile aparatelor de fotografiat, ca imediat după asta să se risipească şi aceasta. La scurt timp se stinseră şi micile raze ce ieşeau din crenguţele de cedru. Dispăru şi nouraşul din jurul Anastasiei. Acesta, când

se contopea cu Anastasia, când se risipea în spaţiu.

Anastasia, radioasă, cu un zâmbet fericit, se răsuci, făcu un pas în direcţia mea şi se opri, orientându-şi privirea lunecândă pe lângă mine. Eu m-am răsucit.

În poieniţă intrau bunicul şi străbunicul Anastasiei. Înaintând încetişor, sprijinindu-se într-un băţ ce-i servea drept cârjă, străbunicul Anastasiei, înalt, cu părul cărunt, mergea înaintea bunicului şi se opri odată ajuns în dreptul meu. Privi spre mine, dar mă răzbi cu privirea-i pierdută în spaţiu, de parcă ar fi privit undeva dincolo de mine. N-aş putea să spun de m-a văzut sau nu. Străbunicul rămase tăcut, apoi se închină cu fineţe. Fără să salute şi fără să scoată un cuvânt se îndreptă spre Anastasia. Bunicul, foarte simplu la vedere şi vioi, ajungând în dreptul meu, se opri şi dădurăm noroc amical. Chipul îi radia de bunătate şi bucurie interioară. Rosti câteva cuvinte, dar nimic din ce spuse el atunci nu mi-a rămas în minte. Nedumeriţi, atât eu cât şi bunicul Anastasiei, începurăm să privim cu vădită îngrijorare la ceea ce se petrecea la poalele Cedrului Sunător.

Străbunicul Anastasiei se opri cam la un metru de ea. Se priviră o vreme în tăcere. Anastasia stătea în faţa bătrânului, lăsându-şi mâinile să-i cadă libere pe lângă corp ca o şcolăriţă sau o candidată în faţa unui examinator sever. Avea aerul unui copil smerit, îngrijorat, gânditor...

În apăsătoarea linişte ce se lăsă, răsună profundă, catifelată şi limpede vocea bătrânelului cu părul sur. El nu o salută pe Anastasia dar, spre mirarea mea, pronunţă încet şi cu asprime:

— Cine poate, în afara Vibraţiei şi Ritmului dăruite, să I se adreseze nemijlocit Lui?

— Oricare om se poate adresa Lui! Din începuturi El, cu mare bucurie, Însuşi El îi vorbi omului. Chiar şi acum El

vrea asta - răspunse iute Anastasia.

— Toate căile, de El au fost predestinate? Multe dintre vieţuitoarele Pământului sunt în stare să le afle? Tu eşti în stare să le vezi, aceste căi?

— Da, eu am văzut predestinarea omenirii. Am văzut dependenţa viitoarei existenţe de conştiinţa celor ce trăiesc azi.

— Fiii Săi şi-ai lor prealuminaţi discipoli, ştiutori de Duhul Sfânt, îndeajuns de mult au plăsmuit creaţia în fiinţe vii terestre?

— Ei au făcut şi fac totul, neprecupeţindu-şi pântecele lor. Au purtat şi poartă încă Adevărul.

— Văzătorul se poate îndoi de raţiunea, de bunătatea şi de măreţia Duhului Său Sfânt?

— El este neasemuit! El este unic! Dar El vrea să comunice. Vrea să fie înţeles şi iubit, aşa cum El iubeşte.

— Prin acceptare sau prin insolenţa purtată în dialogul cu El?

— El dărui o bucăţică din Duhul Sfânt şi Raţiune fiecărei vieţuitoare de pe Pământ. Şi, dacă o mică părticică din om - a Sa părticică - nu este de acord cu cele hotărâte, înseamnă că El - Însuşi El - nu hotărăşte totul în predestinările Sale. El meditează. Este posibil, oare, ca a Sa meditaţie să recheme insolenţă?

— Cui este îngăduit să preştie rodul meditaţiei Sale?

— Să îngăduie este îndrituit doar cel ce poate îngădui.

— Tu ce ai cerut?

— Judecată fărădejudecăţii, simţire fărădesimţirii!

— Pecetluită este soarta celor ce nu acceptă Adevărul?

— Soarta celor ce nu acceptă Adevărul hotărâtă

este. Dar cui să-i fie dată răspunderea pentru a Adevărului neacceptare: celui ce Adevărul nu-l acceptă sau celui ce-l poartă - Adevărul?

— Cum?... Înseamnă că tu...? - emoţionat întrebă străbunicul Anastasiei, apoi tăcu.

Pentru un timp o privi în tăcere pe Anastasia, apoi, sprijinindu-se în bastonaşul său, străbunicul se aşeză încet într-un genunchi, îi apucă mâna Anastasiei, îşi închină capul sur, îi sărută mâna şi rosti:

— Bună ziua, Anastasia.

Anastasia se lăsă degrabă în genunchi în faţa străbunicului ei şi suspinând, vorbi emoţionată:

— Ce-i cu tine bunelule, de ce mă tratezi de parcă aş fi mică? Eu sunt deja mare.

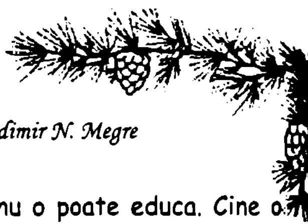
Apoi îl apucă de după umeri, îşi sprijini capul în pieptul acoperit de barba-i căruntă şi amuţi aşa...

Eu ştiam: ea, acum, asculta bătaia inimii bunicului. Din copilărie adora să-i asculte bătăile inimii. Bătrânul sur, îngenuncheat, cu o mână se sprijinea în băţul său, cu cealaltă-i mângâia părul auriu al Anastasiei.

Bunicul se emoţionă, se trezi parcă dintr-un somn adânc şi alergă spre tatăl său şi spre nepoţica sa care stăteau îngenuncheaţi. Se învârti în jurul lor cu paşi mărunţi, desfăcu braţele şi în cele din urmă se lăsă în genunchi, îmbrăţişându-i pe amândoi...

Primul se ridică bunicul. Îl ajută pe tătâne-su să se ridice. Străbunicul, cu mare atenţie, o mai privi o dată pe Anastasia, după care începu să se îndepărteze. Bunicul se precipită, vorbind într-un mod ciudat şi nedesluşit, adresându-se cuiva nevăzut:

— Şi, cu toate astea, toţi o alintă pe ea! Chiar El Însuşi o alintă! Ia te uită la ea unde s-a căţărat! Nasul şi-l

vâră acolo unde-i place ei. Nimeni nu o poate educa. Cine o să-i mai ajute de acum încolo pe grădinari?

Străbunicul se opri locului, se răsuci uşor şi din nou, cu vocea-i catifelată şi profundă, pronunţă limpede:

— Fă, nepoţica mea, aşa cum inima ta îţi spune şi sufletul. Iar cu grădinarii tăi, eu însumi o să te ajut. Întorcându-se spre calea sa, maiestosul vârstnic cu creştetul cărunt ieşi alene din poieniţă.

— Vă spuneam eu că toţi o alintă?! - spuse, din nou, bunicul.

Ridică bastonul şi rostind: "Ia uitaţi-vă cum o s-o educ eu, numaidecât", se porni cu paşi mărunţei în urmărirea Anastasiei, agitându-şi ameninţător bastonul.

— Oi, oi, oi! - se văită, frământându-şi palmele, Anastasia, prefăcându-se înfricoşată ca apoi, izbucnind în râs, să se îndepărteze de bunicul ei care se stăruia s-o ajungă din urmă.

— I-a trecut prin cap să mai şi fugă acum. Cum de n-am prins-o?

Alergă sprinten şi uşurel spre Anastasia. Râzând, făcu înconjorul poieniţei în fugă. Nu se dădu bătut dar nici nu apucă s-o ajungă din urmă. La un moment dat se lăsă jos şi văietându-se, se apucă cu mâinile de un picior. Anastasia în grabă se răsuci, iar pe chip i se putea citi îngrijorarea. Alergă spre bunicul ei cu braţele întinse. Ajunsă aproape de el, rămase pe loc, nemişcată. Hohotele molipsitoare de râs ale Anastasiei umplură poieniţa. Am privit cu atenţie la poziţia bătrânelului şi am priceput pe loc motivul veseliei ei.

Bătrânul era aşezat pe un picior, pe al doilea ţinându-l ridicat dinaintea sa fără să atingă pământul. Îşi mângâia piciorul ca şi cum l-ar fi durut din cale-afară. O păcăli astfel pe nepoată dar nu o minţi.

Numai că, după cum se explică mai târziu, Anastasia trebuia să fi observat cu mult mai devreme că ceva nu era după cum părea şi că poziţia bătrânului era puţin cam comică. În timp ce ea râdea în hohote, bunicul reuşi s-o apuce de mâini şi ridicându-şi bastonul, o pedepsi ca pe copii cu vărguţe la fund.

Printre hohotele de râs, Anastasia se prefăcu că o dureau vărguţele bunicului, acesta, însă, neţinând cont de veselia nepoţelei, o apucă de umeri şi-i spuse:

— Gata, gata! Nu mai plânge. Ţi-ai luat-o. Acum, pace. O să fii ascultătoare de acum încolo? Dacă nu, uite am început să antrenez vulturul acela bătrân. Cu toate că-i deja aşa de bătrân, mai are încă destule forţe şi încă îşi mai aminteşte multe. El poate ajunge oriunde fără să stea prea mult pe gânduri.

Anastasia îşi ostoi râsul ei vesel, privi la bunicul ei cu mare atenţie şi-i strigă:

— Bunicuţule!... Bunicuţul meu scump şi drag! Vulturul... Vasăzică, tu ştii deja de copilaş!?

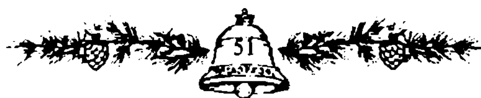
— Cum să nu ştiu? Steaua...

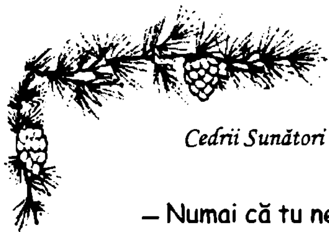
Anastasia nu-l mai lăsă pe bătrânel să vorbească. Îl apucă de mijloc, îl ridică-n braţe şi-l învârti în aer. Când îl lăsă din nou pe pământ, bunicul ei se clătină şi spuse, străduindu-se să pară sever:

— Da' cum te porţi cu cei mai vârstnici ca tine? Spuneam eu... Educaţia slabă este. Agitând prin aer bastonul său, plecă grăbit să-l ajungă pe tătâne-su. Când ajunse aproape în dreptul copacilor de la marginea poienii, Anastasia îi strigă din urmă:

— Îţi mulţumesc bunicule pentru vultur, îţi mulţumesc!

Bunicul Anastasiei se întoarse şi privind-o, îi răspunse:

— Numai că tu nepoţică, fii, te rog...

Vocea îi era blândă şi foarte emoţionată... întrerupse fraza şi cu o voce mai apăsată rosti:

— Uită-te la mine.

Şi se ascunse după copaci.

Răspunsul

Odată rămaşi singuri am întrebat-o pe Anastasia:

— De ce te-ai bucurat aşa tare de acel vultur?

— Vulturul îi va fi de mare trebuinţă micuţului - răspunse ea. Copilului nostru, Vladimir.

— Să se joace?

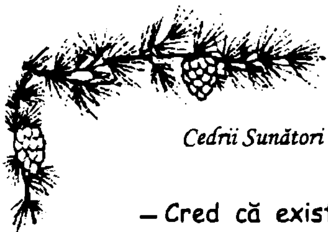
— Da. Doar că jocul acesta va avea un rol esenţial în asimilarea viitoarelor cunoştinţe şi senzaţii.

— Am înţeles - am răspuns eu, chiar dacă nu am înţeles clar sensul acestui joc cu vulturul.

— Iar cu Cedrul ce ai făcut? Ai cerut ceva sau ai discutat cu cineva? Ce s-a petrecut între tine şi Cedrul Sunător de l-a împins pe străbunicul tău să-ţi vorbească aşa aspru?

— Spune-mi, Vladimir, după tine, există, să spunem, Logică sau, în genere, există Raţiune în lumea invizibilă a Cosmosului, a Universului? Ce părere ai tu despre toate acestea?

— Cred că există, din moment ce înşişi oamenii de ştiinţă vorbesc, mediumii şi Biblia, de asemeni.

— Descrie-mi acel „ceva" cu cuvintele tale, cu ce ai la îndemână. Ne va fi folositor pentru a defini anumite aspecte. De exemplu, Raţiune, Intelect, Fiinţă, Forţele Luminii, Vacuum, Absolut, Ritm, Duh, Dumnezeu.

— Hai să-l numim Dumnezeu.

— Bine.

— Acum spune-mi, încearcă Dumnezeu să-i vorbească omului? Cum gândeşti tu? Nu cu vocea din ceruri, ci prin oameni, prin Biblie, să spunem; să ne lămurească cum să fim mai fericiţi?

— Biblia, Vladimir, nu a dictat-o neapărat Dumnezeu.

— Dar cine a scris-o, după tine?

— Ar fi putut-o scrie oamenii care au inventat religia. S-au adunat la un loc şi au scris-o.

— Înseamnă că a fost aşa simplu? S-au adunat oamenii, au scris o carte, au inventat subiectele, legile? Şi această carte trăieşte, iată, de mai multe milenii şi pare a fi cea mai răspândită şi mai citită carte din toate timpurile. În secolele trecute s-au scris o multitudine de cărţi minunate, dar cu Biblia, niciuna nu este în stare să se măsoare.

— Ce înseamnă asta, după tine?

— Nu ştiu. Cărţile antice, desigur, există de mulţi ani, dar marea parte a oamenilor citeşte oricum şi literatura contemporană; romane, cărţi poliţiste şi tot felul de alte genuri. De ce?

— Deoarece, pentru a citi astfel de cărţi aproape că nu este necesară judecata proprie. Pentru a citi Biblia, însă, se cere neapărat conştiinţă, iar la multe întrebări trebuie date propriile răspunsuri. Doar aşa poate fi înţeleasă Biblia. Se deschide doar în acest fel. Dacă va fi interpretată

strict dogmatic, atunci este de ajuns să fie citite şi memorizate doar unele versete. Însă, oricare dogmă care vine din afară şi nu este conştientizată în interiorul omului, blochează toate posibilităţile Omului - Creator.

— Şi căror întrebări se poate răspunde citind Biblia?

— Pentru început încearcă să-ţi explici de ce faraonul nu a eliberat poporul izraelian din Egipt?

— Dar ce este de înţeles în asta? Izraelienii din Egipt erau în robie. Cine ar vrea să-i elibereze pe proprii robi? Ei munceau, le aduceau venituri.

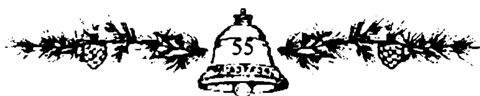
— În Biblie se spune că nu o singură dată s-a întâmplat ca izraelienii să fi adus pagube care să fi cuprins întreg pământul Egiptului. Chiar şi pe primii-născuţii oamenilor şi ai animalelor i-au ucis. Magii lor, ca urmare, au fost arşi pe rug, însă faraonul, nici în ruptul capului nu i-a eliberat din robie. Şi la înc-o întrebare răspunde: de unde au luat robii izraelieni atâtea mărfuri şi dobitoace pentru a putea rătăci timp de patruzeci de ani? De unde aveau ei armele cu care au putut distruge şi ocupa oraşele întâlnite în calea lor?

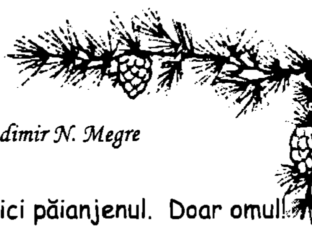
— Cum de unde? Lor, Dumnezeu le dădu totul.

— Consideri tu că numai Dumnezeu?

— Dar cine altcineva?

— Omul, Vladimir, are libertate deplină. El are posibilitatea de a folosi tot ce i-a fost dat din începuturi de Dumnezeu Prealuminatul. Şi nu numai astea le poate folosi... ci multe altele... Omul reprezintă uniunea celor două poluri opuse. Vezi, soarele străluceşte. El este o creaţie a lui Dumnezeu. El a fost creat pentru toţi. Pentru tine, pentru mine, pentru şarpe, pentru iarbă, pentru flori. Dar albina culege din flori miere, în timp ce păianjenul... venin. Fiecare dintre aceste creaturi are o soartă a sa; altceva decât i-a

fost sortit, nu va face nici albina, nici păianjenul. Doar omul! Doar un om poate să se bucure de primele raze de soare în timp ce altul poate să se supere. Omul poate fi şi albină şi păianjen.

— Înseamnă că izraelienilor nu le dădu totul doar Dumnezeu? Atunci cum reuşeau ei să deosebească ce le dădea Dumnezeu de ceea ce le venea din altă parte?

— Când dinaintea omului se înfăţişează ceva important, există totdeauna două poluri opuse. Alegerea corectă este la atitudinea omului însuşi. Doar de conştiinţa şi puritatea intenţiilor sale depinde ce ia mai mult din astea.

— Bine. Să admitem că este cum spui tu. Spune-mi acum ce vroiai să afli de la El în timp ce stăteai în faţa Cedrului Sunător?

— Îmi doream ca El să-mi răspundă.

— Străbunicului tău nu-i plăcu asta.

— Străbunicul meu a socotit că eu, nu cu îndeajuns respect, am cerut şi am implorat.

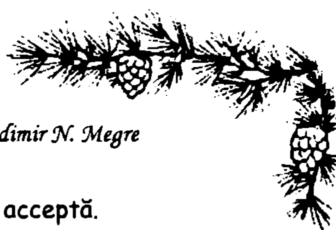
— Da, tu, într-adevăr, porunceai, eu am văzut. Şi ai bătut cu piciorul în pământ, ai implorat. Ce vroiai?

— Răspunsul vroiam să-l aud.

— Ce răspuns?

— Înţelegi, Vladimir, esenţa Divintăţii nu în carne stă. El nu poate să le strige tuturor cu voce din ceruri cum să trăiască. Însă, El vrea ca tuturor să le fie bine şi trimite Dumnezeu pe Fiii Săi oamenilor în al căror duh să penetreze la un nivel sau altul. Fiii Săi merg apoi şi le vorbesc unor oameni, le vorbesc în diferite limbi. Uneori cu cuvinte, alteori prin muzică şi picturi sau prin tot felul de creaţii sau mijloace. Câteodată sunt ascultaţi, câteodată sunt goniţi şi ucişi. Ca Iisus Hristos, de exemplu. Iar Dumnezeu, iarăşi trimite pe Fiii Săi. Dar de fiecare dată, doar o parte din

oameni le dau ascultare, ceilalţi nu-i acceptă. Astfel înfrâng legile unei existenţe fericite.

— Am înţeles. Din această cauză îi pedepseşte Dumnezeu pe oameni cu catastrofele şi cu îngrozitoarele destine?

— Dumnezeu nu pedepseşte pe nimeni, iar catastrofa, Lui nu-i este necesară. Dumnezeu este Iubire. Doar că totul a fost planificat aşa de la început. Creat... Când omenirea se îndreaptă spre un punct determinant al neacceptării esenţei Adevărului. Dacă începuturile întunecate care apar în om ating punctul critic, pentru a nu se creea condiţiile unei autonimiciri, intervine o catastrofă planetară purtând cu ea multe vieţi umane, nimicind păgubitorul sistem de viaţă creat artificial. Catastrofa se arată ca o lecţie pentru cei rămaşi în viaţă.

Un timp, după catastrofe, omenirea trăieşte ca într-un teribil infern, un infern de ea însăşi creat. Şi chiar cei rămaşi în viaţă nimeresc în infern. După aceea, copiii lor, pentru un alt timp trăiesc ca în vremurile primordiale, ating acele momente despre care se poate spune că aduc paradisul. Apoi, din nou declinul şi totul începe de la capăt. Aşa pentru miliarde de ani în evoluţia Pământului.

— Dar, dacă totul se repetă atât de inevitabil de-a lungul a miliarde de ani, atunci ce ai vrut tu să mai afli de la El?

— Am vrut să aflu cum, cu ajutorul a ce, se poate trezi umanitatea, altfel decât cu catastrofele? Pricepi, eu am înţeles prin analiză că aceste catastrofe au loc nu numai din vina neacceptării Adevărului, dar şi din lipsa unor mijloace eficiente de a-l purta printre oameni. Iată că I-am cerut Lui să-mi găsească aceste mijloace. Să mi le dezvăluie mie sau altora. Nu are importanţă cui. Important este ca

acestea să existe, să funcţioneze.

— Şi El ce ţi-a răspuns? Ce glas are El?

— Nimeni nu poate spune ce glas are El. Răspunsul Său este ca şi cum s-ar naşte sub forma unei subite zămisliri de gânduri. Vezi, El poate vorbi doar prin particula Sa care se află în fiece om, iar această particulă va transmite informaţia cu ajutorul ritmului vibraţiei în tot restul corpului. După asta se dă impresia că omul face totul doar de unul singur, cu toate că, în realitate, omul chiar poate face multe de unul singur. Omul este asemănător lui Dumnezeu. În fiecare om sălăşluieşte o micuţă particulă pe care Dumnezeu a plantat-o în el încă înainte de naştere. El dărui jumătate din Sine omenirii. Însă forţele întunecate, prin toate mijloacele la îndemâna lor, se străduiesc să blocheze aceste particule şi acţiunea lor, să distragă astfel omul de la dialogul cu propria-i particulă, mai ales când este separată de Forţa Esenţială...

Dacă aceste particule se unesc între ele prin aspiraţiile luminoase, forţelor obscure le va veni şi mai greu să le învingă, să le blocheze. Şi dacă măcar o singură particulă dintr-un anumit om reuşeşte să se afle în contact deplin cu Dumnezeu, atunci sufletul său şi raţiunea, de forţele obscure nu-i vor putea fi atinse.

— Înseamnă că tu, Anastasia, I te-ai adresat Lui, ca în tine să ia naştere răspunsul, despre ce şi cum să le spui oamenilor ca să fie prevenită o catastrofă planetară?

— Cam aşa.

— Şi ce răspuns s-a născut în tine? Ce cuvinte vor trebui folosite?

— Cuvinte... Doar cuvinte cu valoare comună de exprimare nu vor fi îndeajuns. Au fost deja rostite destul de

multe şi aşa. Totuna, ţinta omenirii este de a se îndrepta spre prăpastie.

Uite, te întreb, n-ai auzit oare cuvinte despre ţigări că fac rău?.. despre alcool că este dăunător?.. Şi se vorbeşte despre astea în diferite documente, în acelaşi timp vorbesc şi medicii voştri în limba în care comunici şi tu, cu toate astea tu continui să faci toate acele lucruri dăunătoare. Continui, fără să ţii cont de continua înrăutăţire a sănătăţii tale. Şi nici măcar senzaţiile de durere nu pot să vă oprească de la acele obiceiuri vicioase, atât pe tine cât şi pe mulţi alţii. Ţie, Dumnezeu îţi vorbeşte: „Nu trebuie să faci aşa". Boala îţi vorbeşte şi ea. Şi asta nu este doar durerea ta, asta este şi durerea Lui, însă tu, cu încăpăţânare, continui să faci toate astea şi să iei medicamente fără de leac. Nu vrei să gândeşti, să analizezi de unde-ţi vine boala...
Şi toate celelalte adevăruri cunoscute umanităţii, din păcate, nu le folosesc. În plăcerea inconştientă şi în satisfacţia iluzorie se abandonează... Înseamnă că va trebui găsită încă o modalitate prin care nu numai să fie aflate dar să mai fie şi percepute alte satisfacţii. Omul care le va afla, să le poată compara şi atunci, singur va înţelege şi va debloca particula sa, dăruită lui de Dumnezeu.

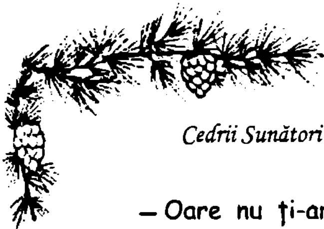
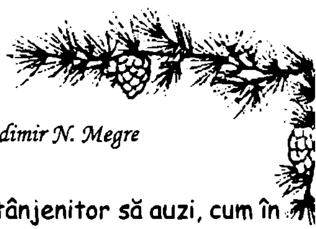
Şi nu mai trebuie speriaţi oamenii cu catastrofe, nu mai trebuie judecaţi cei ce nu acceptă Adevărul... trebuie înţeleşi toţi, iar cei ce poartă Adevărul să găsească noi modalităţi mai eficiente de a-l tălmăci. Străbunicul meu a fost de acord cu mine în asta.

— Dar el nu a vorbit absolut nimic despre asta.

— Tu, nu ai auzit multe din cele grăite de străbunicul meu.

— Aşadar, dacă voi doi v-aţi înţeles fără cuvinte de ce aţi rostit totuşi acele vorbe pe care eu le-am auzit?

— Oare nu ţi-ar fi fost stânjenitor să auzi, cum în prezenţa ta vorbesc o limbă străină, necunoscută ţie, stăpânind-o, în acelaşi timp, pe a ta?

Am gândit "Să cred tot ce vorbeşte, ori să nu cred? Ea însăşi crede. Asta-i sigur. Şi nu numai atât: ea acţionează în acest sens. Poate că ar fi bine să-ncerc să-i mai astâmpăr fervoarea, altfel voi deveni martorul îmbolnăvirii ei."

— Da' ştii, Anastasia, ce gândesc eu? Poate că nici nu merită să te consumi atât, să implori cu atâta emoţie aşa cum ai făcut cu Cedrul. Din Cedru o luminescenţă albăstrie s-a revărsat... sau s-a vaporizat peste tine. Bunicii tăi nu în zadar s-au agitat aşa. Probabil este periculos tot ce-ai făcut tu. Dacă Dumnezeu nu i-A dat niciunuia din Fii Săi o explicaţie cum să fie tălmăcit totul cât mai eficient, înseamnă că un răspuns nu există! Catastrofa planetară pare a fi unica modalitate efectivă de explicaţie. De nu, El se supără pe tine şi te poate chiar pedepsi pentru a nu te mai băga, aşa cum vorbea bunicul tău.

— El este bun. El nu pedepseşte!

— Dar nici nu-ţi vorbeşte. Poate că nici nu vrea să asculte ce vrei să-i spui, iar tu risipeşti atâta energie.

— El ascultă şi răspunde.

— Ce răspunde?... ştii ceva acum?

— El mi-a arătat, mi-a sugerat, unde se află răspunsul şi unde trebuie căutat.

— Ţi-a sugerat? Ţie?... Şi unde se află răspunsul?

— În uniunea celor două poluri opuse.

— Cum vine asta?

— Uite, de exemplu, când două părţi opuse ale gândirii umane, din comentariile lui Avantamsak, au fuzionat într-o nouă unitate dinamică. Ca rezultat s-a format filozofia lui Huajeni şi Kegon, adunând în ea elemente mult mai

complete din viziunea asupra structurii lumii paralelele, modelelor şi teoriilor din fizica voastră modernă.

— Cum?

— O, scuză-mă, te rog. Ce... ce spuneam? M-am lăsat purtată...

— De ce te scuzi?

— Scuză-mă că am pronunţat cuvinte pe care tu nu le foloseşti în vorbirea ta.

— Chiar aşa. Eu nu le folosesc, sunt de neînţeles, de fapt.

— O să-ncerc să nu mai fac aşa pe viitor. Nu te supăra, te rog.

— Nu-ţi fă griji, nu sunt supărat. Numai că ar trebui să-mi explici cu cuvinte uzuale, unde şi cum vei căuta acest răspuns?

— De una singură, nicicum nu o să-l găsesc. El poate fi scos la iveală doar cu ajutorul puterilor unite ale particulelor localizate în diferiţi oameni de pe Pământ, cu gândiri controverse. Doar prin unirea eforturilor, el va ieşi la suprafaţă în dimensiunile invizibile unde trăiesc gândurile. Se mai poate numi această dimensiune, dimensiunea forţelor luminoase. Se află între lumea materială, unde trăieşte omul, şi Dumnezeu. Eu o văd şi mulţi alţii încă. După aceea, cu mult mai uşor va fi de atins conştiinţa de masă şi de a purta omenirea dincolo de epoca forţelor obscure. Iar catastrofele nu se vor mai repeta.

— Concret, ce ar trebui să facă umanitatea acum ca adevărul să iasă la iveală?

— Bine ar fi dacă s-ar trezi multă lume la o oră dinainte stabilită. De exemplu, la şase dimineaţa. Să se trezească şi să se gândească la bine, indiferent la ce anume. Important să fie gânduri luminoase. Ne putem gândi la copii,

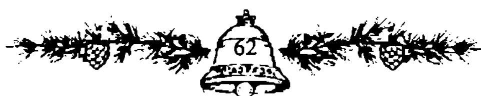

la cei pe care îi iubim şi încă ne mai putem gândi la ceea ce am putea face ca tuturor să le fie bine. Măcar pentru un sfert de oră să ne gândim aşa. Şi cu cât mai multă lume o va face, cu atât mai repede răspunsul va ieşi la iveală. Orele de deşteptare de pe Pământ sunt diferite, se succind, dar imaginile, gândurile luminoase create de aceşti oameni se vor uni într-o unică imagine strălucitoare şi desăvârşită a conştiinţei. Gândirea contemporană spre luminos amplifică posibilitatea fiecărui individ în parte de multe ori.

— Ah, Anastasia! Cât eşti de naivă! Dar cine crezi că se va trezi la şase dimineaţa ca, pentru cincisprezece minute, să gândească? Oamenii se deşteaptă aşa de cu noaptea în cap doar dacă trebuie să meargă la muncă, să ia avionul sau să plece în deplasare. Fiecare va spune: "Lasă să se trezească alţii, eu mai dorm puţin." Cu greu o să găseşti ajutoare.

— Tu, Vladimir, nu ai putea să mă ajuţi?

— Eu? Eu nu mă trezesc aşa devreme fără un motiv întemeiat, fără o necesitate urgentă. Şi chiar, să presupunem, că m-aş trezi, la ce bine ar trebui să mă gândesc?

— Uite, de exemplu, la micuţul nostru fiu pe care eu îl voi naşte. La feciorul tău. Cât o să-i fie lui de bine, când razele de soare îl vor mângâia, minunatele şi neîntinatele flori îl vor înconjura, iar o veveriţă se va da la joacă cu el. Despre aceea, gândeşte, cât de bine ar fi dacă şi pe toţi ceilalţi copii din lume i-ar mângâia soarele, dacă nimic nu i-ar amărî. Despre aceea, mai gândeşte, Vladimir, cui o să-i spui ceva plăcut în ziua care începe, cui o să-i surâzi? Şi cât ar fi de bine dacă lumea asta minunată ar continua să existe pe veşnicie şi ce ar trebui ca tu, anume tu, să faci pentru toate astea...

— La fiul meu, eu mă gândesc deja. Însă, cât despre celelalte la care va trebui să mă gândesc... bine o să-ncerc. Numai că ce o să schimb eu? Tu aici în pădure te vei gândi, eu în apartamentul meu din oraş. Suntem doar doi. Dar tu spuneai că trebuie să fie mulţi oameni. Atât timp cât aceştia nu sunt, de ce te chinui aşa tare, fără rezultate?

— Chiar unul singur doar, este mai mult decât nimic. Amândoi împreună vom fi mai mult decât doi. Apoi, când cartea va fi scrisă, o să mai apară oameni, eu simt asta şi o să mă bucur pentru fiecare în parte şi împreună vom învăţa să ne simţim unul pe celălalt, să ne înţelegem, să ne ajutăm reciproc prin dimensiunea forţelor luminoase.

— În tot ce spui tu va trebui ca ei să mai şi creadă. Uite, eu nu cred complet în această dimensiune a forţelor luminoase unde trăiesc gândurile. Nu cred pentru că existenţa ei este imposibil de demonstrat. Ea este netangibilă.

— Dar ştii bine, învăţaţii voştri au ajuns şi ei la concluzia că gândurile sunt materializabile.

— Au ajuns, dar cu toate astea, pentru moment, nu ne intră în cap, atât timp cât nu este palpabilă, existenţa acestei dimensiuni.

— Dar, când cărticica o vei scrie, ea va fi palpabilă, va putea fi ţinută în mâini. Va fi o materializare a gândurilor.

— Iar cu cartea asta! Ţi-am spus doar că nu cred în ea. Mai ales într-aceea că tu, cu ajutorul acelor combinaţii de litere doar de tine cunoscute, vei putea trezi în cititori sentimente, chiar luminoase, care-i vor ajuta să priceapă câte ceva.

— Eu ţi-am vorbit cum se fac toate astea.

— Da, mi-ai vorbit, dar, cu toate astea, rămâne de necrezut. Chiar să spunem că o să-ncerc să scriu, cu

siguranţă nu voi scrie totul dintr-odată. Vor râde. Şi ştii, Anastasia, ce-ţi spun eu cinstit?

— Cinstit? Spune-mi.

— Numai că nu te supăra pe mine, bine?

— N-o să mă supăr.

— Tot ce-mi vorbeşti tu, dintâi va trebui să verific cu ajutorul învăţaţilor noştri, deoarece despre toate astea se vorbeşte în diferite învăţături religioase şi moderne. Astăzi, pe la noi se ţin tot felul de cursuri şi există o sumedenie de propovăduitori.

— Verifică, sigur că da.

— Şi încă ceva; eu simt că tu eşti o femeie foarte bună. Filozofia ta este interesantă şi neobişnuită. Dacă ar fi să asemuiesc acţiunile tale cu cele ale altor oameni care îşi fac griji pentru suflet, pentru ecologie, atunci s-ar părea că în mijlocul lor, tu ai rămas cea mai în urmă.

— Cum aşa? De ce?

— Gândeşte singură. Toţi iluminaţii, cum îi numeşti tu, s-au izolat. Buddha, timp de şapte ani, a plecat în pădure unde s-a izolat, ca apoi să poarte umanităţii o întreagă învăţătură, discipolii săi sunt răspândiţi în toată lumea. Iisus Hristos s-a izolat doar pentru patruzeci de zile şi astăzi învăţăturile lui sunt foarte apreciate.

— Iisus Hristos s-a izolat de mai multe ori. Gândea mult de fiecare dată când o făcea.

— Şi chiar de mai mult de patruzeci de zile, un an.... nu are importanţă. Ce dacă? Sacerdoţii care acum sunt consideraţi prealuminaţi, erau persoane normale, un timp oarecare au pustnicit în pădure, după care, în acele locuri au fost înălţate mănăstiri, au apărut mulţimi de discipoli ai lor, aşa-i?

— Da, aşa-i.

— Tu, însă, de douăzecişişase de ani trăieşti în pădure şi încă nu ai nici măcar un discipol. Nu ai pus la cale nicio învăţătură. Îmi ceri să scriu cartea asta. Te agăţi de ea ca de un firişor de iarbă. Combinaţiile tale de semne, tot visezi să le aşezi acolo. Dar dacă nu o să reuşeşti nici tu, cum nu au reuşit nici cei de până la tine, poate că nici nu se merită să te consumi atâta? Poate că alţii, chiar mai capabili decât tine, o să inventeze ei ceva. Hai, mai bine, să trăim în realitate. Eu o să te ajut să te adaptezi la viaţa pe care noi o ducem. Tu nu o să te superi?

— Nu. Nu mă supăr.

— Atunci o să-ţi spun tot adevărul până la capăt. Ca să te poţi înţelege pe tine însăţi.

— Vorbeşte.

— Capacităţile extraordinare se găsesc în tine, nu-i nici o îndoială, informaţii de tot felul poţi asimila cât doi la un loc. Acum explică-mi cum se formează acea Rază de care vorbeşti tu?

— Ca tuturor celorlalţi oameni, aceasta mi-a fost dată de la început. Dar, ca să fiu conştientă de ea şi s-o folosesc, străbunicul începu să-mi explice de pe când aveam şase ani.

— Uite. Aşadar, de la şase ani eşti în stare să vezi ceea ce se petrece în viaţa noastră? Poţi să analizezi, să ne ajuţi, chiar să lecuieşti de la distanţă?

— Da pot.

— Spune-mi, cu ce te-ai ocupat în ultimii douăzeci de ani?

— Eu ţi-am povestit şi ţi-am arătat. M-am ocupat de cei pe care voi îi numiţi grădinari. M-am străduit să-i ajut.

— Douăzeci de ani, zi de zi?

— Da, uneori şi noaptea de nu eram prea obosită.

— Înseamnă că tu, ca o fanatică obsedată, în toţi aceşti ani te-ai ocupat cu îndârjire de grădinari? Cine te-a împins să faci asta?

— Nimeni nu poate să mă oblige s-o fac. Am făcut-o din proprie iniţiativă. Mai întâi mi-a propus străbunicul, ca apoi, singură să-nţeleg că era un lucru deosebit de important.

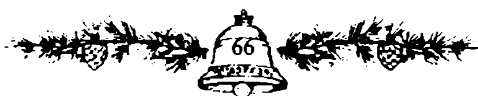
— După mine, străbunicului tău i se făcu milă de tine şi din acest motiv îţi propuse să te ocupi de grădinari. Tu crescusei fără părinţi. Astfel el îţi dădu cea mai uşoară şi cea mai simplă ocupaţie. Acum, el a văzut că tu ai început să pricepi ceva mai mult şi a hotărât să se ocupe cu altceva. S-a lăsat de grădinari.

— Însă acel altceva este strâns legat de grădinari. Eu îi iubesc foarte mult şi niciodată n-o să-i abandonez.

— Uite, asta este ceea ce se cheamă fanatism. Ceva înăuntrul tău nu-ţi permite să fii o persoană ca toate celelalte. Tu trebuie să înţelegi. Grădinarii nu sunt nici pe departe persoane importante în viaţa noastră, ei nu au nicio influenţă asupra proceselor publice. Grădinile şi gospodăriile ţărăneşti sunt doar nişte mici şi neînsemnate proprietăţi. Oamenii se retrag acolo ca să se relaxeze după muncile importante sau după ce ies la pensie. Atâta doar... Înţelegi? Doar aşa... Iar tu, înzestrată cu atât de colosale şi extraordinare haruri, te ocupi de grădinari. Înseamnă că suferi de anumite devieri psihice. Eu cred că ar trebui să faci o vizită la un psihiatru. Dacă se poate vindeca această anomalie atunci tu, poate că într-adevăr, vei putea aduce multe foloase umanităţii.

— Eu îmi doresc foarte mult să fiu de folos comunităţii.

— Atunci, hai să mergem, eu o să te duc la un psiho-

terapeut într-o clinică renumită cu plată. Tu însăţi spuneai că s-ar putea produce o catastrofă planetară. Astfel vei ajuta ştiinţei ecologice mondiale.

— Rămânând aici, de la mine omenirea va trage multe foloase.

— Dar, după cură o să te întorci şi o să te ocupi cu lucruri mult mai serioase.

— Care lucruri mai serioase?

— Tu însăţi vei decide. Eu cred că cele legate de prevenirea unei catastrofe ecologice sau a unei alte forme de distrugere planetară. Apropo, după tine, când va avea loc un astfel de eveniment?

— Cataclismele locale, deja astăzi se petrec în anumite puncte ale globului. Umanitatea, deja de mult timp, a pregătit totul din belşug pentru însăşi nimicirea sa.

— Dar cea globală? Apoteoza, când va fi?

— Există posibilitatea să se petreacă în 2002. Dar se poate preveni sau amâna, ca şi aceea din 1992.

— Da' ce spui? Ar fi putut avea loc aşa ceva în '92?

— Da, numai că ei au amânat-o.

— Ei, cine? Cine a prevenit-o? Cine a amânat-o?

— Catastrofa planetară în 1992 nu a avut loc mulţumită grădinarilor.

— Ce?!

— În întreaga lume, o mulţime de oameni de toate rasele se împotrivesc catastrofelor terestre. Catastrofa din '92 a fost evitată, în mod special, mulţumită grădinarilor Rusiei.

— Iar tu... Vasăzică, tu... Deja de la şase anişori înţeleseseşi însemnătatea acestora? O prevăzuseşi? Tot acest timp ai muncit neostoită? I-ai ajutat?

— Eu eram conştientă de importanţa lor, Vladimir.

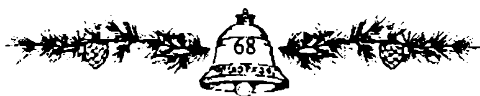
Ziua grădinarilor şi sărbătoarea întregului Pământ

— De ce mulţumită grădinarilor şi în particular celor ruşi?

— Înţelegi, Vladimir, Pământul chiar de este atât de mare, este foarte simţitor. La fel, uite tu de exemplu, eşti mare comparativ cu un ţânţar; însă, se aşează ţânţarul pe tine iar tu îi simţi atingerea. Pământul, de asemeni, simte orice. Simte când este acoperit de beton, de asfalt, când distrug sau ard pădurile crescute pe el, când i se cotrobăieşte prin viscere şi i se toarnă acel praf pe care-l numiţi îngrăşământ.

Uneori îl doare. Dar el iubeşte, totuna, oamenii ca o mamă care şi-i iubeşte pe ai săi copii. Şi se străduieşte, Pământul, să adune în adâncurile sale răutatea omenească şi doar când nu mai este în stare să ţină în el toate aceste răutăţi, atunci izbucneşte ori prin erupţii vulcanice ori prin cutremure.

Pământul trebuie ajutat. Puterile lui iau naştere din

comportamentele drăgăstoase şi pline de atenţie ale oamenilor. Pământul, pe cât este de mare, pe atât este de simţitor şi simte chiar şi când o singură mână umană îl mângâie cu blândeţe. Ooo, cât de mult simte şi aşteaptă el această mângâiere!

În Rusia, un timp, Pământul era considerat un bun comun şi-n acelaşi timp al nimănui în particular. Oamenii nu-l vedeau ca pe ceva al lor. După aceea au avut loc schimbări în această ţară. Oamenii au început să primească mici parcele de pământ ca refugiu de vacanţă. Aceste mici petece se numeau *dacii.*

Nu întâmplător le-au fost date parcele aşa de mici acestor oameni; pe ele nu le era cu putinţă să aducă nici un fel de mecanisme artificiale. Având mare nostalgie de pământul natal, ruşii, cu mare bucurie, le primiră. Le primiră bogaţii, le primiră săracii. Pentru că nimic nu poate distruge legătura dintre om şi Pământ!

Odată primite aceste petecuţe de pământ, oamenii, intuitiv, simţiră... Şi milioane de perechi de mâini umane, cu nemărginită dragoste atinseră Pământul pe micile lor parceluţe. Pământul simţi... Simţi fiecare atingere a mâinilor în parte. Şi astfel, Pământul găsi puteri în el să se abţină.

— Ce înseamnă asta? Că fiecărui grădinar ar trebui să i se ridice un monument, ca unui salvator al planetei?

— Da, Vladimir, ei sunt salvatorii!

— Atâtea statui nu se vor putea face. Mai bine ar fi să fie hotărâtă o sărbătoare pentru ei. O sărbătoare generală, o zi de odihnă, chiar două. « Ziua grădinarilor » sau « Ziua Pământului », să fie stabilite în calendar.

— Aaaa! O sărbătoare! - exclamă, pocnind din degete, Anastasia. - Minunată ideea ta! O sărbătoare! Neapărat era nevoie de o sărbătoare veselă şi deplină.

— Aşa că, Anastasia, tu va trebui să-i luminezi cu Raza ta pe conducătorii noştri, pe deputaţii din Dumă şi să decidă ei o astfel de sărbătoare.

— Eu nu pot ajunge la ei. Ei se află sub puterea rutinei cotidiene. Sunt constrânşi să decidă asupra unei multitudini de probleme, nu le ajunge timpul pentru a se gândi la toate. Şi nici măcar ideea de a le ridica conştiinţa nu are un sens deosebit. Le va veni foarte greu să realizeze, să vadă realitatea aşa cum este. În momentul de faţă, alte hotărâri, mai credibile decât cele pe care deja le iau nu pot lua.

— Cine ar putea vreodată să-i interzică ceva unui guvernator sau unui preşedinte?

— Voi. Masele. Majoritatea. Prin măsuri neconvenţionale le veţi cere să ia hotărâri juste.

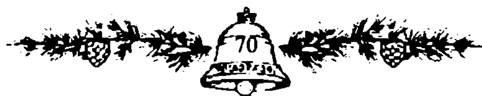
— Adevărat ai spus. Noi trăim în democraţie. Majoritatea are întotdeauna dreptate.

— Vladimir, dintotdeauna, marile revelaţii le-au făcut mai întâi persoanele în particular, ca abia mai târziu acestea să fie conştientizate în masă. Şi-atunci, de este aşa, la ce folosesc referendumurile sau democraţia?

— Ele au importanţa lor; au rolul de amortizoare sociale, reducând schimbările bruşte. Când amortizoarele nu mai funcţionează eficient izbucnesc revoluţiile. Perioada revoluţiei este grea de suportat de către majoritate.

— Însă sărbătoarea grădinarilor nu este o revoluţie, ce este rău în asta? O astfel de sărbătoare poate fi doar bună. Este necesară. Neapărat necesară. Va trebuie hotărâtă cât mai degrabă. O să mă gândesc cât pot de repede.

— O să te ajut. Eu cunosc mult mai bine sforile care trebuie trase în lumea mea ca totul să funcţioneze cât mai

eficient. Poate că prin ziare... Sau nu. Mai bine în cartea pe care o voi scrie vorbind despre grădinari, le voi cere oamenilor să trimită telegrame guvernului şi camerei senatului: „Cerem organizarea unei sărbători a Grădinarilor şi sărbătoarea întregului Pământ." Mai rămâne de stabilit ziua.

— 23 iulie.

— De ce tocmai 23 iulie?

— Pentru că este o zi potrivită şi apoi este şi ziua ta de naştere, Vladimir. Doar ideea asta minunată ai avut-o tu, nu-i aşa?

— Bine. Înseamnă că lumea va trebui să scrie în telegramele lor: „Pe data de 23 iulie, vă rugăm stabiliţi prin lege Sărbătoarea Grădinarilor şi Sărbătoarea întregului Pământ."

Şi numaidecât ce în guvern şi în camera deputaţilor vor începe să citească, se vor întreba: „De ce toată lumea trimite astfel de telegrame?" - tu, în acest moment, cu Raza ta ca un bici...

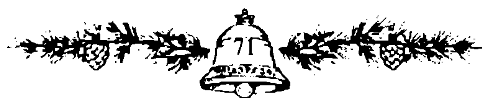
— O să biciuiesc! Din toate puterile mele o să biciuiesc. Iar sărbătoarea va fi luminoasă şi minunată. Toţi laolaltă, toată lumea se va bucura, iar Pământul va radia de fericire!

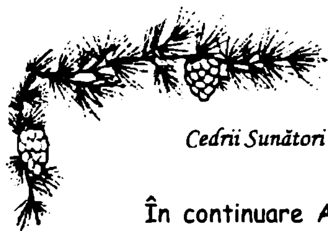
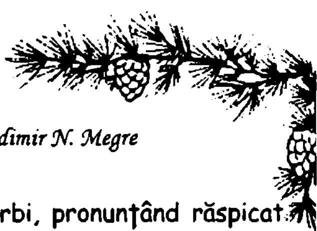
— Dar de ce să se bucure toţi? Va fi doar sărbătoarea grădinarilor.

— Trebuie făcut astfel încât toţi deopotrivă să se bucure. Să le fie bine tuturor. Această sărbătoare va porni din Rusia şi va deveni cea mai minunată sărbătoare pe întreg Pământul. Sărbătoarea Sufletului!

— Şi pentru prima oară, în Rusia cum se va desfăşura? Nimeni nu ştie cum să o sărbătorească.

— Inima fiecăruia va dicta ce să se facă în acea zi iar, în ansamblu, o voi modela eu acum.

În continuare Anastasia vorbi, pronunţând răspicat fiecare silabă. Vorbi repede şi cu mare inspiraţie. Fu neasemuit de rapid ritmul vorbirii sale, compoziţia frazelor şi cadenţa lor:

— Fie ca în această zi, Rusia toată să se trezească la răsăritul soarelui. Toţi să meargă la petecele lor de pământ singuri, cu familiile sau cu prietenii şi cu toţii să păşească desculţi pe pământ. Aceia care au pământ, unde au îngrijit cu propriile mâini grădinuţele, să întâmpine primele raze de soare în mijlocul culturilor lor. Să mângâie cu mâinile fiecare soi de cultură în parte.

Odată ce soarele s-a ridicat, să-nceapă să culeagă câte un fruct din fiece soi şi să-l mănânce şi nimic altceva să nu mai mănânce până la prânz. Până la ora prânzului să se ocupe doar de culturile lor. Să se gândească fiecare la viață, la care sunt bucuriile şi menirea sa pe această lume.

La cei apropiaţi să se gândească cu dragoste şi la prieteni. Să mediteze de ce cresc toate acele plante şi să-i dea fiecăreia o menire. Şi până la ora prânzului, fiecare va trebui să stea în solitudine, măcar o oră. Nu este important unde şi cum, important este să se găsească în izolare absolută. Măcar un ceas de vreme să-ncerce să privească înăuntrul său.

La prânz să adune în jurul său toată familia.Toţi cei care trăiesc la un loc, dimpreună cu cei ce vin de departe, să stea laolaltă în această zi. Masa să o pregătească din ceea ce a rodit pământul său până la ora prânzului. Fie ca fiecare, pe masă să pună doar ceea ce inima şi Sufletul îl îndeamnă. Şi fie ca fiecare, cu privire dulce să se uite la ceilalţi membrii ai familiei. Cel mai în etate de la masă să se binecuvânteze cu cel mai tânăr, iar masa să fie guvernată de pace şi înţelegere. Neapărat să se vorbească numai de bine, despre

fiecare din cei de la masă.

Neobişnuit de strălucitor se conturară tablourile descrise de Anastasia. Eu însumi aveam senzaţia de a sta la masă înconjurat de oameni, încântat de sărbătoare, crezând complet în ea, sau mai bine zis, simţindu-mă parte din ea şi adăugai:

— Va trebui rostit primul toast înainte de masă! Pocalurile, toţi să le înalţe, în cinstea iubirii să bem!

Parcă ţineam deja paharul în mână...

— Vladimir, ar fi mai bine dacă la masă nu s-ar aduce băuturi otrăvitoare.

În acelaşi moment îmi dispăru paharul din mână, iar tot tabloul sărbătorii se pierdu în ceaţă.

— Anastasia, de ce vrei să strici sărbătoarea?

— Ce-ţi veni? Ce te-a apucat? Cum ai vrea tu? Cu vin şi cu alcool...? Cu sucuri de poame şi cu must să cinstiţi masa voastră, mai bine. Cu mici înghiţituri să fie sorbite sucurile poamelor.

— Bine, dar ceva de băut totuşi să fie. Să nu întrerupem aşa deodată tradiţia. Însă după prânz ce vor face?

— Oamenii se vor întoarce în oraşe. Vor aduna roadele Pământului de pe micile lor petecuţe, le vor căra în coşuleţe şi le vor dărui celor ce nu au.

Ooo, câte emoţii binefăcătoare în această zi! Ele vor birui multe boli. Vor dispărea acele emoţii care au adus bolile de-a lungul anilor şi vor dispărea şi bolile mortale. Fie ca cel ce suferă de o boală incurabilă sau cel ce are o boală uşoară să-i întâlnească pe cei ce se întorc de la pământurile lor. Raza iubirii, a bunătăţii, împreună cu roadele din grădini, vor birui bolile toate.

Uite! Priveşte gara! Un potop de oameni cu coşuleţele pline de flori. Priveşte cum înfloreşte mulţumirea de sine şi bună-

tatea în ochii oamenilor.

Anastasia strălucea toată, se însufleţea cu toată fiinţa ei din ce în ce mai tare la ideea sărbătorii. Ochii săi nu numai că străluceau de bucurie dar scânteiau de o lumină albăstrie.

Expresia feţei i se schimbă, însă rămase bucuroasă, ca şi cum în mintea ei s-ar fi perindat cu mare viteză toate instantaneele marii sărbători.

Dintr-odată tăcu. Îşi îndoi un picior din genunchi apoi, ridicând mâna dreaptă în sus, îşi arcui celălalt picior făcându-şi vânt în sus şi ca o săgeată se ridică de la Pământ. Ajunse aproape de primele ramuri ale măreţului cedru, se întoarse spre Pământ, bătu din palme, agită o mână, iar peste poiană se revărsă o lumină albăstrie. Toate spusele Anastasiei, acum le îngânau fiecare firişor de iarbă, fiecare gâzuliţă, fiecare maiestos cedru. Sunetele vocii Anastasiei erau literalmente amplificate de invizibila silişte a poienii. Nu erau puternice, dar le asculta fiecare vinişoară a infinitului Univers. Fără să mă pot abţine, am rostit şi eu câteva fraze auzind cum începe ea:

— În Rusia, în această zi, vor sosi oaspeţi! Toţi cei pe care i-a născut, vor veni ca Atlanţi ai Pământului! Prodigioşi se vor întoarce toţi Fiii Săi!

— Şi fie ca-n această zi, în Rusia toţi oamenii, la răsăritul soarelui să se deştepte. Şi fie ca întreaga zi, strunele harpei Universului, cu muzica sa fericită să ne încânte! Fie ca toţi barzii pe străzi şi în curţi să cânte din chitări, iar cel ce prea bătrân se află, fie ca-n această zi cu mult mai tânăr să se simtă, aşa cum cu ani în urmă era.

— Şi eu, Anastasia, o să fiu tânăr?

— Şi noi doi, Vladimir, tineri vom fi aşa cum tineri odată toţi oamenii vor fi. Bătrânii vor scrie scrisori copiilor,

iar fiii toţi, părinţilor. Iar prichindelul care face primul său pas în lumea noastră, să-l facă într-o lume fericită şi fericit să meargă pentru totdeauna. Iar în această zi nimic să nu-i amărască pe copii şi fie ca adulţii să fie de o seamă cu copiii.

Şi Zeii toţi să coboare pe Pământ. În această zi fie ca toţi Zeii să ia înfăţişarea oamenilor simpli. Şi Dumnezeu, Unicul, Universalul va fi fericit! Fie ca-n această zi şi tu să fii foarte fericit! Dragostea să lumineze Pământul!

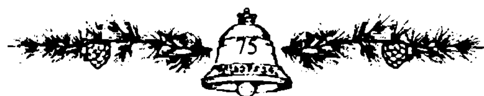
Anastasia se învioră la imaginile sărbătorii, învârtindu-se prin poiană ca într-un dans, însufleţindu-se tot mai mult.

— Stai! Opreşte-te! - i-am strigat eu Anastasiei, înţelegând că luase totul în serios. Ea nu grăieşte doar vorbe. Eu am înţeles că Anastasia modelează cu fiecare cuvânt al ei, cu fiecare ciudată frază a sa. Modelează tablourile sărbătorii şi cu încăpăţânarea-i caracteristică le va modela şi va visa la ele până când visele i se vor transpune în realitate. Ca o fanatică va visa! Pentru grădinarii ei se va chinui, aşa cum de douăzeci de ani s-a chinuit. Şi-atunci am strigat pentru a o opri:

— Opreşte-te! Nu ai înţeles că era doar un joc, o glumă, sărbătoarea asta! Eu am glumit!

Anastasia muţi pe loc. Am privit-o şi odată cu chipul ei, în sufletul meu ceva se convulsionă. Chipul ei avea un aer pierdut, era ca un copil. Mă privi cu durere şi regret. Privi la mine ca la un distrugător şi-aproape şoptit, rosti:

— Eu am luat-o în serios, Vladimir. Am modelat deja totul. În lanţul evenimentelor, inelul telegramelor de prezentare ale oamenilor l-am adăugat. Fără de el s-ar prăbuşi orânduirea evenimentelor. Ideea ta am luat-o în serios, am acceptat-o, am pus-o în aplicare. Eu am simţit că tu vorbeai sincer despre această sărbătoare, despre

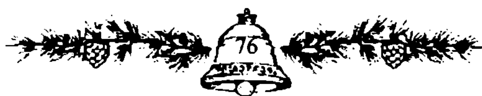
telegrame. Nu-ţi retrage vorbele rostite. Tu, doar ajută-mă cu telegramele, ca eu, aşa cum tu ai spus, să-i pot ajuta cu Raza mea.

— Bine, o să-ncerc, numai linişteşte-te, este probabil ca aceste telegrame să nu le trimită nimeni...

— Se vor găsi oameni din aceia care să înţeleagă, vor simţi în guvern şi de asemeni vor simţi în camera deputaţilor voştri! Şi va fi sărbătoare! Va fi! Uită-te!

Din nou apărură imaginile sărbătorii.

Iată că am scris şi despre asta, mai departe faceţi voi cum vă îndeamnă inima şi sufletul.

Spada sunătoare a Bardului

— Ce înseamnă toate astea, Anastasia?... toate aceste fraze pronunțate într-un mod atât de straniu, în timp ce vorbeai despre sărbătoare? Ai rostit acele cuvinte în aşa fel încât s-a auzit fiecare literă în parte...

— M-am străduit să reprezint tabloul în mici detalii, să-l zugrăvesc cu imagini cât mai potrivite.

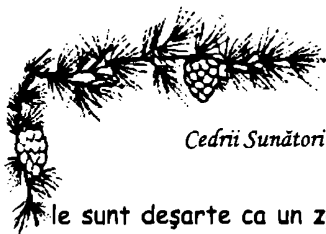
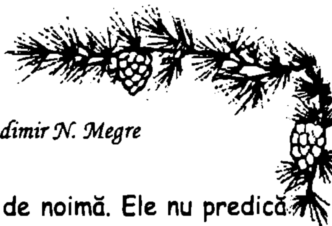
— Ce treabă au cuvintele? Îndărătul lor ce se ascunde, atât de însemnat?

— În spatele fiecărui cuvânt ce zugrăveşte majoritatea evenimentelor am creat imagini de bucurie. Vezi tu, gândul şi vorba sunt cele mai importante instrumente ale Măreţului Creator, cu aceste instrumente, între toate vietăţile Pământului, doar omul a fost înzestrat.

— Atunci, de ce nu toate cele vorbite de oameni se înfăptuiesc?

— Când este rup firul ce leagă Sufletul de cuvânt... Când sufletul este pustiu şi imaginaţia palidă, atunci cuvinte-

le sunt deşarte ca un zgomot fără de noimă. Ele nu predică nimic.

— Sună oarecum fantastic. Şi ca şi cum nu ar fi de ajuns, tu mai şi crezi în toate astea ca un copil naiv.

— Dar ce este atât de fantastic, Vladimir? O sumedenie de exemple pot fi aduse din viaţa voastră şi dintr-a ta, în mod particular, despre puterea cuvântului născut dintr-o imagine concretă!

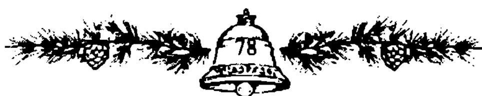
— Dă-mi, atunci, un exemplu evident.

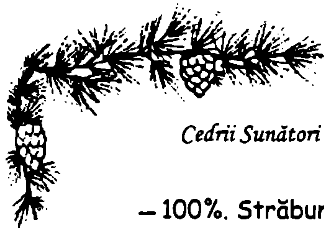
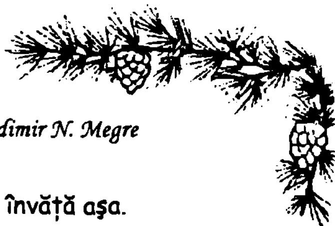
— Exemplu? Poftim. Pe o scenă stă un om în faţa publicului şi vorbeşte. Un actor, de pildă, va pronunţa cuvinte pe care spectatorii le-au auzit dintotdeauna, dar le va pronunţa din suflet, iar ei îl vor asculta fără să respire. Un alt actor, nu vor vrea să-l asculte. Cuvintele sunt aceleaşi, dar diferenţa este enormă. Ce crezi tu? De ce se întâmplă aşa?

— Pentru că sunt actori. Învaţă mult timp în institute, unii sunt foarte buni, alţii aşa şi aşa. După aceea la repetiţii învaţă textele pentru a le putea recita expresiv.

— Pe ei îi învaţă în institute cum să transforme în imagine ceea ce stă în spatele cuvintelor şi ei, la repetiţii, se străduiesc să recite. Şi dacă actorul reuşeşte să transforme măcar zece la sută din cuvinte în imagini, atunci publicul îl va asculta cu mare atenţie. Iar dacă, cu jumătate din cuvinte, reuşeşte să întruchipeze o imagine creată de altcineva, atunci îl veţi numi pe acel actor - genial. Sufletul său cu sufletele celor din sală la unison va pulsa şi vor plânge sau vor râde oamenii, vor simţi cu sufletul ceea ce a vrut actorul să le transmită. Şi iată că acesta este instrumentul Marelui Creator!

— Din tot ceea ce vorbeşti tu, în ce măsură reuşeşti să transformi cuvintele în imagini? În 10%, în 50%?

— 100%. Străbunicul meu mă învăță așa.

— 100%? Aşa de mult? Adică toate cuvintele?!!

— Străbunicul meu îmi spuse că se pot crea imagini chiar şi dintr-o singură literă. Astfel, eu am învăţat să construiesc imagini din fiecare literă în parte.

— De ce din litere? Literele, de unele singure, nu au o semnificaţie.

— Fiecare literă are multe semnificaţii! În spatele fiecărei litere din sanscrită sunt tăinuite fraze, cuvinte. În ele se află, de asemenea, silabe din care iau naştere multe cuvinte şi aşa mai departe; infinitatea asta se ascunde în fiecare literă.

— Chiar aşa?! Şi când mă gândesc că noi pocim aşa toate cuvintele.

— Da, deseori se pronunţă cuvinte aşa într-aiurea, acele cuvinte care au traversat mileniile, au trecut lăsând în urmă timpul şi spaţiul, iar imaginile uitate din spatele lor, păstrate până şi în ziua de azi, se chinuiesc să ajungă la sufletele noastre. Şi le păstrează sufletele noastre şi renasc din ele.

— Şi care sunt aceste cuvinte? Cunosc eu măcar vreo unul din ele?

— Da, aceste cuvinte îţi sunt cunoscute. Cred că le cunoşti ca sunete. Dar ce se ascunde după ele? - au uitat oamenii.

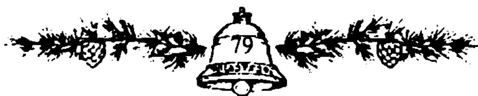
Anastasia îşi coborî pleoapele şi tăcu pentru un timp.

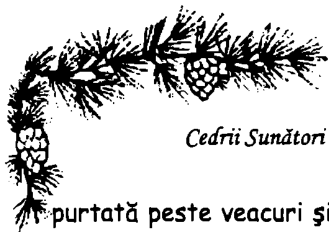
— Pronunţă, Vladimir, cuvântul „bard".

— Bard - am spus eu.

Ea tresăltă şi cu durere, îmi vorbi:

— Ooo, cât de indiferent şi lipsit de valoare ai pronunţat tu acest măreţ cuvânt. Uitare şi deşertăciune ai suflat tu asupra acestei mici flăcări tremurătoare. Flacără

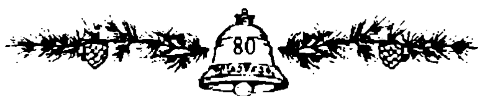

purtată peste veacuri şi poate, adresată ţie sau altcuiva din cei ce trăiesc astăzi, de îndepărtaţii strămoşi. Uitarea originilor pustieşte prezentul.

— Ce nu ţi-a plăcut în pronunţia mea? Şi ce ar trebui să-mi amintesc, legat de acest cuvânt?

Anastasia tăcu. Apoi pronunţă cu voce înceată fraze care păreau să izvorască din veşnicie:

— Încă înainte de naşterea lui Iisus Hristos, pe Pământ trăiau oameni, străbunii noştri; ei se numeau celţi. Pe înţelepţii lor - învăţătorii - ei îi numeau druizi. Până la cunoaşterea lumilor materială şi spirituală, în faţa druizilor se închinau multe popoare de pe faţa Pământului din acele vremuri. În prezenţa druizilor, armatele celţilor nu-şi traseră niciodată spadele din teci. Pentru a fi desemnaţi într-o poziţie în ierarhia conducătorilor druizi, aceştia trebuiau să înveţe timp de 20 de ani, în mod individual, de la măreţul instructor spiritual, druidul preot. Odată primită consacrarea, pretendentul devenea „Bard". Obţinea dreptul moral de a merge în mijlocul poporului şi de a cânta. Avea puterea de a sădi în oameni lumina şi adevărul cu cântecele sale născute din imaginile şi cuvintele lecuitoare de suflete.

Peste celţi tăbărâră legiunile romane. Ultima bătălie se ţinu lângă râu. Romanii au observat că printre luptătorii celţi se aflau femei cu părul dezlegat. Căpeteniile romane ştiau că, atunci când se vedeau aceste femei, pentru a-i birui pe celţi, ei trebuiau să fie de şase ori mai numeroşi. Deopotrivă, nici romanii care s-au aflat acolo, pe câmpurile de bătălie împotriva celţilor, nici cercetătorii istorici ai zilelor noastre nu au reuşit să înţeleagă motivul. Totul era legat de aceste femei dezarmate cu părul dezlegat şi lăsat pe spate. Astfel, romanii porniră la luptă cu o oştire de nouă ori mai numeroasă decât cea a celţilor. Bătând în retragere

spre râu, pieri astfel şi ultima familie de străjeri celţi. Se aşezară cu toţii în semicerc, în spatele lor, o tânără femeie îşi alăpta la sân micuţa sa fetiţă şi cânta. Cânta tânăra mamă o melodie radioasă şi veselă pentru a nu lăsa tristeţea şi frica să se cuibărească în sufletul micuţei şi pentru a o însoţi doar cu imagini luminoase. Când fetiţa se dezlipi de la sânul mamei, privirile li se întâlniră, femeia îşi întrerupse cântul şi, de câteva ori, cu blândeţe şi alinare, o chemă pe fiica ei "Bard".

Semicercul de apărători se destrămă încet-încet. Pe cărarea pe care se afla tânăra mamă, un tânăr bard cu spada însângerată în mâini îi întâmpina pe luptătorii romani. El se răsuci spre tânăra femeie şi întâlnindu-se din priviri, zâmbiră unul celuilalt.

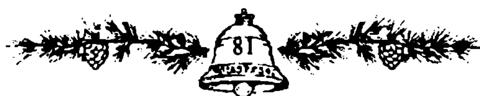
Bardul rănit reţinu romanii până ce femeia coborî spre râu unde reuşi să o aşeze pe micuţa fetiţă într-o lotcă şi să o împingă în larg.

Bardul însângerat, din ultimele puteri ale voinţei sale, îşi aruncă la picioarele tinerei femei armele sale. Ea ridică spada şi pentru patru ceasuri neîntrerupte se bătu pe strâmta cărăruşă cu legionarii, tăindu-le calea spre râu. Legionarii romani, sleiţi de puteri, îşi dădeau schimbul din când în când.

Căpeteniile romane nu au reuşit să priceapă cum de atât de încercaţii şi puternicii lor soldaţi nu pot nici măcar să-i zgârie corpul tinerei femei?

Ea se bătu patru ceasuri, apoi căzu. Plămânii înseţoşaţi i se aprinseră fără o picătură de apă... din frumoasele buze crăpate curgea sânge...

Se lăsă încetişor în genunchi şi căzând, reuşi să mai trimită încă un zâmbet stins în direcţia în care se pierdu lotca purtată de apa râului, în care era aşezată micuţa

viitoare cântăreaţă-Bard... şi odată cu ea îşi luară zborul peste milenii cuvântul salvator şi imaginea creată de mama-bard, spre cei ce trăiesc în ziua de astăzi.

Esenţa umanităţii, Vladimir, nu constă în timp. Nemăsurat de multe şi importante sunt sentimentele nevăzute, aspiraţiile, simţirile, doar în mică parte reflectate în viaţa materială ca într-o oglindă.

Fiica-Bard deveni fată, apoi femeie şi mamă. Ea trăi pe Pământ şi cântă. Cânturile sale dăruiră oamenilor doar emoţii luminoase şi ca o Rază lecuitoare, îi ajutară să alunge înnegurarea din sufletele lor. Multe neplăceri şi privări ale vieţii au încercat să-i sufoce izvoraşul acestei Raze. Forţele obscure invizibile au încercat să se apropie de ea, dar nu au putut să înlăture unicile piedici... care, deja de pe cărare, le-au întâmpinat ostile.

Esenţa umanităţii nu se află nici în trup, Vladimir. Corpul fără sânge al femeii-bard lansă spre veşnicie zâmbetul luminii sufletului său ce oglindea lumina nevăzută a spiritului umanităţii.

Şi i se aprinseră plămânii tinerei mame ce spada o ţinea, curgea sânge din buzele-i crăpate, împrăştiind zâmbetul luminos de bard...

Şi acum, crede-mă, Vladimir. Înţelege şi auzi sunetul ascuns al spadei Bard, sunet ce împrăştie impetuosul zgomot înfuriat şi întunecat de pe cărare, îndreptat spre sufletul urmaşilor. Te rog, pronunţă încă odată cuvântul „Bard", Vladimir.

— Nu mă simt în stare... Pentru moment nu reuşesc să-l rostesc cu însemnătatea-i cuvenită. Mai încolo, neapărat, o să-l pronunţ.

— Îţi mulţumesc că nu l-ai pronunţat, Vladimir.

— Spune-mi, Anastasia, doar tu îmi poţi spune.

Dintre oamenii care trăiesc astăzi, cine sunt urmaşii mamei care alăpta şi fiicei sale, cântăreaţa-bard? Luptătoarei-Bard a bătăliei de pe cărare? Cine ar fi putut să uite aşa ceva, cărei spiţă îi aparţine ea?

— Gândeşte-te, Vladimir, cum de s-a născut în tine această întrebare?

— Aş vrea să-i privesc în ochi pe cei ce uită aşa ceva, pe cei ce nu-şi amintesc originea lor, pe cei ce nu simt..

— Poate că tu ai vrea să te autoconvingi că unul dintre ei eşti chiar tu însuţi? Unul dintre cei ce a uitat.

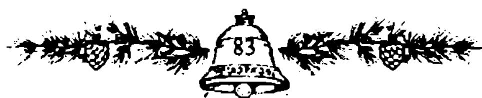
— Ce importanţă are?.. Am priceput, Anastasia, nu-mi răspunde. Fie ca fiecare să gândească.

— Bine - răspunse ea şi mă privi tăcută.

Iar eu am rămas mut pentru un timp sub încântarea tablourilor întruchipate de Anastasia, apoi am întrebat-o:

— De ce-ai ales tocmai acest cuvânt ca exemplu?

— Ca să-ţi arăt cât de repede, imaginile care stau în dosul acestui cuvânt, se transpun în realitate. Mii de strune de chitară vibrează astăzi sub degetele barzilor contemporani ai Rusiei. Şi chiar în timp ce eu, acolo în taiga, visam la ei, au fost ei barzii primii care au simţit sufletele străbunilor lor... La început doar într-unul singur, un foc tremurător s-a aprins şi a făcut să vibreze o strună subţirică, apoi lui i s-au alăturat alţi şi alţi barzi. În curând, cântecele lor le va auzi multă lume. Ei, barzii, ajută să se vadă noile zări. Zările iluminatoare ale sufletelor omeneşti. Tu vei auzi cântecele lor. Cântece noi, ce vă vor trezi la o nouă viaţă.

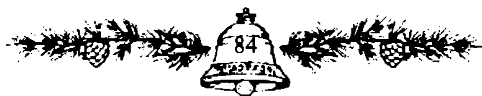

O discuţie importantă

După şederea mea de trei zile lângă Anastasia, întorcându-mă pe navă, pentru câteva zile nu am reuşit să mă concentrez asupra treburilor din firmă. Nu reuşeam nici să hotărăsc viitorul traseu al navei, nici să răspund la radiogramele ce îmi soseau din Novosibirsk. Atât marinarii cât şi o parte din oficiali, observând lipsa de interes şi incapacitatea mea de a lua orice fel de măsuri, au începură să prade de pe navă tot ce le cădea în mâini. Miliţia din Surgut, unde era ancorată nava şi gardienii au reţinut hoţii, au deschis procese dar eu, nici măcar într-o aşa situaţie, nu am reuşit să mă concentrez în totalitate asupra problemelor.

Este greu de spus acum de ce relaţia cu Anastasia a avut un impact atât de puternic asupra mea.

Înainte, pe la mine prin firmă, se perindau tot felul de reprezentanţi ai celor mai diverse grupări şi congregaţii spirituale. Îmi povesteau de fiecare dată despre intenţiile

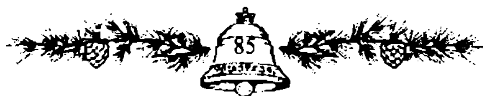
lor de a face câte ceva de bine pentru societate, dar de fiecare dată îmi cereau bani. Uneori le dădeam bani ca să mă debarasez de ei, fără să mă implic prea profund în treburile lor. Şi de ce m-aş fi implicat din moment ce, de fiecare dată, discuţia se încheia prin a-mi cere bani? Anastasia, în comparaţie cu toţi *duhovnicii,* nu mi-a cerut niciodată bani. Şi în genere, mi-a fost imposibil să-mi imaginez ce aş fi putut să-i dau. De ce avea nevoie? În realitate, era clar că ea nu avea nimic dar, prin comportamentul ei, dădea impresia că are de toate.

Am ordonat ca nava să-şi continuie călătoria şi să navigheze direct spre Novosibirsk. M-am încuiat în cabină, unde am rămas mai tot timpul în meditaţie.

În cei mai bine de zece ani de business, la cârma multor colective de oameni am avut oportunitatea să învăţ multe. Eşecurile şi ghinioanele mi-au fortificat mintea şi m-au ajutat să caut şi să aflu ieşiri din tot felul de situaţii, de data asta însă situaţia mă împinse pe un drum fără ieşire.

Şi dintr-odată, toate necazurile căzură grămadă peste mine. Falimentul firmei se profila iminent. Careva dintre *binevoitori* lansase deja zvonul care se autopropaga în firmă şi care anunţa: "Ceva se petrece cu el. A pierdut capacitatea de a lua măsuri eficiente în activitatea comercială. Salvaţi-vă care cum puteţi". Şi s-au salvat. Când m-am întors pe vas, am văzut cum s-au salvat. Până şi rudele au dat o mână de ajutor la distrugerea firmelor mele. "Că şi aşa se va pierde totul în vânt" - au găsit ei de cuviinţă.

Doar un mic grup de angajaţi mai vechi ai firmei s-au încăpăţânat şi s-au împotrivit falimentului, numai că pentru puţin timp. Imediat ce au avut ocazia să treacă prin cabinele ofiţerilor şi să vadă ce literatură citeam, au început să se îngrijoreze de starea mea psihică.

Mi se contură clar situaţia nou-creată. Am înţeles imediat că era deja târziu ca acest colectiv să-l mai pot îndrepta în favoarea mea. Chiar şi cei care încă mai credeau cu sfinţenie ce le spuneam, pe viitor vor pune la îndoială oricare din hotărârile mele.

Despre Anastasia aş fi vrut mult să povestesc cuiva, însă probabilităţile ca cineva să mă înţeleagă erau minime, de nu inexistente. Puteam fi luat drept nebun de legat. Astfel stând lucrurile, în familie începură să se sfătuiască asupra unei eventuale cure de vindecare.

Tacit, cei din jurul meu cereau de la mine proiecte comerciale, proiecte realiste, eficiente. Noile mele pasiuni le luară drept nebunii sau devieri psihice. Eu, însă, în acest timp, deja începusem deja să meditez tot mai mult asupra multor aspecte legate de viaţa noastră, a oamenilor.

— Ce se petrece în această viaţă? - gândeam eu. Planifici o operaţie comercială, câştigi bani, dar de satisfacţie nici urmă. Vrem totul dintr-odată. Şi uite aşa de-a lungul a mai mult de zece ani! Unde este garanţia că această cursă nu se va prelungi până la capătul zilelor, iar satisfacţia aşa şi n-o să se arate? Un om îşi doreşte încă o rublă pentru a-şi cumpăra o sticlă cu ceva şi el se frământă. Un miliardar visează la alte câteva miliarde pentru cine ştie ce noi investiţii, el, de asemenea, îşi face griji. Nu cumva, problema nu stă în cantitatea de bani?

Într-o dimineaţă au sosit la mine în firmă două vechi cunoştinţe, doi colegi de afaceri. Aceştia deţineau societăţi care învârteau serioase cifre de afaceri. Cu ei am discutat despre înfiinţarea unei asociaţii a oamenilor de afaceri cu intenţii curate, despre ţelul activităţilor pe care le desfăşoară cei ca noi. Îmi doream mult să-mi împărtăşesc cuiva părerile. Ei au primit bine propunerile şi chiar au căzut

de acord cu anumite aspecte. Am discutat pentru mult timp fapt ce m-a făcut să gândesc : "oare cum de au înţeles totul aşa dintr-odată?". Mai apoi, şoferul meu îmi spune:

— Ehei, Vladimir Nicolaevici, au venit la dumneavoastră pentru că au fost rugaţi de altcineva. Au fost invitaţi de cei care-şi fac griji pentru starea dumneavoastră de sănătate. Au venit doar să vadă la ce vă gândiţi tot timpul. Ce vă frământă? Într-un singur cuvânt, să afle de sunteţi normal sau nu? Să cheme urgent medicii sau să îngăduie cu speranţa că o să vă reveniţi?

— Tu, cum mă vezi pe mine?

El tăcu reţinut o bucată de timp, apoi rosti în şoaptă:

— Timp de zece ani, dumneavoastră aţi făcut treburi bune. Despre dumeavoastră, în oraş mulţi vorbeau că sunteţi tenace dar acum, în societate, toţi se tem să rămână îndeobşte fără salarii.

Abia atunci am înţeles cât de departe s-a ajuns cu preocupările pentru mine şi i-am spus şoferului:

— Facem cale-ntoarsă.

Ne-am îndreptat spre sediul firmei. Am convocat o întrunire de urgenţă în care am adunat toţi responsabilii diferitelor sectoare. Le-am dat mână liberă de a acţiona în absenţa mea. I-am ordonat şoferului să vină să mă ia a doua zi dimineaţă pentru a mă duce la aeroport. La aeroport acesta îmi trecu un ştergărel în care era înfăşurat ceva cald.

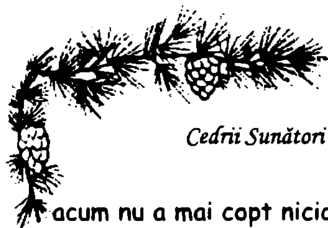
— Ce-i asta?

— Plăcinte.

— Înseamnă că din milă, ca unui neajutorat, mi-ai adus plăcinte?

— Nevasta mea, Vladimir Nicolaevici - ea le-a făcut, nu a vrut să doarmă. A muncit toată noaptea. Până

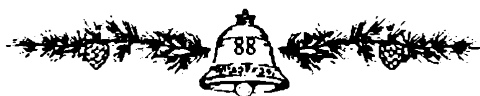

acum nu a mai copt niciodată, este încă tânără, dar acum s-a apucat şi a reuşit. Mi le-a dat ca să vi le aduc dumneavoastră. Le-a înfăşurat în prosopel de calde şi a spus că nu o să vă întoarceţi degrabă, de vă veţi mai întoarce, în genere, vreodată... Iertaţi-mă.

— Bine, nu te frământa, îţi mulţumesc.

Peste câteva zile de la plecarea mea şi-a dat demisia din societate...

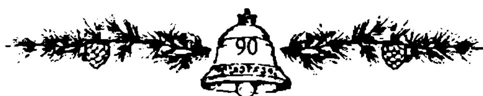

Cine stabileşte cursul evenimentelor?

În fotoliul avionului am închis ochii. Ruta avionului era stabilită cu exactitate; se va îndrepta spre Moscova... dar viaţa mea? Cursul vieţii de mai departe va trebui, încă, să-l stabilesc...

Azi, multă lume îi mai consideră pe oamenii de afaceri ca fiind persoane care târguiesc, adunând primele capitaluri în diferite moduri necinstite şi înmulţindu-şi sumele de bani pe spatele celor dimprejurul lor. Aşa cum în societate există diferite pături sociale, aşa şi în rândul afaceriştilor există oameni de tot soiul. Iar eu, prins în evenimentele afacerilor de la începuturile *Perestroykăi*, pot să afirm cu tărie că afaceriştii primului val, în marea lor majoritate, au acumulat primele capitaluri din cercetarea noilor moduri nestandardizate de organizare, de vânzare a noilor produse sau a celor deficitare, a serviciilor şi din organizarea mult mai raţională a proceselor de producţie şi distribuţie.

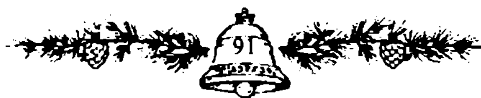
Capacitatea majorităţii afaceriştilor ruşi şi sovietici în general a fost aceea de a face bani din nimic şi chiar fără să se îndatoreze. Este de remarcat că, aşa cum ultimele valuri de afacerişti au beneficiat de oportunitatea privatizării fabricilor şi uzinelor, celor din prima fază nu le-a fost oferit nimic. Şi uite aşa le-a fost dat primilor afacerişti ai Rusiei; să gândească cu propriile minţi şi să spere că o să meargă. Şi s-au făcut bani din nimic. Ca demonstraţie o să vă expun aici exemplul propriei mele experienţe.

Bani din nimic

Chiar înaintea *Perestroykăi* aveam în subordine o mică brigadă de maeştri fotografi. Era compusă din operatori în laborator fotografic şi fotoreporteri. Salariile şi câştigurile extra erau destul de bunişoare pentru toţi şi le permiteau să se situeze printre cei cu venituri medii-bune ale acelor vremuri. Toţi primeau o parte din încasări, dar ne doream ceva mai mult. Numai că pentru asta trebuia neapărat să ridicăm încasările şi implicit, să ne lărgim portofoliul de clienţi. Mie îmi veni o idee foarte bănoasă care, cred eu, mai poate da roade şi în ziua de astăzi pentru cine este interesat s-o încerce.

Odată, pe una din şoselele extraurbane, mi se dezumflă o roată de la obositul meu *Zaparojeţ*. În timp ce roata se vulcaniza, eu stăteam şi priveam la toate maşinile care se perindau şi gândeam: "Ce câştig colosal s-ar putea trage, dacă toţi aceşti automobilişti s-ar fotografia". Peste câteva minute în mintea mea încolţi un plan care, ca rezultat,

s-a arătat a fi valoros şi care a mărit încasările colective de patru ori. Totul a fost organizat după cum urmează: pe traseu, din loc în loc, stătea câte un fotograf cu aparatul la îndemână. Fiecare din aceşti fotografi avea câte două ajutoare cu brasarde legate la braţ cu inscripţia *garda de servici*. În mâini aveau paletele cu emblema G.A.I. (*inspecţie auto*).

Şoferul se oprea crezând că sunt poliţişti sau cine ştie ce alt control de stat. Aflând că trebuiau doar să treacă un simplu control de rutină şi că nimeni nu-i va lua la bani mărunţi şi nu-i va penaliza sau bate joc de ei, cu multă plăcere se aşezau în spatele maşinilor să se fotografieze. Lăsau adresele unde să le fie expediate fotografiile apoi se stabilea plata ramburs la destinaţie. Fotografiile astfel făcute erau ordonate în funcţie de numărul de înmatriculare al maşinilor pentru a evita confuzia şi amestecul.

Un astfel de serviciu l-am amenajat pe toate arterele principale care duceau spre Novosibirsk, timp de şase luni. După ceva vreme, însă, se întâmpla ca, deseori, mulţi din cei opriţi să fi făcut deja fotografii cu noi. Din fericire, de-a lungul acestor şase luni, brigăzile au apucat să adune o sumă frumuşică de bani.

După aceea, tot eu am inventat o altă operaţiune prin care erau fotografiate casele oamenilor. Acestor fotografii li se adăugau mesaje ca din acelea de pe cărţile poştale: "Casa mea natală"... „Acasă"... „Casa mea părintească", ş.a.m.d.

Echipa reuşi să fotografieze un impresionant număr de case. Cerinţa deveni enormă. Văzând cum stau lucrurile, fotografii ajunseseră să nu mai întrebe proprietarii; soseau într-o zonă locuită, mergeau pur şi simplu pe stradă şi fotografiau fiecare casă la rând.

După asta, poştaşii duceau fotografiile şi încasau banii. Oamenii trimiteau aceste fotografii copiilor lor. Mulţi din ei au declarat mai pe urmă că aceste fotografii au făcut să se nască în ei nostalgia de a se întoarce în vizită acasă.

În asociaţia *Novosibablfoto* s-au ivit imediat probleme legate de salariile plătite echipei mele întrucât, după părerea administraţiei acelor vremuri, această mică echipă depăşise limitele imaginate, numai că nu au obţinut niciun rezultat. Nu au putut face nimic deoarece procentajul din încasări era distribuit în părţi egale între toţi membrii.

Chiar în primele zile ale *Perestroykăi,* brigada noastră se separă de asociaţie. În foarte scurt timp deveni o firmă de sine stătătoare. Pe mine m-au ales preşedinte.

Acum deveni mai uşor de lucrat şi mult mai liber. S-a putut aduna astfel, primul capital care ne-a creat condiţiile de a ne ocupa cu treburi mult mai importante. Eu am început să mă gândesc la ce-aş mai putea, eventual să mai inventez pentru a ridica încasările firmei.

Într-unul din rânduri, în timp ce discutam cu un cunoscut de la Institutul teoretic de mecanică aplicată, acesta mi se jelui:

— Ne opresc din salariu, vor să reprofileze laboratorul. Unde să mă duc, ce să fac? Nimănui nu-i mai suntem de trebuinţă acum!

— Ce făcea până acum laboratorul în care lucrezi? - am întrebat eu.

— Făcea pelicule termosensibile, dar acum nu mai sunt cerinţe din nicio parte.

— La ce se foloseau aceste pelicule?

— Aveau diferite întrebuinţări - răspunse el şi scoase din buzunar o bucăţică de peliculă neagră.

— Ţine - zise el, dându-mi pelicula.

Eu am luat această bucăţică mică de peliculă şi numai ce am atins-o cu degetele s-a înverzit. Am aruncat-o speriat.

— Ce-i cu scârboşenia asta? S-a înverzit. Trebuie să mă spăl pe mâini?

— Nu-ţi fă griji, pelicula îşi schimbă culoarea doar în funcţie de temperatura degetelor tale. Reacţionează la schimbarea temperaturii. Dacă temperatura corporală ar fi fost deasupra celei normale, pelicula ar fi devenit roşie. În prezenţa unei temperaturi optime a corpului, pelicula capătă această coloratură verzuie.

Ideea luă formă instantaneu. Firma mea începu să producă termometre de corp şi indicatoare de stres.

Pe un cartonaş frumos colorat cu pătrăţele de diverse culori, în dreptul cărora erau imprimate gradele corespunzătoare culorii, am lipit mici bucăţele de peliculă şi astfel am realizat un nou produs. Am organizat producţia folosindu-ne de reţeaua birourilor de legătură ale statului dintre regiunile Uniunii Sovietice, pe atunci nedestrămată încă.

Colectivul cooperativei se mări. Salariile tuturor ajunseră la un bun nivel. Începu să se adune, pas cu pas, acel capital iniţial al cooperativei.

De asemenea, laboratorul Institutului nu rămase în voia soartei întrucât începu să aducă profit.

Noi am achiziţionat două maşini pentru firmă şi alte aparaturi. Şi aceste lucruri au dat naştere unui elan incredibil.

Într-una din zile, ajung dis-de-dimineaţă la biroul cooperativei şi... ce văd? - La unul din telefoane, secretara mea ascultă şi notează ceva, la celălalt telefon femeia de servici. În birou erau de toate doar două telefoane. Nici nu

apucau să aşeze în furcă telefonul că zbârnâia din nou. Apoi secretara îmi spuse:

— De trei ore, telefoanele nu încetează să zbârnâie! Unul după altul, fără răgaz. Toţi vor să cumpere termometrele noastre şi indicatoarele de stres. Unul din ei a înjurat chiar şi a spus că suntem nişte hrăpăreţi ai *Perestroykăi*. Dacă avem intenţia să ridicăm preţurile, el este dispus să plătească mai mult numai să cumpere o partidă întreagă. Toţi vor partide mari. Sunt dispuşi să plătească chiar anticipat cooperativei noastre.

La începutul *Perestroykăi*, în ţară la noi, după cum vă amintiţi, producţia de articole *fashion* cunoscu o rapidă înflorire. Foarte cerute erau clipsurile de plastic, posterele şi calendarele cu femei seminude. Toţi le cumpărau ca înnebuniţi.

Producţia noastră, pe fundalul acestor evenimente, se revelă a fi o super-noutate. Noi produceam deja de şase luni de zile, dar explozia asta a avut loc aşa dintr-odată, efectiv ca o panică. Ceva se întâmplase... dar ce?

S-ar părea că, o seară înainte, pe canalul de Televiziune Centrală, comentatorul ştirilor internaţionale Ţvetov, a vorbit despre Japonia, afirmând: "Japonezii sunt un popor de inventatori", apoi a dat ca exemplu indicatorul de stres japonez. Semăna foarte mult cu al nostru. În acest fel, eu, pentru prima oară, în practică, am realizat ce înseamnă publicitate şi am simţit ce este norocul! Secţiile cooperativei noastre lucrau în trei schimburi. Împachetarea, finisajul şi prelucrarea produselor se făceau în apartamentele special închiriate pentru muncitori. Încasările ajunseseră la cer. Am achiziţionat o mică ambarcaţiune de vacanţă. Între timp am hotărât să lansez producţia de semănători pentru gospodăriile de ferme. Am închiriat o

navă mare de pasageri pentru a organiza un business-tour şi expediţii comerciale prin raioanele Nordului extrem.

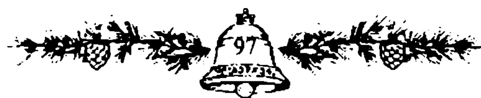

Putere devastatoare

De pe poziţia de preşedinte al primei mele cooperative am avut oportunitatea să mă conving practic ce putere devastatoare poate avea orice fel de bunăstare materială asupra relaţiilor inter-umane, cum face să se nască ura dintre aceştia. Apoi mi-a fost adus la cunoştinţă că tocmai din această pricină se dezmembrează multe colective. Şi totul poate începe de la un fleac, din nimic.

Exact acelaşi lucru s-a petrecut în prima mea societate. Această putere distructivă mi-a dezmembrat colectivul, în acelaşi timp ruinând chiar câteva familii. Nici până în momentul de faţă nu reuşesc să pricep cum i se poate ţine piept acestei puteri distructive instantanee, putere care nu lasă loc gândurilor de bună-credinţă?

Totul a început de la o idee de a mea.... Am hotărât să cumpărăm o casă cu grădină undeva în provincie. L-am însărcinat pe Aleksei Mişunin cu organizarea şi

aprovizionarea acestei noi achiziţii. El a încheiat toate contractele de vânzare-cumpărare. Am fost acolo şi am văzut. O casă mare, douăzeci de ari de pământ, baie, garaj, centrală termică, etc. Este adevărat că vacile şi legumele rămase mi s-au părut cam de prisos pentru noi, dar Mişunin m-a lămurit că vechii stăpâni au fost constrânşi să plece în grabă şi au fost nevoiţi să vândă totul la un loc. De mâncare pentru vite era deja - informă el - şi mai vorbise cu o femeie din sat să vină să le mulgă.

Pentru ziua următoare am convocat o reuniune cu toţi membrii firmei. I-am informat despre investiţie şi le-am explicat scopul acestei achiziţii. Această casă era destinată găzduirii oaspeţilor, odihnei membrilor firmei şi organizării sărbătorilor.

Toţi, fără excepţie, aveau îndatorirea de a îmbunătăţi gospodăria, de a repara casa şi de a reînnoi bucătăria.

Bărbaţii din firmă au susţinut iniţiativa cu mare însufleţire, însă femeile au începură să cârcotească. Nu se ştie exact care dintre ele a incitat la rebeliune. Voce la toate acele şoapte le-a dat tocmai soţia mea, spunând că eu şi ceilalţi bărbaţi din cooperativă am întrecut orice limită imaginabilă în comportamentul faţă de ele.

— Noi, comparativ cu voi, în firmă muncim - a început ea - trebuie să mai facem şi curăţenie în casă, să stăm în bucătărie la plită, în fiecare zi cu copiii. Vi se părea prea puţin? Şi acum voi vreţi ca noi să mai venim şi aici în această gospodărie şi să robotim, să facem reparaţii şi după toate astea să mai şi întâmpinăm oaspeţi şi să servim pe la chefurile voastre?

Şi începu dezordinea... Femeile îşi descărcară toate nemulţumirile din familie şi din firmă pe proprii bărbaţi.

Acest lucru îl pricepurăm clar când una dintre ele strigă:

— Voi doar jucaţi domino şi vă holbaţi la televizor!

Culmea era că în cooperativa noastră, dimpotrivă, nici unul dintre bărbaţi nu juca domino. Doar soţul ei, pompierul, juca domino, însă el nu lucra cu noi. Acest pas al ei a făcut să crească învrăjbirea soţiilor toate. Îndeosebi uneia dintre ele, care, în faţa tuturor, s-a apucat să-i arunce în faţă bărbatului:

— De la tine deja pute a ţigări de doi bani. (lui îi plăceau *Prima*). Acum o să mai puţi şi a bălegar!

S-a lăsat o linişte ca de mormânt. Soţul acesteia a tras adânc aer în piept, s-a înroşit şi i-a aruncat:

— Eu mă împuţesc de bălegar anume! Anume ca tu, nesătulo, să nu te mai apropii de mine.

Soţia izbucni în lacrimi. Femeile, ca s-o mângâie pe cea jignită, se învrăjbiră şi mai tare. Se apucară să arunce în stânga şi în dreapta tot felul de cuvinte de ocară. Jenea Kolpakov lucra la noi. El cumpăra tot felul de dispozitive şi aparaturi, le repara şi le pregătea în scopul ridicării productivităţii. Făcea, în genere, tot ce-i stătea în puteri. Dar, ele se legară şi de el:

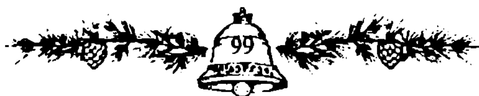
— Mai avem aici şi un meşter reparator, doar că după reparaţiile lui trebuie să facem ordine un an întreg.

Apoi s-au legat şi de politică:

— Gorbaciov dă ordine şi face, dar în spatele lui cine stă? Cine hotărăşte? Raisa Maximovna!

Am hotărât să facem o pauză. Gândeam şi speram că, într-un fel sau altul, conflictul o să se aplaneze.

După pauză toţi şi-au reocupat poziţiile. În aparenţă erau calmi, se reţineau, dar se simţea o puternică tensiune interioară. Soţia mea, în numele tuturor femeilor, cu un calm prefăcut şi cu malitiozitate a enunţat un ultimatum:

— Bine, dacă vă doriţi aşa tare o reşedinţă la ţară, staţi, dar nicio soţie nu va pune piciorul acolo. Înseamnă că va fi doar a voastră. Şi aşa cum banii comuni tuturor, fără noi nu aveţi dreptul să-i cheltuiţi, în compensare ne veţi da una din limuzine cu şofer pe care s-o folosim pe rând fiecare pentru treburile casnice.

— Foarte bine - s-a auzit din partea bărbaţilor. Înecaţi-vă! O să vă dăm tot ce vă trebuie, numai să nu vă mai arătaţi pe acolo!

— Vor găsi ei vreun idiot în sat care să-i slugărească.

— Da, lasă-i să caute. Se vor lămuri repede cu cine au de a face şi se vor căra în grabă. Cui să-i trebuiţi voi?!

Niciunul dintre soţii femeilor care lucrau în firmă nu a plecat de data asta acasă. Era vineri, iar noi ne-am îndreptat spre „ferma" noastră.

Am cercetat peste tot, am pus la cale planuri pentru îmbunătăţirea gospodăriei. Sâmbătă am încălzit apă şi am pregătit baia. O femeie din sat, la cererea lui Mişunin, a venit să mulgă vaca. Noi am urmărit-o să vedem cum face. A fost foarte plăcut. Vaca era liniştită, nu se mişca. Era a noastră, acum. Femeia ne-a prevenit că nu va putea să vină s-o mulgă de fiecare dată şi că ar fi trebuit să mai căutăm pe cineva.

Spre seară am făcut baie şi am pregătit singuri masa. A fost o cină pe cinste. Mişunin a prăjit peşte. Am adus vodcă şi bere, ne-am aşezat la masă când, pe neaşteptate, auzim „Muuuu". Era vaca. Ne-am ridicat şi ne-am îndreptat spre grajd. Era ora de muls numai că femeia care se ocupa de ea nu venise. Stăteam noi, opt bărbaţi, în faţa vacii, ne uitam la ea şi nu ştiam ce să-i facem.

Cred că nimeni nu ar putea descrie ce se întâmplă cu

oamenii care se află pentru prima oară în faţa dobitoacelor!

Trăieşti şi trăieşti... normal, dar niciodată nu ţi se întâmplă să dai atenţie unui animal sau altuia. Şi, fără să te aştepţi, te nimereşti într-o situaţie în care îţi apare în casă o vietate: o pisică, un câine sau vreun alt animal şi pe neaşteptate se trezesc în tine sentimente pentru acele animale, ca acelea pentru copii. Te agiţi, te tulburi, te îngrijorezi. De unde vin toate acestea? Sau poate că, într-adevăr, primul om Adam, când Dumnezeu l-a însărcinat cu atribuirea unei meniri fiecărei ierbuşoare, el a privit la acestea, a hotărât soarta cu dragoste şi ne-a lăsat această dragoste ca moştenire... stă undeva în profunzimi şi iese la suprafaţă din când în când. O fi aşa sau nu, nu are nicio importanţă. Doar că în noi toţi s-a trezit, pentru această vacă, un sentiment şi chiar ea a simţit ceva pentru noi. Şi din toată povestea asta, iată ce-a ieşit. Serioja Hodokov spune:

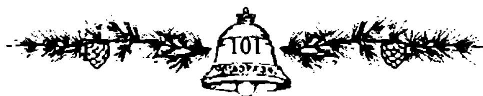
— Ehei, probabil, laptele face presiune pe mamele. Trebuie făcut ceva.

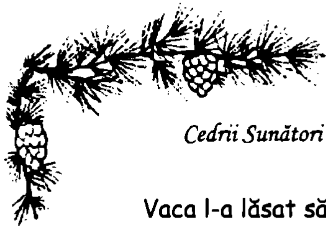
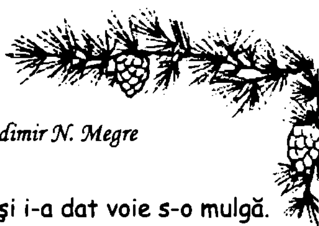
S-au luat cu toţii de Mişunin, că el a cumpărat vaca împreună cu toată gospodăria dar, în acelaşi timp, le era şi jale s-o vândă. Într-o singură zi devenise deja membră a familiei.

Vaca se uita la noi cu ochi trişti şi tăcea... Apoi a legănat capul în direcţia mea şi a mugit: "Mu-u-u-u".
A mugit aşa implorător că eu m-am întors către Mişunin:

— Apucă-te imediat de muls, din moment ce ai cumpărat-o!

Mişunin adusese între timp o doniţă, s-a îmbrobodit cu un batic de-al femeii care mulgea vaca de obicei şi a intrat în ocol. A cerut să ne ţinem deoparte. Cine putea şti ce s-ar mai fi putut întâmpla...

Vaca l-a lăsat să se apropie şi i-a dat voie s-o mulgă. Noi i-am adus vacii apă de băut, i-am pus fân în faţă şi pâine. Mişunin o mulgea. La început i-a venit mai greu, jetul de lapte era subţire, câteodată nimerea pe lângă găleată, dar încet-încet s-a îndreptat şi a reuşit s-o mulgă. Trecuseră, de-acu', vreo cincisprezece minute, iar jeturile de lapte nu se mai terminau. Mişunin ne ceru în şoaptă:

— Sudoarea. Mă încurcă sudoarea.

Am adunat şerveţele de hârtie de pe la cei care aveau, iar Serioja Hodokov a intrat în ţarc să-i şteargă sudoarea lui Mişunin de pe frunte. S-a aşezat lângă el pe un carton, îl privea cum mulge şi din când în când, îi ştergea sudoarea de pe frunte. La un moment dat l-am auzit pe Serghei care, în şoaptă, spunea cu nemulţumire:

— Ce faci? Aşa o să-i faci rău vacii! Cu mâna dreaptă mulgi mult lapte, în timp ce cu stânga de trei ori mai puţin. Poate să i se îmbolnăvească ugerul aşa.

— Degetele de la mâna stângă mi-au amorţit – a şoptit Mişunin. Tu, mai bine, m-ai ajuta.

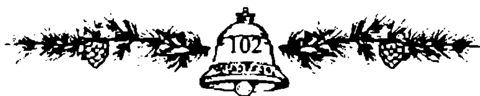
Serioja Hodokov s-a apropiat de vacă pe cealaltă parte şi au început să mulgă vaca în doi. După aproape o jumătate de ceas, poate chiar mai mult, mulseseră deja o doniţă plină ochi.

La cină am băut lapte proaspăt, iar acel lapte mi se păru cel mai bun pe care-l băusem vreodată în toată viaţa.

În ziua următoare dis-de-dimineaţă ne-a trezit femeia mulgătoare şi mirată, ne-a adus la cunoştinţă că a încercat să mulgă vaca în acea dimineaţă dar - lucru de necrezut - vaca nu a lăsat-o să se apropie.

Noi, din nou, am mers cu toţii în grajd. Am făcut totul ca în seara precedentă, iar vaca s-a lăsat mulsă.

— Ia uite-te la ea - vorbi femeia - având în vedere

că i-a plăcut, de acum o s-o mulgeţi şi singuri. Se întâmplă uneori. Unele vaci permit asta, altele nu.

Iar vaca noastră se arătă a fi foarte simandicoasă. Şi nu numai că nu mai permitea nici unuia dintre mulgătorii chemaţi de noi s-o mulgă, dar de fiecare dată, când sosea ora mulsului, ea pretindea ca unul dintre noi să-i stea la bot s-o hrănească şi să vorbească cu ea. Iar cei care s-o mulgă trebuiau neapărat să fie în doi. Ca urmare, la fiecare muls din zi trebuia să ne prezentăm în trei.

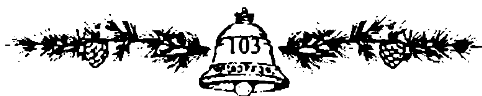
Aşa ne-am şi organizat - în trei. Am hotărât ca pentru moment să nu o vindem. Şi prin sat s-a mai răspândit şi zvonul că vaca noastră este pretenţioasă. Cumpărătorii sosesc, încearcă s-o mulgă dar nu reuşesc, renunţă la vacă chiar în ciuda propunerilor noastre de a mai lăsa din preţ. Este adevărat că, între timp, eu am mai pus o altă condiţie - ca vaca să nu fie sacrificată pentru carne.

Am chemat un veterinar care ne-a spus:

— Aşa ceva se poate întâmpla, domnilor. Dacă animalul se obişnuieşte cu cineva, după aceea nu mai acceptă pe altul pentru mult timp. Păcatul v-a împins s-o domesticiţi în acest mod. Nimic clar nu ne-a sfătuit medicul, în plus ne-a dat şi vestea că vaca noastră era gestantă şi urma să fete. Trebuia să ne pregătim să aşteptăm viţelul pentru atunci când va veni pe lume. Veterinarul ne-a prezis cu aproximaţie timpul de fătare. Ne-a mai lămurit că „atunci când va înceta să mai dea lapte, ziua de fătat este aproape".

Şi cum bărbaţii erau constrânşi să facă de servici în trei, pierdeam tot mai multă vreme la „fermă". Foarte des eram nevoiţi să înnoptăm acolo.

Soţiilor le era imposibil să se convingă de era adevărat că aveam dificultăţi cu vaca noastră, atâta timp cât şi-au dat cuvântul că nu vor pune piciorul în fermă şi prin

urmare au considerat că toată istoria asta am inventat-o noi bărbaţii de comun acord. Femeile şi soţiile care lucrau în firmă au pierdut complet controlul de sine. Au început să născocească glume obscene pe seama istoriei noastre. Cea care vorbise despre soţul ei că era urât mirositor:

— Doar unor pervertiţi li se putea întâmpla să aibă parte de o vacă pervertită.

La care soţul i-a replicat:

— Mai bine aş asculta toată viaţa vaca asta lipsită de grai decât să aud toate prostiile care-ţi ies ţie din gură.

După asta, el s-a mutat cu totul la fermă iar mai târziu s-a despărţit definitiv de nevastă. S-a însurat cu o tânără ţărăncuţă cu copil şi a devenit un bun agricultor.

Vaca a încetat să mai dea lapte. Noi, după sfaturile veterinarului, am pregătit toate cele trebuincioase întâmpinării odraslei. Dar vaca fătă de una singură fără nici un fel de probleme. A adus pe lume un tăuraş tare oacheş. Când l-am invitat pe veterinar, acesta analiză cu atenţie şi spuse:

— Ia te uită! Nu a fost nevoie de nimic. Ea s-a descurcat singură. Acum, tot ce vă rămâne de făcut, este doar să ţineţi curat şi s-o hrăniţi bine.

Nu peste mult timp am fost constrânşi să dăm altcuiva vaca şi viţelul să se ocupe de ei. Din când în când mai treceam să vedem cât de frumos creşte tăuraşul nostru. Iar cu vaca fu totul rânduit aşa cum am hotărât noi. Şi-acum ne amintim de ea. Curios: oare ea-şi mai aminteşte de noi? Cu vaca totul în regulă, însă cu relaţiile din firmă nu am mai putut să facem nimic ca să le îndreptăm.

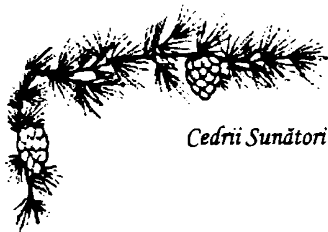
Aşa că am desfiinţat firma şi am încropit o altă societate. Eu, personal, am început să merg cu nava

închiriată în lungi curse comerciale pe fluviul Obi spre nord. În pauzele dintre călătorii organizam business-tour-uri pentru afaceriştii ruşi şi străini.

Am realizat în sinea mea că succesul nemijlocit apare, printre altele, atunci când există înţelegere între membrii societăţii şi atunci când, cu încredere, aceasta se bazează pe forţele proprii şi ale celorlalţi. Încrederea în capacităţile celor dimprejur măreşte foarte mult orice perspectivă de succes.

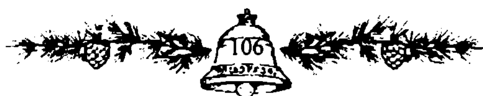

Manager Herbalife

Abia când m-am trezit pe aeroportul Vnukov din Moscova, am realizat că în portofel îmi mai rămaseră puţini bani şi că nu aveam nici un plan concret de acţiune. Atât angajaţii de la societatea mea cât şi familia urmau să înfrunte problemele impozitelor la stat şi datoriilor şi cu siguranţă, vor trebui să vândă ceea ce aveau, aşa că nu puteam să mai sper niciun ajutor de acasă. Era evident că toată situaţia o puteam îndrepta doar eu, rămânând în Novosibirsk. Dar pentru a face asta trebuia neapărat să mă concentrez pe problemele actuale ale firmei, fapt care s-a demonstrat a fi imposibil după vizita mea în taiga, datorită ori cuvintelor Anastasiei, ori alor mele proprii.

Este greu de stabilit acum: acţiunile Anastasiei sau propria-mi conştiinţă, m-au încurajat să-mi doresc a mă descurca singur.

Am relizat, astfel, că sunt un falit; luând ca exemplu nenumăratele experienţe ale unor colegi ai mei, ştiam că

într-o astfel de situaţie nu puteam să mai sper nimic nici de la rude, nici de la prieteni şi nici de la foştii mei angajaţi.

Te vor evita toţi ca pe-un ciumat. Poţi fi glorios timp de zece ani zi de zi, ajunge să greşeşti o singură dată, ca apoi să ai parte de dispreţul şi abandonul tuturor celor care te înconjoară. Aşa se întâmplă cu marea majoritate a oamenilor de afaceri de renume. În situaţia de faţă, neapărat trebuie să te încrezi în tine însuţi şi să ştii să găseşti ieşirea din acea situaţie ce pare fără ieşire.

Aruncând în hotel geanta cu pulovere, câteva cămăşi şi alte mărunţişuri, am ieşit să hoinăresc prin Moscova. Încercam să realizez însemnătatea spuselor Anastasiei în ceea ce-i priveşte pe afaceriştii Rusiei.

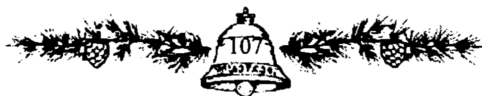
Primul lucru care-mi sări în ochi de data asta în Moscova fu activitatea distribuitorilor Herbalife.

Persoane îmbrăcate curat, acordând mare acurateţe detaliilor, prin staţiile de metrou din centrul capitalei ofereau insistent de muncă - după cum spuneau ei - într-o societate internaţională.

Trecătorilor le erau promise salarii mari şi posibilitatea de a călători în interes de serviciu. Despre cine era vorba, adică despre Herbalife, nu spuneau nici un cuvânt.

Într-adevăr, din acest motiv în ziarul « Din mână în mână », la rubrica « Caut de muncă », aproape toate anunţurile de căutare de muncă se terminau cu cuvintele: "nu ne interesează Herbalife".

Însă ei, cu ecusoane pe care era scris "Muncă pentru voi", împrăştiind pliantele unei firme străine, invitau cu insistenţă pe cei interesaţi la colocvii de muncă. Concluzia pe care am tras-o în cele din urmă a fost că cei care mergeau la aceste seminarii erau supuşi unui serios tratament psihologic.

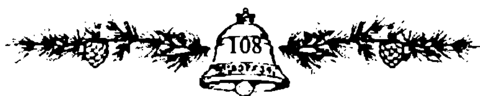

Accentele se puneau pe două aspecte de mare importanță pentru rusul de clasă medie. În primul rând, oratorii de pe scene explicau şi demonstrau prin propriile exemple sau cele ale rudelor, că ei, chipurile, au avut parte, cu ajutorul produselor de peste ocean, de însănătoşiri miraculoase. Înşişi ei, aceşti reprezentanți, le sugereau, cu cuvinte mari, viitorilor distribuitori că se vor îndeletnici cu o muncă nobilă, aducătoare de mult bine, că vor vindeca oameni.

Sistemul este atât de miraculos, afirmau ei, că nu trebuie să fii asistent medical sau cineva în domeniul sănătății, poți fi chiar zidar-zugrav şi - poftim - consultă pacienții care consumă produsele.

Al doilea fapt pe care se pune accent este povestirea împodobită cu exemple, cum poți să te îmbogățeşti ocupându-te cu distribuirea produselor. Pentru asta trebuie să cumperi, la început pe banii tăi, măcar un set, să găseşti alți oameni cărora să le poți demonstra, folosindu-te de un mod verbal cât mai convingător, cât de bine o să le facă aceste produse Herbalife dacă o să le folosească. Şi să le vinzi apoi, aceste seturi, oamenilor la un preț mai mare.
De-asemeni, în paralel, trebuie să atragi spre tine noi distribuitori. De la fiecare nou sosit în linia ta vei primi un procentaj. Şi cu cât mai mulți distribuitori şi clienți atragi în echipa ta, cu atât mai înalt va fi rangul tău în ierarhie şi cu atât mai mulți bani se vor revărsa peste tine. Ajuns la anumite nivele nici nu va mai trebui să distribui tu aceste produse.

Mie, ca afacerist, pe loc îmi deveni clar: banii, cu adevărat, vor curge ca o ploaie de aur, doar că numai peste acel care stă în vârful acestui sistem piramidal şi peste cei care sunt în strânsă colaborare cu el. Toată această lungă rețea de distribuitori se formează pe aşa zisele nivele şi

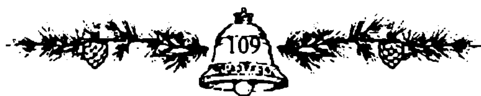

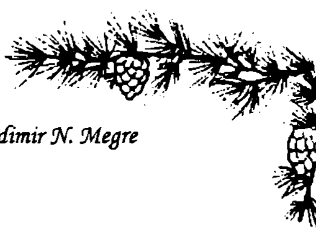
trăieşte din faptul că fiecare nivel îşi face încasările pe diferenţa de preţ faţă de nivelele de mai jos, iar pentru toate astea plătesc cei sosiţi mai pe urmă; cei care cred în miraculozitatea acestor produse.

În anumite cazuri, preţul creşte până şi de 12 ori! Sistemul distribuirii prin intermediul unui număr impresionant de agenţi care acţionează prin vorbe sau cu exemple demonstrative asupra ruşilor, prin miraculozitatea Herbalife, continuă fără întrerupere. Cu ajutorul acestui sistem poţi vinde şi cenuşa din vatră, iar celui ce spune că nu aduce rezultate să-i argumentezi asta cu nerespectarea regulilor de administrare a produselor sau a unui regim alimentar adecvat.

Acest tip de sistem funcţionează atât de bine în ţara noastră doar datorită faptului că noi suntem obişnuiţi să primim cu multă încredere mai ales informaţiile unii de la alţii şi nu cele din canalele oficiale.

Este fundamental să se facă o intensă instruire asupra efectelor binefăcătoare sau daunelor aduse de Herbalife, celor care le folosesc produsele. Este o discuţie prea lungă. Pot spune cu absolută convingere un singur lucru: toate minunile narate de aceşti oratori care lucrează ca distribuitori, despre miraculoasele lecuiri, dispar de îndată ce pierd posibilitatea da a mai primi bani de la noi. Atunci veţi auzi de la ei o mulţime de exemple contrarii: "Ce porcărie!" Sistemul de distribuţie a fost inventat în Occident. Îl conduc din străinătate, atrăgând ruşii fără muncă, însă ei nu sunt afaceriştii noştri. Şi iată încă o şmecherie născocită de *businessmanii* occidentali.

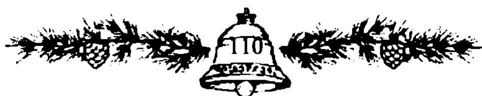

Vacanțe gratuite în Hawaii

Dacă vi se întâmplă să fiți opriți prin locurile publice ale Moscovei de tineri eleganți, uneori cu accent străin și care, într-un mod foarte politicos, vă invită să asistați la o reprezentație a unei firme străine unde, pentru voi va fi rezervată o măsuță și unde se va juca o loterie gratuită prin care vouă vi se va da posibilitatea să câștigați ceasuri de aur sau chiar o vacanță gratuită în Hawaii, puteți fi încredințați că vacanța fără plată vă va fi asigurată. Dar, cu toate astea, se merită să vă amintiți proverbul: "Brânza fără bani se poate găsi doar în cursa de șoareci."

Nu este greu de imaginat cum funcționează cursa de șoareci în cazul vostru.

Și uite așa, vi se va da posibilitatea să vă „relaxați", în apartamente de lux, "fără plată". La plecare convingeți-vă că toate acestea corespund pozelor din pliant. Biletul de avion, masa și alte servicii extra sunt pe cheltuiala voastră.

După câteva zile petrecute veţi înţelege că zilele de vacanţă "gratis" vă costă cu mult mai scump decât dacă aţi fi cumpărat pachetul de vacanţă la preţul său întreg într-o altă staţiune de aceeaşi categorie. Totul este incredibil de simplu: vacanţa voastră fără plată se compensează prin mulţimea de majorări de preţuri pe întreg complexul de consumaţie şi servicii. Şi din aceleaşi majorări sunt plătiţi şi agenţii care stăteau în stradă, aşa-zisa reprezentaţie gratuită, pliantele şi câştigul companiei.

Bineînţeles că pentru cei care au bani în abundenţă asta nu înseamnă nimic. Ar putea doar să se simtă un pic luaţi peste picior dar în rest... Este, însă, îngrozitor pentru un simplu cetăţean rus cu câştiguri modeste care a strâns toţi banii săi de peste an pentru concediu şi care se lasă astfel păcălit de acest bluf şi care, în loc să se ducă să o vadă pe mama sa sau să se odihnească într-o staţiune din Rusia, le dăruieşte "şmecherilor" de peste ocean toate economiile sale şi petrece în calitate de prostănac două săptămâni în apartamente pentru prostănaci. Dar de unde atâta lipsă de respect pentru noi ruşii, stimaţii noştri de peste ocean? Eu am văzut o sumedenie de chioşcuri comerciale, pline până la refuz de mărfuri de import, unde până chiar şi apa era adusă din altă ţară pentru a fi vândută. Mi-amintesc că şi pe vapoarele mele se făcea la fel, dar nu ştiu din care motiv nu m-am gândit niciodată la ceea ce stă în dosul acestora.

Am auzit la radio despre calitatea incertă a pulpelor de pui care au invadat toată ţara, despre sticlele cu apă, unde, în spatele elegantelor etichete care descriu calităţile curative şi minerale, se află apa pe care o pregătesc pentru magazinele noastre de la robinete în care se adaugă ciudate elemente.

Am privit la multitudinea de etichete apetisante,

de genul "prinde puteri" cu hot-dog, ca şi cum toată Moscova şi întreaga Rusie ar fi făcut din aceşti crenvurşti de plastic, mâncarea sa tradiţională şi am gândit: de ce înainte nu mi-au sărit în ochi toate astea?

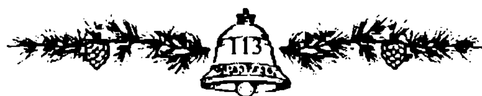
Mi-am amintit cu cât respect şi serviabilitate i-am întâmpinat noi, la începutul *Perestroykăi,* pe afaceriştii străini. Cum am organizat pentru aceştia, pe vasul meu, business-tourul pe Obi; cum afaceriştii siberieni s-au străduit să mă ajute ca să le asigurăm servicii cât mai de calitate. Bineînţeles, printre ei erau oameni de tot felul, dar până la urmă la ce a servit?

Dar voi, afaceriştii Rusiei, unde sunteţi? Aceia care ar trebui să faceţi ţara noastră să înflorească?!

Începutul Perestroykăi

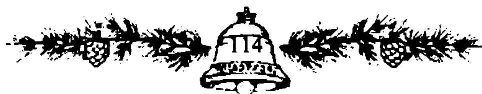
Chiar în primele faze de demaraj ale *Perestroykăi*, când ieşi prima lege « Cooperativele în URSS », pentru mulţi oameni aceasta servi drept invitaţie la acţiune. Mulţi oameni, tineri şi nu prea, dar fără discuţie energici şi cu adevărat dornici să facă ceva pentru ei şi pentru ţară, s-au aruncat efectiv în luptă. Pe loc, însă, pe scenă şi-a făcut apariţia gloata nemulţumită: „Săriţi pe ei!, - au strigat, - chiaburii, neobrăzaţii! Pentru ce v-aţi luptat?" Şi, nedând importanţă întregului efort pe care marea majoritate a acestor afacerişti l-a depus, muncind 24 de ore din 24, cheltuind colosale resurse de energie, ingeniozitate şi spontaneitate, oricât ar fi muncit, orice ar fi făcut; nici măcar un simplu mulţumesc nu au auzit. Ar fi fost de dorit măcar o cât de mică susţinere, numai că aşa ceva putea lua naştere doar în prezenţa unei colaborări şi a unor eforturi reunite. Şi atunci a apărut ca prin farmec, ideea înfiinţării « Uniunii Cooperativelor URSS-ului ». La organizarea

acesteia, printre primii oameni de afaceri care, printre altele, au creat şi grupul de iniţiativă, m-am aflat şi eu şi Artem Tarasov (un afacerist de renume al Rusiei).

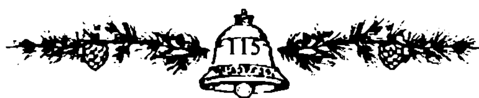
Majoritatea dintre noi, pe atunci eram comunişti. La primul congres, oamenii de afaceri m-au ales în funcţia de secretar al grupului de partid al congresului. Eu am încercat atunci să-i explic instructorului responsabil al Ţ. K. KPSS, Kolosovkij că, în timpurile de faţă, atât de ostenitoare, oamenilor de afaceri le este nespus de greu. Mai presus de orice, se cere o susţinere constantă.

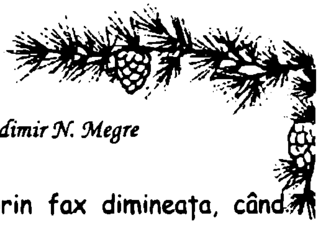
Dar, în scurt timp, am înţeles că noi, pentru încă multă vreme, ne vom comporta unii cu alţii împinşi de intenţii răutăcioase şi de invidie aşa cum o fac atât oamenii săraci cât şi marii şi micii birocraţi. Înalta conducere a Comitetului Central nu se va comporta deschis cu noi, temându-se să nu-şi ştirbească popularitatea, însă nici puterile sale nu mai erau cele de altădată. Se declanşă vizibil o luptă internă, iar asupra afaceriştilor începu, din ce în ce mai tare, să se facă simţită presiunea fiscală. În ziua de azi niciuna din societăţile comerciale (poate doar cazuri rare) nu poate să se menţină pe linia de plutire plătind corect datoriile la stat. Înţelegând acest fenomen, multe societăţi, cu ajutorul tuturor posibilelor şiretlicuri, se sustrăgeau *pressingului* taxelor. Numai că, astfel procedând, s-au regăsit într-o situaţie şi mai îngrozitoare: au căzut în afara legii. Toate tentativele de a explica absurditatea sistemului de impozite la toate nivelele, au eşuat rând pe rând. Nu au avut succes întrucât, înşişi cei care organizau acest sistem de impozite, aveau interesele lor ca aceste impozite să fie absurde şi imposibil de plătit. (chiar dacă asta este doar o părere strict personală). Pentru ce toate astea? Pentru putere? Pentru *racket*?

Oricine îndrăznea să se amestece, putea fi strivit dintr-o singură mişcare cu ajutorul inspecţiilor financiare sau cu ajutorul poliţiei care îl scoteau în afara legii.

Am simţit compasiune şi penibilitate pentru toţi acei afacerişti ai Rusiei care, atât în timpul *Perestroykăi* cât şi în zilele noastre, au încercat să mişte ceva. Am hotărât să fac ceva pentru ei atât cât m-ar fi ţinut puterile. Am intrat în « Liga Cooperatorilor şi Afaceriştilor Rusiei », pe care o conducea academicianul Vashnil V.A. Ţihonov, ales de noi încă de la început. Sediul unde avea bază prezidiul acestei Ligi rămase acelaşi, dar multe cabinete erau goale. Vladimir Alexandrovici murise cu un an jumate în urmă. În acelaşi loc, mi-aduseră la cunoştinţă că şase luni în urmă, a fost otrăvit preşedintele "mesei rotunde" a businessului Rusiei - Ivan Kivilidi. De asemeni, a fost otrăvită împreună cu el şi secretara. Din Ligă a ieşit Artem Tarasov. Membrii acestei ligi se împuţinau văzând cu ochii. Pe mine mă cunoşteau trei lucrători ai aparatului rămaşi încă acolo în Ligă şi astfel îmi fu dat, la cererea mea, un cabinet liber, două telefoane, un computer şi un fax. În Ligă nu mai rămăseseră nici un fel de mijloace de asistenţă birocratică, astfel că trebuia să se descurce fiecare de unul singur aşa cum putea. Dormeam chiar în acest cabinet ca să economisesc timp şi bani pentru hotel. Dis-de-dimineaşă femeia de servici mă obliga să mă trezesc la şase. Lipsa televizorului îmi permitea să lucrez până la miezul nopţii. Brusca schimbare a condiţiilor de viaţă, trecând de la confortabila cabină de pe navă (unde, doar cu un gest puteam să primesc ce-mi era necesar de mâncare sau de băut), în cabinetul complet inadecvat unei vieţi decente, nu mă tulbură, ci dimpotrivă, îmi dădu mai multe posibilităţi de muncă. Am alcătuit şi am aşternut pe hârtie schema unei asociaţii a oamenilor de afaceri, am redactat o serie de

scrisori de apel şi le-am trimis prin fax dimineaţa, când liniile secretariatelor firmelor nu erau ocupate. Pe diferite căi, folosindu-mă de anunţuri în ziare şi întâlniri ocazionale, am format un secretariat din cetăţeni ai Moscovei de diferite profesii care erau conştienţi de importanţa unei inevitabile uniuni a oamenilor de afaceri ruşi. În acest secretariat s-au înscris trei studenţi moscoviţi. La început sosi Anton Nikolaikin ca să-mi repare computerul defect, după aceea, aflând de invitaţia de a organiza această asociaţie, îi purtă cu el şi pe prietenii săi: Artem Simeonov şi Aleksei Novicikov. Au început cu toţii să lucreze la versiunea electronică « Catalogul de Aur al Rusiei » şi au reuşit să creeze un program de înalt nivel profesional.

Asociația oamenilor de afaceri ai Rusiei

Scopul comunității se sintetiza în înlesnirea intrării în cadrul acesteia a responsabililor firmelor de pe piața Rusiei, firme care operau nu mai puțin de un an. O altă cerință era ca aceste firme să aspire la un parteneriat onest, atât în relațiile între ele cât și față de propriile colective.

Președinții diferitelor asociații înființate au încercat să mă convingă că, în ziua de azi afaceriștii au devenit indiferenți la tot felul de asociații, că euforia încrederii se disipa iute și că în diferitele asociații existente, plătind taxe derizorii de participare, se poate intra foarte ușor, dar, cu toate astea, membrii acestora se împuținau drastic în foarte scurt timp. Aceleași persoane mi-au arătat că a organiza o comunitate în care, pentru a intra, se cerea ca majoritatea responsabilităților societății să cadă pe umerii președinților, se dovedea o idee absurdă.

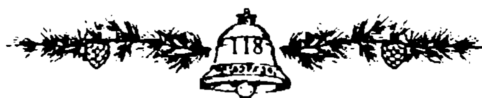
Aflând de sosirea mea la Moscova și despre proiect,

veni la una din „mesele rotunde" o veche cunoştinţă de a mea - Artem Tarasov. Artem s-a apucat serios de pregătirea documentelor, a scris cu mâna lui apelul către oamenii de afaceri ai Rusiei, a investit câteva mii de dolari pentru a elabora în mod impecabil documentele şi a le distribui printre micii afacerişti adunaţi la congresul asociaţiei.

Însă, organizatorii congresului nu au aprobat difuzarea acestor materiale informative despre comunitate, de teama unei posibile concurenţe din partea noastră. Atunci membrii secretariatului, împreună cu studenţii, s-au postat în faţa hotelului „Rusia", încercând să răspândească mapele cu documente delegaţiilor participante la congres. Cu încăpăţânare au ţinut piept frigului şi miliţienilor care-i tot alungau, convinşi că pun la cale cine ştie ce vânzare. Artem Tarasov a reuşit să introducă un dosar cu documente în „Palatul Kremlinului", însă, din păcate, doar o parte din ele.

Operaţia în care ne pusesem toate nădejdile a eşuat în scurt timp. Organizarea acestei comunităţi deveni irealizabilă. Problema era că, pentru a aduce la cunoştinţa afaceriştilor diferitelor raioane ale Rusiei informaţiile referitoare la constituirea, structura şi principiile acesteia, era necesară o mare sumă de bani pentru tipărirea şi distribuirea prin poştă a materialelor informative în aşa măsură încât să se obţină o reacţie pozitivă din partea a măcar 10% din cei ce primeau materialele. Aceste sume nu le aveam. Din cotele încasate, conducerea Ligii îşi trase o parte de bani pentru a plăti chiria spaţiilor, aşa că nu le mai rămase nimic în plus. Văzând încurcătura care se crease, Liga a încetat complet să mai participe cu bani la cheltuielile birocratice, ignorând că vărsarea sumelor de bani din partea afaceriştilor participanţi era menită însăşi finanţării cheltuielilor organizatorice.

Resursele asigurate de oamenii de afaceri erau folosite de Ligă pentru a acoperi cheltuielile de întreţinere. Au început să reţină salariile secretariatului comunităţii. Eu am fost constrâns să ies din Ligă, lăsând acolo al doilea computer cumpărat pe banii donaţi de oamenii de afaceri şi inventariat în comunitate.

— Dar cum aşa? - au întrebat nedumeriţi studenţii care, de fapt şi de drept, pe cont propriu, au programat computerele. - Noi facem treburile pe care ar fi trebuit să le facă ei, respectând regulile impuse de această organizaţie obştească, iar pe noi ne socot drept chiriaşi şi de afaceriştii contribuabili nici nu le pasă.

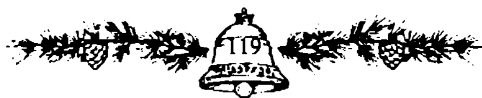
Conducerea Ligii avea pregătită argumentaţia sa: "Pentru chiria spaţiilor trebuie neapărat să plătim".

Eu am încercat să continui munca din cadrul sindicatului oamenilor de afaceri cu ajutorul a ceea ce mai rămânea din secretariat, dar situaţia s-a repetat. Atunci, făcând cunoştinţă cu câţiva coordinatori de asociaţii obşteşti, am observat cu indignare că toţi sunt numiţi pe funcţii, dar nu pot activa ca membri (exact ca un partid de salon, adică fictiv) şi se ocupau doar de acoperirea necesităţilor aparatului în sine.

Nu era cazul asociaţiei gospodăriilor agricole şi zootehnice prezidată de V.Basmacinikov. Probabil că nici ale altor asociaţii, dar despre asta eram sigur!

În Rusia nu există nici până acum organizaţii obşteşti care să fie compuse dintr-un număr serios de oameni de afaceri, iar cele care există, seamănă cu aşa-zisele „partide de salon". Cauzele? Printre altele, unul din aceste motive, eu îl consider anonimitatea cotelor.

Pentru nu ştiu care motiv, de fiecare dată se formează câte un organ coordinator, care, după un timp,

începe să hotărască în numele afaceriştilor nesfătuindu-se, pentru asta, cu majoritatea acestora.

Eu m-am retras din sindicat, am rămas fără nici măcar un mijloc de comunicare şi în genere fără nici un mijloc de subzistenţă. În acelaşi timp, Artem Tarasov a plecat la Londra, încercând să se candideze la preşedinţia Rusiei. Înaintea înscrierilor pe listele electorale, Tarasov a cheltuit câteva miliarde de ruble, dar chiar în perioada în care Biroul Electoral Central se ocupa cu selecţionarea şi excluderea unei mari părţi a celor înscrişi, Artem se întâmplă să fie constrâns să-şi rezolve anumite probleme personale.

Moscoviţii care lucrau în secretariat, neprimind nici o leţcaie din salariile cuvenite au fost constrânşi să-şi abandoneze locurile de muncă.

Am rămas singur. Mai degrabă, aş spune că aşa credeam eu - că am rămas singur. Însă cei trei studenţi moscoviţi: Anton, Artem şi Lioşa nu aveau nici măcar de gând să lase treaba neterminată. Anton, din resurse proprii, acumulate pe perioada vacanţelor de vară, a plătit chiria lunară a unui apartament luat special pentru mine. Aceşti trei tineri aşteptau şi-şi doreau ca eu să caut şi să găsesc ieşire din situaţia creată şi să continui munca în vederea înfiinţării comunităţii. Ideea îi atrăgea magnetic, credeau în ea. Eu, însă, vedeam doar o stradă fără ieşire. În acea vreme mi-a ajuns la urechi vestea din Novosibirsk.

Spre sinucidere

Într-o seară mă vizită un bărbat din Novosibirsk sosit în Moscova pentru a-şi rezolva anumite chestiuni personale. Aduse cu el o sticlă de vodkă şi ceva de ale gurii. Ne-am aşezat la masa din bucătăria improvizată a garsonierei mele, iar el mi-a povestit despre evenimentele petrecute în familia mea şi în firmă după plecarea mea.

Condiţiile familiei şi ale firmei erau mizerabile; firma a trebuit să renunţe la activitate din cauza lipsei de fonduri pentru plata chiriei unuia dintre birourile din centrul oraşului. A încetat să mai funcţioneze magazinul de piese auto, angajaţii au încercat să treacă la comercializarea de încălţăminte dar, ca rezultat, nu au obţinut altceva decât datorii tot mai mari. Răspunderea toată căzu pe mine.

— Iar tu, aici, te ocupi de cine ştie ce. Mulţi cred că tu te-ai ţicnit la cap. Mai întâi trebuia să te ocupi de repunerea pe picioare a firmelor, abia după asta puteai să fi venit aici să-ţi faci treburile tale misterioase. Acasă, nimeni

nu mai are încredere în tine.

Când am terminat de băut toată vodka, acesta-mi spuse:

— Vrei să-ţi spun cinstit, după mine, ce se aşteaptă de la tine acum?

— Vorbeşte – am răspuns eu.

— Ca tu să-ţi faci o seamă sau să dispari pentru totdeauna. Judecă tu singur... fără un capital iniţial, acum nu se mai poate începe nicio activitate, dar tu, nu numai că nu ai niciun capital de investit, nu ai nici măcar ce să mănânci. Şi datoriile s-au adunat. În lume nu există analogii ca într-o astfel de situaţie să mai poţi ieşi basma curată. Nici nu o să te răceşti bine că ei se vor îmbulzi să-şi împartă rămăşiţele averii tale. Soţia ta vorbeşte că tu, după horoscop, eşti Leu şi tot timpul ai condus o viaţă risipitoare, iar moartea te va găsi în mizerie aşa cum este hărăzit în horoscop. De ce ai plecat în a doua expediţie? De ce? Nimeni nu reuşeşte să-nţeleagă.

În ciuda faptului că în seara de mai înainte ne îmbătasem destul de tare, a doua zi am reuşit să-mi amintesc cu lux de amănunte toată discuţia.

Argumentele lui erau împovărătoare, dar convingătoare. Fără ieşire situaţia din Novosibirsk, fără ieşire situaţia de aici din Moscova. Peste tot suferă cei apropiaţi mie, suferă familia mea. Ca să găsesc o ieşire şi să îndrept totul eu nu pot, pentru că ieşire nu există. Doar moartea mai poate întrerupe aceste suferinţe. Bineînţeles că sinuciderea nu este un lucru bun, dar logica celor petrecute arăta clar că sinuciderea mea o să uşureze situaţia celorlalţi şi, dacă este aşa, atunci are dreptate; nu am niciun drept să mai trăiesc. Am hotărât să sfârşesc totul, luându-mi zilele. Acest lucru îmi dădu chiar o senzaţie de uşurare. Mă slăbi

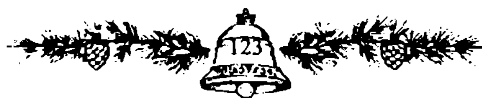

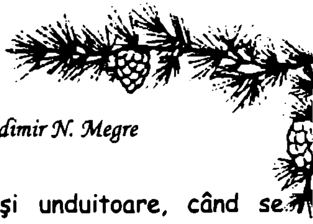
suferința de a căuta o cale de ieşire, încât dacă mă gândeam bine chiar asta era o cale de salvare din situație.

Cu gânduri lejere am făcut ordine şi curățenie în garsonieră, i-am lăsat scris un bilețel stăpânei casei, unde o anunțam că nu o să mă mai întorc. Apoi am decis să merg la sindicat să pun ordine printre hârtiile asociației. Cineva, chiar de nu imediat, mai încolo, poate că va continua această muncă. Dar cum să mă sinucid? Nu aveam bani nici măcar pentru otravă. Aşa că am gândit: ca să nu pară o sinucidere, o să mă duc, chipurile, să mă scald în apa înghețată (cum se obişnuieşte pe timp de iarna pe la noi). O să intru într-o copcă şi o să mă înec.

Am plecat... În stația de metrou *Puşkinskaya,* pe neaşteptate am auzit o melodie cunoscută. O cântau din vioară două fetițe. În fața lor era aşezată cutia de la vioară în care oamenii aruncau monezi. În acest mod câştigau bani muzicanții în multe pasaje metropolitane. Dar aceste două fete... din viorile lor răzbătea, prin zgomotul trenurilor şi prin hărmălaia din pasaj, făcând ca paşii multor trecători să încetinească, o muzică fermecată. Pe mine mă făcu să mă opresc în loc. Acordurile viorilor compuneau melodia pe care... mi-o cântă Anastasia în taiga.

Atunci în taiga, când i-am cerut să cânte ceva de al ei, o melodie necunoscută mie, eu am auzit pentru prima oară această neobişnuită şi fermecătoare melodie fără cuvinte. Anastasia, la început, scoase un țipăt ca de nou născut, apoi glasul ei sună încet-încet şi foarte blând. Stătea sprijinită de copac, apăsându-şi pieptul cu mâinile şi părea că ea, cu glasul, îi cânta un cântec de leagăn mângâietor, micuțului copilaş şi-i grăia ceva. Glasul său liniştit făcu ca totul împrejur să amuțească şi să asculte. Apoi se bucură din cale afară de trezirea nou-născutului, iar vocea ei începu să se

exalteze. Neverosimil de acută şi unduitoare, când se pierdea în spaţiu, când se înălţa spre cer, umplând spaţiul şi dăruind bucurie tuturor împrejur...

M-am apropiat de cele două fete şi le-am întrebat:

— Ce aţi interpretat?

Ele s-au privit una pe alta, după care una mi-a răspuns:

— Am improvizat, oarecum.

A doua a adăugat:

— Iar eu m-am luat după ea.

Aici în Moscova, prins de ideea înfiinţării acestei comunităţi a oamenilor de afaceri, devenind deja cel mai important pas din viaţa mea, uitasem complet de Anastasia. Şi iată că în ultima zi a vieţii mele, ea, ca şi cum şi-ar fi luat rămas bun, îşi făcu loc în amintirile mele.

— Continuaţi să cântaţi aşa cum aţi cântat până acum, - le-am rugat eu pe cele două fete.

— O să-ncercăm - îmi răspunse cea mai mare dintre ele.

Stăteam în pasajul metroului, ascultam încântătoarea melodie şi-mi veni pe loc în memorie poiana Anastasiei:

— Anastasia! Anastasia! Este prea greu în viaţa reală să pun în practică ceea ce ai pus la cale tu. Un lucru este să visezi iar cu totul altul să transpui visul în realitate. Ai greşit, Anastasia, în edificarea planului tău... Să organizez comunitatea afaceriştilor ruşi... să scriu o carte...

Şi brusc, am simţit o vibraţie care-mi străbătu tot corpul, ceva ca o descărcare electrică. Repetând şi repetând în sinea mea aceste cuvinte, am început să realizez că acolo se contura o inexactitate, ceva distorsionat. Acolo în taiga... în taiga... toate astea au fost rostite într-un fel puţin altfel..

... dar cum?...

Continuând să repet, am inversat poziția cuvintelor din frază și iată ce mi-a ieșit: "Să scrii o carte și să organizezi o asociație a oamenilor de afaceri ruși."

Sigur că da!!! Trebuia scrisă mai întâi cartea! Cartea trebuia să rezolve toate problemele și cel mai important, să răspândească informația despre asociație! Iar eu, cât timp de-aiurea am pierdut și situația în viața personală mi s-a complicat așa de tare! Bine - am gândit - o să mă apuc de treabă. Bineînțeles - este de necrezut: să faci pe unul care nu are nici măcar habar, să scrie o carte și să mai fie și citită. Însă Anastasia credea că o să reușesc. În continuu mă întărea. Bine. Trebuie, neapărat, trebuie să-ncerc, trebuie să fac totul așa cum stă în firea lucrurilor!

Cedrii Sunători ai Rusiei

Am hotărât să mă întorc în garsoniera mea. Moscova era scăldată de o căldură primăvăratică. În bucătărie îmi rămase doar o jumătate de sticlă de ulei de floarea-soarelui şi nişte zahăr. Trebuia neapărat să refac proviziile de alimente, aşa că am hotărât să-mi vând căciula din blană de nurcă. Era veritabilă, nu era o imitaţie şi costa scump. Bineînţeles, de-acum nu prea mai era sezonul de aşa ceva, oricum ceva - ceva tot mai puteam lua pe ea, am gândit eu şi m-am îndreptat spre unul din numeroasele bazaruri ale Moscovei. Am încercat pe la vânzătorii de fructe şi legume, pe la negustorii de tot soiul de mărfuri. S-au uitat la căciulă dar nimeni nu se îngrămădi să o cumpere. Eram deja hotărât să mai las din preţ, când s-au apropiat de mine doi bărbaţi. Au învârtit căciula pe toate părţile, au mângâiat-o cu mâinile.

— Trebuie probată. Du-te şi cere o oglindă de la cineva - a spus unul din ei către tovarăşul lui şi m-a sfătuit să

ne retragem deoparte.

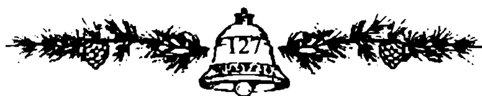
Ne-am retras într-un loc mai dosnic, spre capătul şirului de tarabe şi aşteptam tovarăşul cu oglinda. Nu a trebuit să aşteptăm prea mult, că cel de lângă mine, cu mult tact, dintr-o mişcare, se dădu în lături.

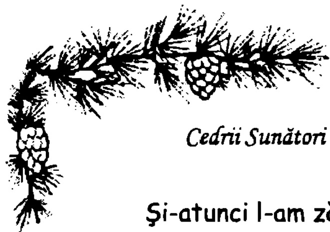
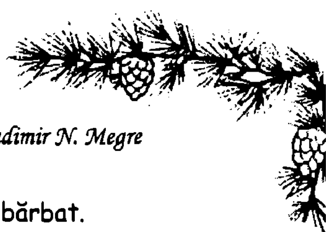
De la lovitura de după ceafă am văzut stele în faţa ochilor şi totul a început să mi se înceţoşeze. Sprijinindu-mă de gărduţ, nu am căzut totuşi, dar când mi-a revenit în fire, cumpărătorii mei nu mai erau, iar de căciulă nici urmă. Două femei mă jeleau deja cu compasiune:

— Cu dumneavoastră totul este bine? Ce bestii. Aşezaţi-vă aici, pe lădiţa asta.

Am mai rămas preţ de câteva minute bune sprijinit de gard apoi m-am îndepărtat de bazar. Se cernea o ploaie rece de primăvară. Cu intenţie să traversez strada, m-am oprit pe marginea trotuarului pentru a mă asigura. Capul îmi vuia puternic. Într-o clipă, cât m-am distrat, o maşină care trecu pe aproape, mă împroşcă cu noroiul dintr-o băltoacă. Am rămas pe loc şi în timp ce încercam să hotărăsc ce trebuie să fac mai departe, roata unei remorci de camion, trecând prin aceiaşi băltoacă de mai înainte, mă mocirli de data asta până pe faţă. M-am îndepărtat de marginea trotuarului şi m-am retras de ploaie sub copertina unui chioşc comercial. Am încercat să stabilesc paşii de făcut în viitorul imediat apropiat.

În metrou, cu siguranţă, în acele condiţii nu mă lăsau să intru. Trei staţii până acasă, unde locuiesc, aş putea chiar să le fac pe jos, dar pe stradă, aşa cum arătam mă putea opri miliţia luându-mă drept un alcoolizat, un vagabond, sau pur şi simplu un suspect. Explică-te după aceea, dovedeşte-le cine eşti... până se clarifică totul. Şi ce le spun? Cine sunt eu acum?

Şi-atunci l-am zărit pe acel bărbat.

Păşind alene, căra două lăzi cu sticle goale. Semăna cu un vagabond, sau cu un beţivan din aceia pe care-i poţi vedea adesea învârtindu-se pe lângă chioşcurile cu sticle de băuturi spirtoase. Privirile noastre s-au încrucişat, el s-a oprit în loc, a pus lădiţa pe asfalt şi îmi vorbi:

— Ce te-ai oprit? Ce te holbezi? Acesta este teritoriul meu. Marş de aici - liniştit, dar autoritar, îmi porunci el.

Fără chef dar şi fără puteri, nu aveam nici o intenţie să mă cert cu el aşa că i-am răspuns:

— Nu-mi trebuie mie teritoriul tău, o să-mi revin în fire şi o să plec.

Însă el luă iarăşi vorba:

— Şi unde o să te duci?

— Nu-i treaba ta. O să mă duc şi gata.

— Şi o să ajungi?

— O să ajung dacă nu mă încurcă nimeni. Lasă-mă în pace.

— În starea asta, nici să stai, nici să mergi nu o să reuşeşti prea mult.

— Da' tu ce treabă ai?

— Vagabondezi?

— Cee?!

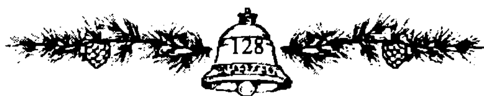
— Eşti începător, înseamnă. Bine, hai odihneşte-te aici pentru moment.

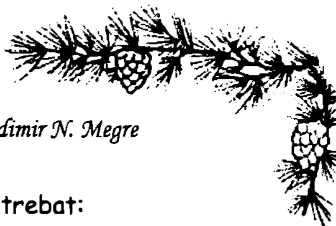
Îşi ridică lădiţele şi plecă. Se întoarse cu un pacheţel şi îmi vorbi din nou:

— Vino cu mine.

— Unde?

— Te găzduiesc pentru vreo două-trei ore, sau chiar până dimineaţă. Să te usuci. După aceea poţi să-ţi continui drumul.

Mergând din urma lui l-am întrebat:

— E departe casa ta?

Mi-a răspuns fără să se întoarcă:

— Ehee, casa mea, nici până la capătul vieţii n-o s-o mai găsesc. Eu, aici nu am o casă. Aici este refugiul meu.

Ne-am apropiat de o uşă care dădea spre subsolul unui bloc cu mai multe etaje. El mă feri la o parte, cercetă cu privirea dacă se vedeau prin apropiere persoane care locuiau în bloc, se apropie de uşă şi scoase ceva asemănător unei chei cu care descuie broasca de la uşă.

În subsol era mai cald decât în stradă. Spaţiul era încălzit de ţevile prin care trecea apa fierbinte, de pe care lipsea izolaţia probabil ruptă de cei fără casă ca el. Într-un colţ erau împrăştiate pe jos nişte zdrenţe peste care se revărsa lumina palidă ce pătrundea prin geamul înceţoşat al ferestrei subsolului. Noi, însă, am trecut de ele şi ne-am îndreptat spre un ungher mai îndepărtat.

A scos din pacheţelul său o sticlă cu apă, i-a scos pluta, a luat apă în gură şi a împroşcat-o peste tot ca dintr-un pulverizator, după care mă lămuri:

— Ca să nu se ridice praful.

Mută apoi încetişor o scândură care stătea într-un colţ. Dintr-o fisură creată în peretele clădirii, scoase afară două scânduri de placaj acoperite cu două bucăţi mari de celofan. Pe urmă mai scoase câteva bucăţi de carton, deasemenea, învelite în celofan. Aranjă din toate astea, direct pe pământ, două bănci improvizate. Scoase din ungher o cutie de conserve şi aprinse lumânarea care era înfiptă în ea. Capacul cutiei, tăiat doar parţial, era curat, puţin curbat în formă de semisferă, ţinea loc de reflector. Această banală invenţie lumina marginile băncilor şi spaţiul dintre ele pe vreo jumătate de metru, aşternut cu un ziar pe care, apoi

aşeză o bucată de brânză, nişte pâine şi două pungi cu chefir.

Meticulos, tăie brânza şi vorbi:

— Ce aştepţi? Aşează-te. Dă-ţi jos haina şi întinde-o pe ţevi, când se usucă o s-o curăţim. Eu am o perie. Pantalonii lasă-i să se usuce pe tine. Încearcă numai să-i şifonezi cât mai puţin.

Mai scoase două păhărele sigilate de o sută de grame cu vodkă şi ne aşezarăm la masă. În jurul nostru era mizerie, ca în subsoluri, însă ungherul aranjat de el deveni oarecum curăţel şi primitor.

Ciocnirăm şi el se prezentă:

— Poţi să mă chemi Ivan. Aici nimeni nu poartă patronimicul.

Modul în care aranjă totul, cu băncile improvizate, cu alimentele aşezate pe ziar, nebăgând în seamă mizeria subsolului, creă o atmosferă de curăţenie şi comoditate în ungheraşul său.

— Da' ceva mai moale de aşternut nu ai? - l-am întrebat eu după cină.

— Nu-i bine de ţinut cârpe aici, fac mizerie şi put după un timp. Uite, în celălalt ungher, vecinii... Sunt doi, ei, câteodată mai trec pe aici. Au împuţit totul cu bulendrăraia lor.

Discutând cu el, răspunzându-i la întrebări şi nebăgând de seamă, i-am povestit totul despre întâlnirea mea cu Anastasia, despre modul ei de viaţă şi despre capacităţile ei. Despre Raza ei, despre vise şi aspiraţii.

El a fost primul om cărui i-am vorbit despre Anastasia! Nu reuşesc să înţeleg de ce tocmai lui a trebuit să-i povestesc despre ciudăţeniile Anastasiei, despre visul ei şi despre faptul că i-am dat cuvântul să o ajut. Despre tentativa mea de a constitui o asociaţie a oamenilor de

afaceri cu intenţii curate care eşuă. Şi despre faptul că trebuia, ca mai întâi să fi scris cartea.

— Acum o să scriu cartea şi o s-o public. Anastasia a spus că dintâi trebuie scrisă cartea.

— Eşti încredinţat tu că o să poţi să scrii şi să o mai şi publici, fără nici un fel de mijloace?

— Încredinţat sau nu, nu ştiu, dar o să mă apuc de treabă.

— Înseamnă că ţelul există, iar tu te vei îndrepta spre el?

— Da, o să-l urmez.

— Eşti convins că o să reuşeşti?

— Eu o să mă apuc...

— Da... Cărticica.. Ar trebui un pictor iscusit pentru a-i desena coperta. Din suflet s-o realizeze. Să reprezinte scopul şi motivarea cărţii. Dar unde o să găseşti tu un pictor fără bani?

— O s-o fac fără pictor, atunci. Fără copertă desenată.

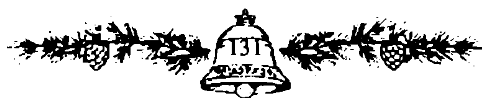
— Trebuie făcut totul cum se cuvine, cu copertă şi cu prezentare aşa cum se fac toate cărţile. De-aş avea nişte hârtie, penele şi nişte culori bune, te-aş ajuta. Numai că-n ziua de azi toate astea costă aşa scump.

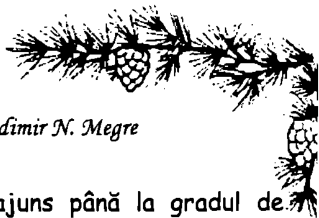
— Tu eşti un pictor? Unul profesionist?

— Eu sunt ofiţer, dar încă din copilărie mi-a plăcut să pictez. Am fost înscris la o mulţime de cercuri artistice. Pe urmă, pictam uneori şi dăruiam tablourile prietenilor mei.

— Atunci de ce te-ai făcut ofiţer, dacă ţi-ai dorit dintotdeauna să pictezi?

— Străbunicul meu fu ofiţer, bunicul şi tatăl meu la fel. Mi-am iubit mult tatăl şi l-am respectat. Ştiam, simţeam cum ar fi vrut să mă vadă, aşa că m-am străduit să

devin aşa cum îi plăcea lui. Am ajuns până la gradul de colonel.

— În ce armată?

— Cea mai mare parte am activat în KGB. De acolo am trecut în rezervă.

— De bună voie sau te-au trimis?

— Am ieşit din proprie iniţiativă la raport, nu mai rezistam.

— Ce?

— Era un cântec, îl ştii? Zicea aşa: "Ofiţeri, ofiţeri, inimile voastre sunt o ţintă."

— Au început să te sape? Să atenteze la viaţa ta? Au tras în tine, s-au răzbunat pe ceva?

— În ofiţeri deseori se trage. În toate timpurile au mers ofiţerii în întâmpinarea gloanţelor. Au mers în apărarea celor care le stăteau la coaste. Au mers, ignorând că inimile lor erau sub tir şi împuşcătura fatală îi va ajunge din spate. Precisă, nimicitoare şi ţintă drept în inimă.

— Cum aşa?

— Ţi-aminteşti vremea dinaintea *Perestroykăi*.... Sărbătorile de 1 Mai, 7 Noiembrie? Uriaşele coloane de oameni care strigau „ura", „slavă", „să trăiţi"... Eu, împreună cu alţi ofiţeri nu numai din KGB, eram mândri că apăram toată lumea aceea. Că îi protejam. În asta se reflecta esenţa sensului vieţii majorităţii ofiţerilor.

Apoi urmă *Perestroyka, glasnost*-ul. Alte sloganuri începură să fie strigate. Şi se păru că criminalii şi opresorii am fi fost noi - ofiţerii din KGB. Nu apărasem nici pe unii nici pe alţii. Cei încolonaţi sub simboluri purpurii merseseră mai înainte, în alte coloane se organizară şi sub alte drapeluri, iar vinovaţi căzurăm noi.

Soţia mea este cu nouă ani mai tânără decât mine şi

este o frumusețe de nedescris... O iubeam... Şi încă o mai iubesc. Ea se mândrea cu mine. Cu ea am făcut un fiu. Este singurul nostru copil. Cum se spune - copil făcut la bătrânețe. Are şaptesprezece ani acum. El, ca şi mama sa, era mândru de mine şi mă stima.

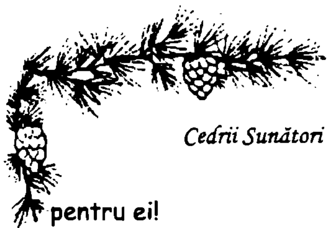
Apoi, când începură toate astea, soția începu să fie tot mai tăcută. În ochi nu mă mai privea. Începu să-i fie ruşine cu mine. Eu am dat raportul şi m-am transferat ca gardian la o bancă comercială. Uniforma o ascunsesem bine, însă întrebările nepuse pluteau permanent în aer, atât ale soției cât şi ale fiului meu. Şi la întrebări nepuse nu se poate răspunde. Vedeau răspunsurile pe paginile ziarelor şi pe ecranele televizoarelor. S-ar părea că în afară de a ne ocupa de *daciile* noastre proprii şi de a oprima oamenii, altceva, noi ofițerii, nu mai făcusem niciodată.

— Dar aveau dreptate, este adevărat că elegantele *dacii* ale marilor generali de armată le-au arătat la televizor. Erau reale, nu improvizate.

— Da, aşa-i, le-au arătat, reale şi nu desenate. Doar că *daciile* acestora erau mizere cotețe în comparație cu acelea pe care le construiesc cei care strigă cuvinte jignitoare în fața ofițerilor. Şi cu mult mai mari decât cele ale generalilor. Tu ai avut o navă... Însă acel general mai întâi a trebuit să fie cursant, să sape tranşee, ca apoi să fie mutat din cazarmă în cazarmă ca să devină locotenent. Dar şi el ca toți ceilalți îşi dorea o casă, o *dacie* pentru el şi pentru copiii săi. Şi cine poate să spună de câte ori a fost constrâns să lase aşternutul cald chiar al acelei *dacii,* pentru a se regăsi în condiții de luptă?

Mai înainte, în Rusia, ofițerii erau apreciați. Li se oferea pământ pentru reşedințe de vară. Acum, au hotărât că până şi acele petecuțe de câțiva ari sunt deja prea mari

pentru ei!

— Înainte toţi trăiau altfel.

— Altfel... Toţi... Dar i-au învinuit de toată situaţia, în primul rând, pe ofiţeri.

În piaţa Senatului au ieşit ofiţerii. Erau îngrijoraţi pentru popor. Pe toţi acei ofiţerii, după asta i-au trimis în mine sau i-au deportat în Siberia. Nimeni nu le-a sărit în ajutor.

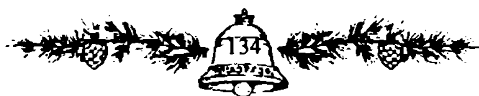
În timpul ţarului s-au bătut cu nemţii în tranşee pentru Patrie. Iar patrioţii revoluţionari pe din dos le pregăteau întâmpinarea, băgând pe ţeavă, pentru inimile lor, gloanţe mai îngrozitoare decât plumbul. "Gărzile albe, tiranii!" - aşa i-au numit pe ofiţerii întorşi din lupta în care încercară să facă ordine. Peste tot guverna haosul, totul era distrus. Toate valorile de mai înainte - materiale şi spirituale - le-au ars, le-au călcat în picioare. Le-a venit tare greu acelor ofiţeri, atunci. Şi iată că au ieşit ei, îmbrăcând uniformele albe imaculate, la atacul psihologic. Ştii ce este asta - luptă psihologică?

— Se poartă atunci când trebuie intimidat inamicul. Am văzut la cinema în filmul « Ceapaev », ofiţerii din garda albă înşiraţi, mărşăluiesc, iar în ei se descarcă cartuşierele mitralierelor. Ei cad, însă alţii şi alţii formează la loc şirurile şi continuă atacul.

— Da. Cad şi continuă. Numai că ei nu atacau.

— Cum aşa? Pentru ce atunci mărşăluiau?

— În practica de război, scopul oricărui atac este de a captura sau de a distruge fizic inamicul şi de preferat cu minime pierderi de partea atacanţilor. Ca să meargă la atac, ascunzându-se în dosul tranşeelor era posibil doar în cazul în care, în mod conştient sau pe ascuns, li se punea un alt ţel.

— Care țel?

— Putea să fie o acțiune ilogică măiestriei războiului pentru a-i constrânge cu prețul vieții să arate, să convingă pe cei ce împușcau să se răzgândească, să-i împuște pe cei care participau la acțiune, înțelegând și lăsând în viață pe ceilalți.

— Moartea lor seamănă cu moartea lui Iisus Hristos răstignit pe cruce?

— Seamănă. De Hristos ne mai amintim într-un fel sau altul, însă, pe cadeții fără mustăți și pe generalii care se târau prin tranșeele acelor vremuri, i-am uitat. Poate că și acum sufletele lor mai sunt îmbrăcate în uniforme albe imaculate și stau în bătaia gloanțelor cerând și implorând să ne răzgândim.

— De ce ne roagă pe noi? Când îi împușcau pe ei, noi nu eram.

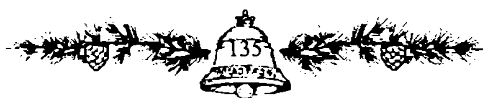
— Atunci nu eram. Însă gloanțele mai zboară și astăzi. Gloanțe de tip nou. Cine, de nu noi, le slobozim?

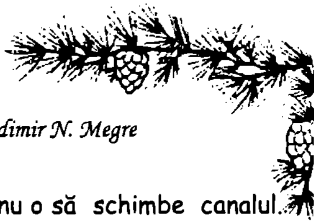
— Adevărat. Mai zboară și azi gloanțele. De ce zboară de atâta amar de ani? De acasă de ce ai plecat?

— Nu mai suportam privirile.

— Cui?

— Priveam televizorul într-o seară. Nevasta era în bucătărie. Eu cu fiul meu ne uitam la televizor. După ceva timp, începu una din acele transmisiuni politice despre KGB, începură să discute. Cum era de așteptat, acuzau și învinuiau. Atunci, eu am luat un ziar în mâini. Mă prefăceam că citesc ca și cum televizorul nu m-ar fi interesat. Aș fi vrut ca fiul meu să schimbe canalul. De obicei nu-i place deloc politica. Muzica îi place. Însă nu-l schimbă. Eu răsfoiam ziarul și-l priveam pe ascuns. Și văd: feciorul meu stă în fotoliu, mâinile lui strângeau atât de tare mânerele fotoliului că-i deveniră

albe. Nici nu clipea. Am înţeles că nu o să schimbe canalul. Pe cât am putut m-am mai abţinut, acoperindu-mă cu ziarul. Apoi am explodat, am mototolit ziarul, l-am aruncat cât colo, am sărit brusc în picioare şi i-am urlat: „Îl stingi odată!? Îl stingi?!"

Fiul meu se ridică şi el în picioare, însă nu se apropie de televizor. În faţa mea stă fiul meu, mă priveşte drept în ochi şi tace. Iar la televizor continuă... Fiul meu se uită la mine...

În acea noapte i-am scris un bileţel: "Eu plec pentru un timp, având în vedere că aşa s-ar părea că trebuie." Şi am plecat pentru totdeauna.

— De ce, pentru totdeauna?

— Pentru că...

Tăcurăm pentru mult timp. Eu am încercat să-mi găsesc o poziţie cât mai comodă pe placaj şi să aţipesc. Însă el vorbi din nou:

— Vasăzică, Anastasia a spus aşa: "O să conduc omenirea dincolo de epoca forţelor obscure? O să-i trec!" Punct?

— Da, a vorbit aşa. Ea crede că o să reuşească.

— De ar avea un regiment.. Eu, imediat m-aş fi înrolat ca soldat în regimentul ei.

— Care regiment? Tu nu ai înţeles. Ea nu acceptă violenţa. Anastasia vrea să-i convingă cumva pe oameni. Încearcă să facă ceva cu Raza ei.

— Gândesc, simt că o să reuşească. Mulţi vor să fie încălziţi de Raza ei, doar puţini înţeleg că ei înşişi trebuie să-şi pună creierele în mişcare. Anastasia trebuie ajutată. Ea este singură. Nu are nici măcar un mic pluton. Ţi s-a adresat ţie, te-a rugat, iar tu ce faci? Te-ai rătăcit într-un subsol ca un vagabond. Ce-mi eşti tu... om de afaceri?

— Tu, de asemenea, KGB-istule uită-te la tine, te-ai

prăpădit aici!

— Ajunge soldat, dormi!

— Cam frig în cazarma ta.

— Ce vrei să faci, se mai întâmplă. Ghemuieşte-te bine ca să-ţi păstrezi căldura.

După asta se ridică, scoase o pungă dintr-o deschizătură, scoase ceva din ea şi mă acoperi. În lumina palidă a lumânării străluciră aproape de faţa mea trei stele pe umărul unui veston. Mi se făcu imediat cald şi adormii.

Prin somn auzii cum veniră vagabonzii în ungherul lor cu cârpe pe jos şi-ncepură să-i ceară colonelului o sticlă pentru înnoptarea mea; el le promise că o să le plătească a doua zi, însă aceştia îi porunciră să le plătească imediat. Colonelul puse placajul său între mine şi agresorii nou sosiţi, declarând: "Îl atingeţi doar peste cadavrul meu." Şi se culcă pe placajul său, protejându-mă de vagabonzi. Apoi amuţi totul. Eu simţii cald şi linişte. Mă trezii doar când colonelul mă zgâlţâi de umăr:

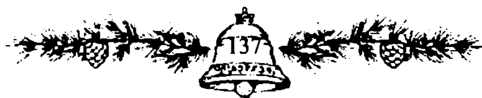
— Trezeşte-te. Hai să plecăm de aici. Trebuie s-o ştergem în grabă.

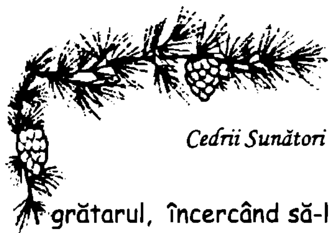
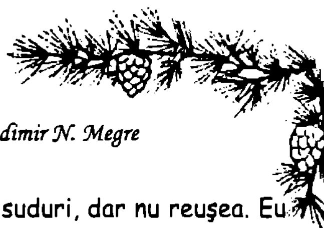
De după sticla înceţoşată a ferestrei de la subsol se întrezărea cum se mijea de ziuă. Mă ridicai în capul oaselor pe placajul meu. Capul mă durea îngrozitor şi nu puteam să respir.

— Este încă devreme. Nu s-a luminat încă.

— Încă puţin şi va fi prea târziu. Au dat foc la vată cu praf. Un vechi truc. Încă puţin şi ne tâmpim de la fum.

Se îndreptă către fereastră şi cu o ştangă de fier, începu să scobească rama. Vagabonzii închiseră uşa pe dinafară. Reuşi să scoată rama, sparse geamul şi intră în nişa ferestrei. Fereastra subsolului dădea într-o strâmtoare de beton sigilată cu un grătar de fier. Începu să zgâlţâie

grătarul, încercând să-l smulgă din suduri, dar nu reuşea. Eu mă ridicai în picioare, sprijinindu-mă de perete. Mi se învârtea capul. Colonelul, iţindu-şi capul din nişa ferestrei îmi porunci: "Aşează-te pe cartoane. Jos, fumul este mai puţin. Străduieşte-te să nu te mişti şi să inspiri cât mai puţin aer."

În cele din urmă reuşi să smulgă grătarul de la locul lui împingându-se cu umerii în el. Îl aruncă deoparte şi mă ajută şi pe mine să ies.

Ne-am aşezat pe pervazul de beton al ferestrei de la subsol şi tăcuţi respiram aerul în răsăritul de soare al Moscovei trezită la viaţă. Ameţeala încet-încet dispăru şi începu să-mi fie frig. Fiecare din noi se gândea în linişte la ale lui.

— Vecinii tăi nu-s prea prietenoşi, ce-s şefii tăi aici?

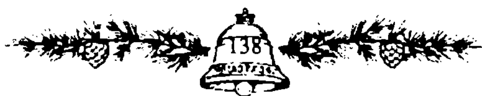
— Aici fiecare este propriul său şef. Asta-i meseria lor. Aduc un nou oaspete, îi cer o răsplată. Dacă refuză să plătească, ori îi toarnă ceva în pahar ori îl sufocă în somn, aşa cum au încercat cu noi, pe urmă îşi iau ce le trebuie, dacă este ceva de luat.

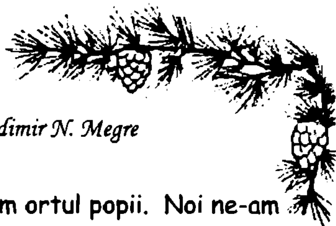
— Tu, vasăzică, KGB-istule, priveşti la toate astea cu indiferenţă? Să le fi dat o lecţie bună pentru asta. Sau tu erai ofiţer doar prin birouri, un funcţionar, cu hârţoagele te ocupai tot timpul, acţiunea nu o cunoşti?

— Mi-a venit rândul să stau şi prin birouri, dar şi pe teren. Acţiunea o cunosc, ăsta este un alt aspect, dar să-i pedepsesc pe ei este cu totul alt lucru. Un lucru este inamicul în război, cu totul alt lucru este omul. Există riscul ca eu să nu mă controlez şi să exagerez.

— Ce vrei să spui? Că aştia-s oameni? În timp ce tu filozofezi, ei distrug vieţi omeneşti. Sunt dispuşi să omoare.

— Aşa-i, sunt predispuşi la crimă. Numai că doar prin acţiuni fizice, problema asta nu se poate rezolva.

— Tu vorbeşti, dar era să dăm ortul popii. Noi ne-am salvat abia-abia, dar alţii ar putea să nu se descurce.

— Alţii ar putea să nu se descurce... aşa-i...

— Vezi. Atunci de ce filozofezi în loc să acţionezi?

— Nu pot să dau în oameni. Ţi-am spus doar, există riscul să nu mă pot controla. Hai, ia-o în direcţia ta. S-a luminat deja afară.

Eu m-am ridicat în picioare şi m-am îndepărtat.

După câţiva paşi el mă strigă:

— Aşteaptă! Vino înapoi puţin.

M-am întors spre colonelul-vagabond aşezat pe bordura de beton. Stătea cu capul aplecat şi tăcea.

— Pentru ce m-ai chemat? - l-am întrebat eu.

Vorbi după o scurtă pauză:

— Aşadar, tu crezi că o să reuşeşti?

— Cred că da. De aici nu-i aşa departe. Doar trei staţii. O să mă descurc.

— Vreau să zic - scopul o să ţi-l poţi atinge? Eşti convins? Să scrii cartea, s-o publici?

— O să mă apuc de treabă. La început o să-ncerc să scriu.

— Anastasia, vasăzică, a spus că tu trebuie să reuşeşti?

— Da, aşa a spus.

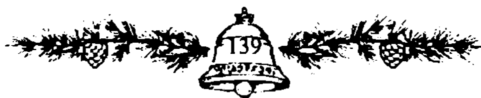
— Atunci de ce nu te-ai apucat imediat de asta?

— Cealaltă treabă o consideram mai importantă.

— Înseamnă că nu eşti în stare să execuţi ordinele cum se cuvine?

— Anastasia nu mi-a ordonat. Ea m-a rugat.

— Rugat... înseamnă că Anastasia, până şi tactica şi strategia le pusese deja la cale. Însă tu ai hotărât să faci cum te taie capul pe tine, numai ai complicat totul.

— Aşa a fost să fie

— A fost să fie... Trebuie îndeplinite cu sfinţenie ordinele. Uite, ţine.

Mi-a întins o punguţă de celofan prin care se întrezărea ceva înfăşurat. Am desfăşurat puţin punguţa şi am văzut prin celofan o verighetă de aur şi o cruciuliţă de argint pe un lănţişor.

— Intermediarii ţi le vor cumpăra la jumătate de preţ. Vinde-le la jumătate de preţ. Poate o să te ajute să te întreţii. De nu o să ai unde să trăieşti, vino aici. O să mă răfuiesc eu cu ei...

— Ce te-a apucat? Nu le iau!

— Nu comenta. Hai că trebuie să pleci. Pleacă! Ce mai aştepţi? Înainte, marş!

— Ţi-am spus doar, nu le iau!

Am încercat să-i întorc verigheta şi lănţişorul dar m-am izbit de privirea lui autoritară şi-n acelaşi timp imploratoare.

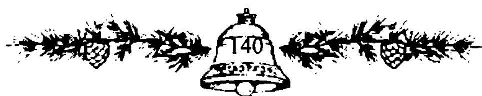
— Stânga-mprejur. Înainte marş! - pronunţă el cu glas răguşit şi după o mică pauză, rugător adăugă din urma mea:

— Te rog numai, reuşeşte!

Odată ajuns acasă, singura dorinţă era să mă culc. M-am întins în pat... Doar că nu-mi ieşea nicicum din cap colonelul-vagabond.

M-am îmbrăcat cu haine curate şi am plecat spre el. Gândeam pe drum: "Poate că o să cadă de acord să locuiască cu mine. Este îndemânatec la toate, practic şi meticulos. Şi pe deasupra şi pictor. Împreună, plata chiriei pentru casă ne va fi mai uşoară. Deja, pentru luna care vine, nu mai am cu ce plăti."

....

În faţa ferestrei de la subsol, prin care am ieşit afară dis-de-dimineaţă, la răsăritul soarelui, am zărit un grup de oameni. Erau locatarii acelui bloc, o maşină a miliţiei şi o salvare.

Colonelul-vagabond zăcea la pământ cu ochii închişi şi cu chipul zâmbitor. Era tot murdar de noroi. Mâna moartă strângea cu putere o bucăţică de cărămidă roşie. Lângă perete se vedea o lădiţă de lemn sfărâmată.

Medicul legist, în picioare îşi nota ceva într-un carneţel, lângă cadavrul unui al doilea bărbat îmbrăcat într-o haină ponosită, şifonată şi cu faţa contorsionată.

În îmbulzeala nu prea mare, probabil doar locatarii blocului, o femeie se tot văita speriată:

— ... Eu mă plimbam cu câinele, când el... acela care zâmbeşte, stătea pe lădiţa de lemn cu faţa la perete, în timp ce ei, în trei, vagabonzi la vedere, doi bărbaţi şi o femeie s-au apropiat de el prin spate. Unul dintre bărbaţi i-a scuturat lădiţa până ce l-a făcut să cadă la pământ, ca apoi, cu picioarele să-l lovească şi să-l înjure. Eu, atunci, am strigat la ei. S-au oprit pentru un moment. Acesta, cu zâmbetul pe faţă, s-a ridicat în picioare. Cu mare greu s-a ridicat şi le-a spus celorlalţi să plece şi să dispară din ochii lui pentru totdeauna. Ei, însă, s-au apucat din nou să-l înjure şi au tăbărât pe el. Când erau aproape, el fără să se descumpănească, brusc şi sigur pe el, cu cantul mâinii îl lovi după ceafă pe cel care-i trase lădiţa de sub picioare. Dar fără să se clatine, îl lovi că celălalt se ghemui de durere şi-ncepu să se sufoce. Am ţipat din nou la ei. Ceilalţi doi au rupt-o la fugă. Mai întâi femeia, după ea al doilea bărbat. Acesta, care zâmbeşte, s-a apucat cu mâinile de inimă. Ar fi trebuit să se aşeze sau chiar să se lungească, din moment ce-l durea inima, însă el s-a urcat din nou pe lădiţa

lui. S-a sprijinit de perete şi s-a urcat din nou pe ladă. A reuşit cu greu să se urce. Stătea rău de tot, se vedea. Începu să alunece în jos. Aluneca dar continua să deseneze cu cărămida aceea roşiatică pe perete. Şi aşa până ce s-a întins la pământ cu faţa în sus. Eu am alergat spre el. Nu respira. Nu respira... dar zâmbea.

— De ce s-a urcat din nou pe lădiţă? - am întrebat-o eu pe femeie.

— Chiar aşa, de ce s-a urcat dacă-l durea inima? - întrebară unii din mulţime.

— Ţinea morţiş să deseneze. Deja desena când cei trei răufăcători s-au apropiat de el prin spate. Probabil de asta nu i-a observat la timp. Eu m-am plimbat cu câinele destul de mult timp, el a desenat necontenit cocoţat pe lădiţa lui. Nu s-a întors nici măcar o clipă de la desenul lui. Uite desenul acolo sus, - arătă ea cu mâna spre zidul de cărămidă al blocului.

Pe zidul cenuşiu al clădirii, era desenat cu cărămidă roşie conturul unui soare, în centrul acestuia un ram de cedru, iar de jur-împrejurul soarelui litere nedesluşite şi neuniforme.

Eu m-am apropiat de zid şi am reuşit să citesc: *Cedrii Sunători ai Rusiei.* Din soare ieşeau câteva raze. Erau doar trei. Două erau scurte, a treia se prelungea curbată, pierzându-se spre partea de jos a zidului, unde zăcea zâmbitor, colonelul-vagabond mort.

Priveam la faţa lui murdară de noroi dar zâmbitoare şi gândeam: "Poate că a reuşit Anastasia, în ultima clipă a vieţii lui, să-l ajungă cu Raza ei şi să-l încălzească. Doar câtuşi de puţin să-i încălzească sufletul acestui om şi să-l poarte spre lumina veşnică.".

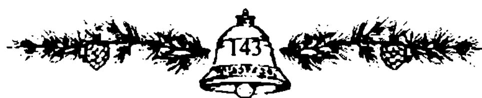
Am privit cum au urcat în maşină cadavrele celor doi.

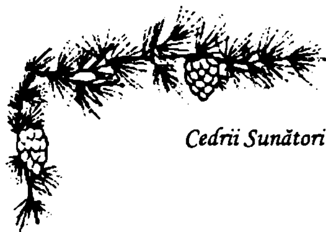
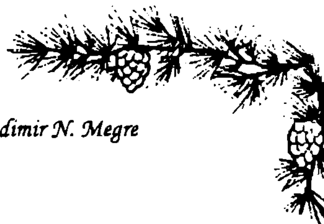

Pe colonelul „meu" l-au aruncat fără nici o atenţie. I-au zbătut capul de podelele salvării. Nu am mai rezistat. Mi-am luat paltonul, am alergat spre maşină şi i-am rugat să-i pună paltonul meu sub cap. Un asistent mă certă, un al doilea, tăcut, îmi luă paltonul şi-l aşeză sub capul sur al colonelului. Maşinile plecară. Se făcu pustiu, totul în jur se linişti.

M-am ridicat şi am privit la desenul şi la literele scăldate de razele soarelui răsare. Gândurile mi s-au încețoşat. Simţeam că trebuia neapărat să fac ceva pentru el, pentru acest ofiţer al KGB-ului, pentru acest ofiţer al Rusiei, căzut aici! Dar ce? Ce? Şi-atunci am hotărât: "O să tipăresc desenul tău, ofiţer al Rusiei, pe coperta cărţii. Neapărat o să scriu cartea. Chiar dacă, pentru moment nu ştiu să scriu, voi scrie oricum şi nu numai una. Pe toate voi tipări desenul tău, ca emblemă. Şi prin carte o să le transmit tuturor ruşilor:

— Ruşilor, nu ţintiţi în inimile ofiţerilor voştri cu gloanţele nimicitoare şi nevăzute ale ferocităţii şi ale urii. Nu-i împuşcaţi din spate pe soldaţii voştri, pe cadeţi şi pe generali, fie ei albi, roşii, gri sau verzi. Cartuşele slobozite în ei din spate sunt mai straşnice decât plumbul. Nu trageţi în ofiţerii voştri, ruşilor!!!

Am scris repede. Din când în când treceau pe la mine Anton, Artem şi Lioşa - studenţii programatori - şi îmi aduceau de ale gurii. Încă nu ştiau nimic despre Anastasia; eu le-am explicat că, pentru a înfiinţa asociaţia, trebuia neapărat să scriu o carte. Astfel, ei au început să culeagă textele cărţii la computer. În mod deosebit, munca asta o făcea Lioşa Novicikov. Venea de trei ori pe zi, îmi aducea textele culese la computer şi lua manuscrisul cu noile capitole. Toată treaba asta s-a întins de-a lungul a două luni de zile.

Într-o zi, Lioşa îmi aduce ultimul capitol din „Anastasia", discul cu întregul text cules, două sticle de bere, sardine, câte ceva de mâncare, ceva bani şi le aşează pe masa din bucătărie. Mirat, l-am întrebat:

— Lioşa, de unde ai toate bogăţiile astea?

El trăia cu mama lui, mijloacele de întreţinere le erau limitate, banii de metrou şi de mâncare aproape că nu-i

ajungeau pentru fiecare zi.

— Au început sesiunile de examene, Vladimir Nicolaevici - răspunse Aleksei - eu fac unele desene şi tot felul de programe pe la studenţi, colegi de-ai mei. Le fac celor care nu se pricep să şi le facă singuri sau cărora le este lene. Şi uite aşa fac bani.

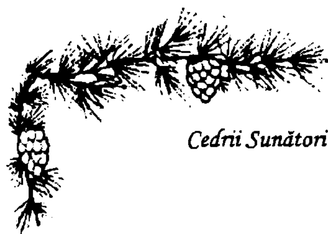
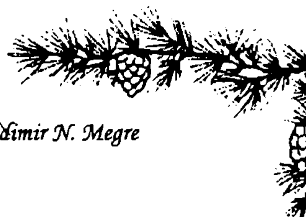
— Dar tu, examenele tale le dai?

— Le dau. Mi-a mai rămas unul singur de dat şi peste două luni or să mă ia în armată pentru o lună, în Kineşma. Bine măcar că aţi apucat să terminaţi de scris „Anastasia". Acum, dacă o să mai aveţi ceva de făcut, Artem o să tipărească. Pe Anton, de asemenea, o să-l ia în armată.

— Cum de-ai reuşit tu, Lioşa, să dai examenele pentru tine, să faci desene şi programe pentru alţii şi-n acelaşi timp să mai reuşeşti ca în fiecare zi să şi transcrii „Anastasia" pentru tipărire?

Lioşa tăcea. M-am îndreptat spre masa din bucătărie să iau sardinele afumate. Lioşa, cu mâinile şi cu capul sprijinite pe vraful de foi tipărite ale manuscrisului despre Anastasia, era cufundat într-un somn profund...

Desluşirea tainei

Şezând în bucătăria micii garsoniere din Moscova, la masa cu resturile de sardele afumate dinainte şi cu Lioşa Novicicov adormit cu capul pe foile pe care era tipărit textul cărţii despre Anastasia, am jurat în sinea mea să găsesc modul să adun un nou capital pentru a reintra în posesia navei mele şi pentru a o putea trimite iarăşi pe traseul parcurs atunci când am cunoscut-o pe Anastasia. Dar nu să negustoresc ca înainte. Vroiam să trimit vaporul în perioada nopţilor albe, să le dau astfel posibilitatea, ca în cele mai luxoase cabine, să se relaxeze cum se cuvine, Lioşa Novicicov, Anton, Artem şi toţi cei care au aspirat, sfidând ghinioanele, ignorând propriile neajunsuri materiale, la organizarea asociaţiei oamenilor de afaceri ruşi cu intenţii curate.

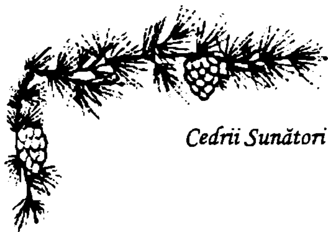
Dar ce fel de idee o fi asta şi de ce atrage aşa de tare lumea? De ce m-a atras şi pe mine atât de mult? Ce mister se ascunde în dosul ei? Neapărat trebuia să trec la

acţiune, trebuia să concretizez şi să desluşesc taina asta şi semnificaţia ei. Şi de ce se încălzesc aşa de tare oamenii la visul pustnicei din taiga?

Jurnalista Katia Galovina, corespondentă a ziarul « Moskovskaya Pravda » încercă să desluşească taina, întrebându-i pe studenţi: "Ce vă motivează? Care sunt interesele voastre personale?" însă aceştia nu putură să răspundă concret, spunând doar: "Munca asta are un sens pentru noi." Înseamnă că ei acţionează intuitiv... Ce stă în spatele acestei intuiţii?

În tipografia unsprezece a Moscovei, pe cheltuiala proprie a tipografiei, a fost tipărit un tiraj de două mii de cărţi din prima ediţie broşurată despre Anastasia. Care o fi motivul pentru care directorul general al acestei tipografii, Gruţia Ghenadi Vladimirovici, a fost de acord să tipărească o carte a unui scriitor necunoscut? De ce a făcut el asta şi neluând în seamă greutăţilor financiare, nu a folosit hârtie de ziar ci din cea mai de calitate?

Primele cărţi le-am vândut eu însumi la intrarea în staţia de metrou *Taganskaya.* Apoi au început să mă ajute primii cititori. O femeie în vârstă, zi de zi, vindea aceste cărţi în staţia *Dobrininskaya.* Explica fiecărei persoane care se apropia de ea interesată, că era cu adevărat o carte bună. De ce? Mai târziu cititorii au început să le vândă în casele de odihnă de la periferia Moscovei, au scris singuri un anunţ despre organizarea întrunirilor cu cititorii - cu cei care erau la odihnă. După asta, directorul comercial al unei agenţii de

impresariat - Nikitin Iuri Anatolievici - se hotărâ să plătească anticipat în tipografie tipărirea a încă două mii de exemplare. Gestul său mi se păru foarte straniu.

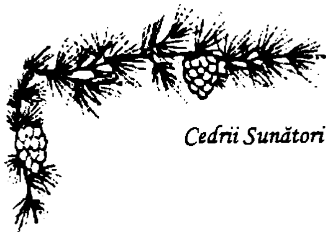
El veni la mine cu maşina şi-mi spuse: "Eu, astăzi, plec peste hotare, împreună cu fiul meu, la un schimb tehnic de experienţă. Avem avionul diseară. Trebuie să mă grăbesc să plătesc noul tiraj."

Plăti integral noul tiraj. Când veni ziua să ridicăm acest tiraj, Nikitin îmi spuse:

— În timpul verii, de obicei, nu ne ocupăm cu vânzarea de carte, o să iau cu mine câteva pachete de cărţi, restul distribuie-le tu singur. Dacă încep să iasă bani, o să mi-i dai.

Prea multe întrebări „de ce?" apărură din momentul în care am început treaba la manuscris şi până în zilele în care am avut de a face cu cartea propriu-zisă. Este, pur şi simplu vie, de una singură a atras oamenii către ea şi cu ajutorul lor, s-a răspândit printre ei, în viaţa lor. Pe moment am considerat întâmplătoare toate evenimentele legate de cartea scrisă, doar că această coincidenţă începu să se amplifice adăugând noi zale în lanţul întâmplărilor ieşite din comun. Eu, până în ziua de azi, nu am putut să desluşesc unde este întâmplarea şi unde este logica celor petrecute? Sunt greu de distins.

Părintele Feodorit

Sosi momentul în care am simţit că aş fi pregătit să mă întâlnesc cu părintele Feodorit. Acolo, în taiga, la întrebarea mea: "Există, oare, în lumea noastră, oameni cu aceleaşi capacităţi şi cunoştinţe ca ale tale, dar care să nu trăiască aşa de departe cum trăieşti tu?", Anastasia îmi răspunse:

— În multe unghere ale Pământului trăiesc oameni al căror mod de viaţă se deosebeşte de cel tehnocratic. Fiecare are propriile capacităţi, însă, chiar şi în lumea ta există un om la care ai putea să mergi la fel de bine atât iarna cât şi vara. Puterea sufletului său este mare.

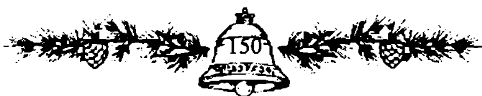
— Tu ştii unde trăieşte el, poate fi văzut, se poate discuta cu el?

— Da.

— Cine este el?

— El este tatăl tău, Vladimir.

— Da ce spui tu? Eh, Anastasia, Anastasia... Aşa

de mult mi-am dorit eu să aud de la tine dovezi concrete, însă totul este dea-ndoaselea. Tatăl meu a murit cu optsprezece ani în urmă, l-au îngropat într-un orăşel micuţ, în regiunea Briansk.

Anastasia se aşeză pe iarbă, îşi sprijini spatele de copac, îşi adună genunchii şi în tăcere privea la mine. Privirea îi era puţin tristă şi abătută. Apoi îşi sprijini capul pe genunchi, rămânând mai departe tăcută. Mi se păru stânjenită de gafa pe care abia o făcuse în privinţa tatălui meu şi am încercat s-o liniştesc:

— Tu, Anastasia, nu-ţi fă mari probleme. Ai greşit, probabil, pentru că ţi-ai pierdut puterile, aşa cum tu singură ai spus (am descris această situaţie în prima carte).

Anastasia tăcu pentru încă un răstimp, apoi ridică capul şi din nou, privindu-mă în ochi, spuse:

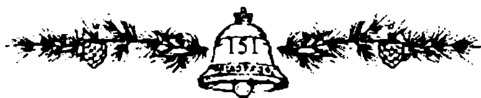
— Puterile în mine s-au împuţinat, însă nu atât de mult ca eu să pot greşi.

Şi cu mare precizie şi amănunţit a început să înşiruie evenimentele petrecute cu douăzecişişase de ani în urmă. Reuşi să-mi transmită, prin descrierea ei detaliată şi profundă, o serie de nuanţe ale senzaţiilor interioare.

Suntem, oarecum, obişnuiţi ca prin expresia feţei, poziţia corpului, modul de a privi ale unui narator să reuşim să percepem multe senzaţii, dar cum reuşea Anastasia, pur şi simplu, ca într-un film documentar să descrie cele întâmplate?... Rămâne un mister.

Anastasia însăşi, cu cuvinte obişnuite, nu reuşi să explice acest fenomen. Şi iată ce-mi povesti:

— Nu departe de Moscova se află Troiţa *Laurii lui Serghiev*. Este situată în oraşul Serghiev Posad. În dosul gardurilor masive ridicate din trunchiuri de lemn ale Troiţei *Laurii lui Serghiev*, se află un seminariu duhovnicesc, o

academie, mănăstiri şi altare. Altarele sunt deschise vizitatorilor, tuturor celor ce-şi doresc să vină să se roage în acest loc sfânt al Rusiei. Chiar şi în zilele persecutării credincioşilor, aceste ziduri au rămas intacte, seminariile, academia, mănăstirile în care îi slujeau lui Dumnezeu, preoţii-fraţi nu au încetat să-şi desfăşoare activitatea.

Cu douăzecişişase de ani în urmă, exact în ziua în care am venit pe lume eu, pe poarta Troiţei *Laurii lui Serghiev* intra un tânăr. A vizitat muzeul apoi s-a închinat la altar. La altar, un monah cu părul sur citea slujba. Era înalt atât de rang cât de statură. El era preotul Feodorit - devotatul monah al Troiţei *Laurii lui Serghiev.* Tânărul a ascultat rugăciunea, iar când părintele Feodorit s-a retras, el l-a urmat în arhivele troiţei. Nu l-au oprit slujitorii altarului. Apropiindu-se de părintele Feodorit el i-a vorbit despre slujbă, iar părintele Feodorit a rămas mult timp la discuţie cu el. Tânărul era botezat, numai că în el nu era destulă credinţă, nu ţinea posturile, nu se împărtăşea, nu mergea constant la biserică, cu toate astea în acea zi se înfiripă prietenia dintre părintele Feodorit şi acel tânăr.

Tânărul venea la mănăstire. Lui îi vorbea părintele Feodorit şi îi arăta acele lucruri sfinte la care vizitatorii de rând nu aveau acces. Monahul îi dărui tânărului cărţi, însă el le pierdu. Monahul îi legă la gât o cruciuliţă, dar şi pe aceasta o prăpădi. Monahul îi dădu tânărului a doua cruciuliţă deosebită - se deschidea ca o cutiuţă - dar şi aceasta fu pierdută. Monahul îl conduse pe tânăr chiar şi în hramul mănăstirii şi îl aşeză la masă cu monahii mănăstirii, de fiecare dată îi dădea câţiva bănuţi, nu-i reproşa niciodată nimic şi de fiecare dată îl aştepta să vină.

Totul s-a derulat fără întrerupere de-a lungul unui an întreg. Tânărul venea la mănăstire în fiecare săptămână,

dar, la un moment dat ieşi şi nu se mai întoarse peste o săptămână. Monahul îl aştepta, însă tânărul nu se întoarse peste o săptămână, nici peste o lună, nici peste un an. Monahul aştepta. Au trecut deja douăzecişicinci de ani, însă monahul nu a încetat să aştepte. Douăzecişicinci de ani, Vladimir, au trecut de când te aşteaptă tatăl tău spiritual - măreţul monah al Rusiei - părintele Feodorit.

— Eu am plecat departe de acea mănăstire. În Siberia. Câteodată îmi aminteam de preotul Feodorit, - am răspuns eu, ca şi cum aş fi vrut să mă conving pe mine sau pe cine ştie cine.

— Şi nu i-ai scris nici măcar o scrisoare - observă Anastasia.

— Vreau să-l revăd.

— Şi ce o să-i poveşteşti? Probabil, o să-i povesteşti cum ai făcut bani, cum ai fost fericit în dragoste şi cum te-ai distrat. De cât de multe ori te-ai găsit în braţele morţii şi cum, în ultimul moment, ghinionul s-a îndepărtat de la tine? El le vede şi singur toate astea, privind la tine. De câte ori ţi-a spălat păcatele şi de câte ori te-a salvat cu rugăciunile lui... Dar el tot mai crede, ca acum douăzecişicinci de ani în urmă. ... Aştepta cu totul altceva de la tine.

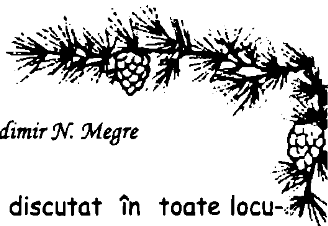
— Ce, Anastasia? Ce ştie părintele Feodorit? Ce vrea?

— Eu nu pot să mă dumiresc încă, el simţi totul intuitiv. Spune, Vladimir, tu-ţi aminteşti discuţiile cu el, îţi aminteşti ce ai văzut în arhivele troiţei?

— Mi-amintesc totul foarte vag, a trecut mult timp de-atunci. Aş putea să-mi amintesc poate, doar anumite episoade.

— Încearcă să ţi le aminteşti, Vladimir, o să te ajut eu.

— Cu părintele Feodorit am discutat în toate locurile din mănăstire. Mi-amintesc câteva încăperi subterane şi demisoluri, mi-amintesc masa lungă a cantinei unde cinam împreună cu monahii reuniţi. Era în timpul unui post. Mâncarea era toată de post dar mie îmi plăcu.

— Ai avut vreodată senzaţii ciudate în timpul acestor şederi ale tale la mănăstire?

— Odată, după cină, am ieşit prin pasajul mănăstirii în curtea internă a schitului şi m-am îndreptat spre ieşire. Porţile erau deja închise pentru vizitatori. Curtea era pustie, zidurile groase şi înalte nu lăsau să pătrundă vuietul oraşului. Se retraseră toate hramurile dimprejur şi se lăsă liniştea. Eu m-am oprit în loc, mi s-a părut că aud o muzică maiestuoasă. Trebuia să plec. La poartă stătea un monah care aştepta să ies eu pentru a încuia porţile, eu însă, am rămas pe loc să ascult acea muzică, apoi, încetişor, m-am îndreptat spre porţi.

— Tu nu ai mai auzit niciodată acea muzică? Nu ai mai fost cuprins de astfel de senzaţii?

— Nu.

— Dar ai încercat vreodată să auzi acea muzică, să rechemi astfel de senzaţii?

— Da, numai că nu mi-a mai reuşit. M-am oprit chiar în acelaşi loc, când m-am întors pe urmă, însă nu...

— Mai aminteşte-ţi câte ceva, Vladimir.

— Mă interoghezi, ce faci? După cât de exact ai descris ceea ce s-a petrecut cu douăzecişişase de ani în urmă, ai putea foarte bine să povesteşti tu ceea ce am simţit eu atunci.

— Este imposibil aşa ceva. Părintele Feodorit nu a plăsmuit planuri concrete, dar s-a încrezut în ceva în mod intuitiv. Şi a făcut ceva măreţ şi important pentru tine.

Ceva ce vedea doar el. Eu percep asta intuitiv; el s-a gândit la ceva important şi a făcut multe pentru asta, foarte multe. Însă de ce a făcut asta cu tine - unul care nu posedă nici măcar cele mai elementare capacităţi pentru o rapidă ascensiune spre adevăr? - rămâne un mister. Şi cum de douăzecişicinci de ani de viaţă fără căpătâi pe care ai dus-o nu au reuşit să-l abată de la cele în care credea? - şi asta rămâne fără explicaţie. Şi de ce, pentru cât de mult ai primit, încă nu te apuci de nimic? De ce? Nu pot să înţeleg. La urma urmelor, nimic în Univers nu dispare fără urmă. Aminteşte-ţi, te rog, măcar încă unul din episoadele întâlnirii şi discuţiilor cu tatăl tău duhovnicesc.

— Îmi vine în minte o sală sau un fel de magazie din seminarul mănăstirii, sau poate că era într-unul din acele locuri subterane ale mănăstirii: un monah deschise în faţa părintelui Feodorit o uşă, el însuşi rămânând locului. Am intrat doar noi doi, eu şi părintele Feodorit. Pe pereţi erau atârnate tablouri... pe poliţe tot felul de obiecte...

— Tu, acolo, te-ai mirat de două ori. De ce?

— M-am mirat? Da, desigur, toate astea m-au încântat. M-au fascinat...

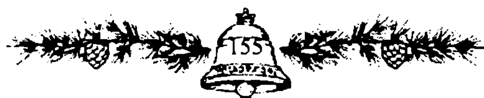
— Ce anume?

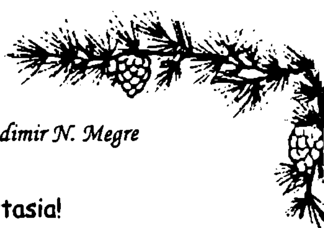
— Un tablou. Era în alb-negru, ca şi cum ar fi fost desenat din creion. Era evident că era desenat de un om cu idei foarte clare.

— Atunci de ce te-a făcut să te minunezi aşa?

— Nu-mi amintesc.

— Aminteşte-ţi, Vladimir. Încearcă, te rog. Aminteşte-ţi, o să te ajut eu. O sală nu prea mare, eraţi doar voi doi; tu cu părintele Feodorit. Stăteaţi în picioare în faţa acestui tablou, iar părintele Feodorit îţi vorbi: "Apropie-te de tablou, Vladimir." Tu ai făcut un pas înainte, apoi un altul...

— Mi-am adus aminte, Anastasia!

— *Ce?*

— Tabloul acela, creaţia unui necunoscut, era desenat doar cu o linie continuă. O linie spiralată pulsantă. Autorul, ca şi cum şi-ar fi început desenul său cu un creion sau un alt condei; din centrul foii albe de hârtie, fără să se oprească, şi-a purtat instrumentul său în spirală, când apăsând tare până ce linia devenea groasă, când de-abia atingea foaia ca linia să devină fină-fină, însă fără să o întrerupă. Linia spiralată se pierdea undeva pe marginea foii de hârtie dar rezultatul era un tablou minunat, un portret de om.

— *Acest tablou ar fi trebuit expus spre vizionare.* Undeva unde să poată să-l viziteze cei interesaţi. Astfel, poate că se va găsi cineva care să descifreze informaţia din el. Din acea linie pulsantă care desena chipul cuiva, oamenii ar trebui să înţeleagă ceva.

— *Ce anume?*

— Încă nu ştiu. Uite, ca de exemplu, punctele şi liniile pot fi asemănătoare unui abecedar sau unui portativ muzical, eu doar presupun, poate că şi una şi alta sau poate că încă altceva. Tu, când te întorci cere-le să îl expună la vederea publicului sau să-l publice undeva. Se va găsi un om care să descifreze acea linie spiralată.

— Da', cine o să mă asculte pe mine?

— Pe tine o să te asculte. Dar, cu aceeaşi ocazie tu ai mai fost încercat de o altă senzaţie. Poţi să-ţi aminteşti care?

— În acea sală sau în vecinătatea ei... Da, într-un loc strâmt de tot, puţin înălţat, stătea un scaun sculptat din lemn, sau poate un fotoliu, asemănător unui tron. Noi ne-am oprit în faţa lui şi l-am privit. Părintele Feodorit mi-a spus că

de acest scaun nu se atinge nimeni, niciodată.

— Însă tu l-ai atins, chiar te-ai aşezat pe el.

— M-a invitat însuşi părintele Feodorit.

— Şi s-a întâmplat ceva cu tine, în acel moment.

— Nu s-a întâmplat nimic. Eu m-am aşezat, am privit la părintele Feodorit, el, însă, stătea tăcut şi mă privea în ochi. Pur şi simplu mă privea.

— Aminteşte-ţi Vladimir, te rog încearcă să-ţi aminteşti trăirile interioare de atunci. Ele sunt cele mai importante.

— Da, nimic deosebit... Ştii, doar câteva gânduri au zvâcnit în capul meu, repede-repede ca şi cum o bandă magnetică ar fi fost pusă la viteză mare iar cuvintele se transformară în sunete de nedesluşit.

— Tu nu ai încercat niciodată?... Tu, Vladimir, mai târziu nu ai fost împins de curiozitatea de a încerca să opreşti acea bandă, de a o asculta la viteză normală şi de a desluşi tot ce auzeai?

— Cum asta?

— Să meditezi asupra esenţei existenţei...?

— Nu, nu am încercat. Tu vorbeşti atât de ciudat.

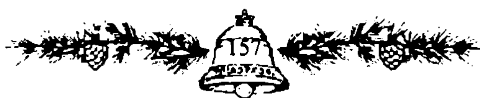
— Dar, din ceea ce-ţi vorbi părintele Feodorit, tu îţi aminteşti tot? Ai putea să-ţi aminteşti măcar o frază întreagă de a lui, chiar una fără nici o legătură cu tot restul?

— Pot, doar că nu-mi amintesc nicidecum în legătură cu ce era.

— Pronunţ-o.

— „... Tu o să le arăţi ..."

Anastasia, care până atunci rămase acolo sub copac nemişcată, dintr-o dată se ridică, în ochii săi se zări o lumină scânteietoare. Îşi sprijini palmele pe trunchiul copacului şi îşi lipi obrazul de scoarţă.

— Da! Bineînțeles! - strigă ea. Bătu din palme și, cu bucurie, rosti:

— Cu adevărat ești măreț! Monah al Rusiei! Știi, Vladimir, acum eu pot spune un lucru sigur în privința părintelui Feodorit. El ți-a dat cele mai curajoase învățături, arătându-ți ceea ce este mai important..

— Noi nu am discutat defel despre niciun fel de învățătură. Am discutat despre teme din viața obișnuită.

— Da, desigur! Despre chestiuni banale ale vieții! Părintele Feodorit a vorbit despre ceea ce te frământa pe tine. El ți-a arătat lucrurile sfinte, tratându-le cu mare respect și-n același timp fără să ți le expună cu fățarnică servilitate. Înzestrat cu înalte titluri, el s-a comportat cu tine umil și cel mai important, a fost foarte meditativ, poate că o făcea special cu tine și nu ți-a prezentat nicio dogmă. Și oare, nu trec drept ridicoli în fața lui propovăduitorii răsăriți ca ciupercile după ploaie din întreaga Rusie, care vorbesc despre dogme și despre lucruri care îndepărtează omul de adevăr? Atât de atent te-a ferit el de dogme, încât pe mine mă consideri drept o naivă eremită. Dar nu are importanță cine sunt eu. Important este ca tu să nu te îndepărtezi de la ce este esențial.

— Care esențial?

— Acela care se găsește în fiecare om.

— Cum poate cunoaște fiecare om învățăturile înțelepților Occidentului sau ai Orientului, Indiei sau ai Tibetului dacă nu a auzit niciodată de toate acestea?

— În om, Vladimir, în fiecare om, chiar de la începuturi stă cuibărită absolut toată informația de care are nevoie. Îi este dată imediat de la naștere. Precum mâna, piciorul, inima, părul... Toată învățătura lumii, toate descoperirile pot fi absorbite doar din acest Izvor. Cum

fiecare părinte se străduieşte să-i dea totul copilului său, aşa şi Măreţul Creator i-a dat fiecăruia totul dintr-odată. Nimic din ce este artificial, nici mulţimea de cărţi, nici cele mai moderne computere de azi şi de mâine, toate luate la un loc, niciodată nu vor putea să conţină nici măcar o părticică din informaţia conţinută într-un singur om. Acesta va trebui doar să ştie s-o folosească cum trebuie.

— Atunci de ce nu toţi fac descoperiri? Şi de ce nu scrie fiecare învăţături?

— Câte cineva reuşeşte să-nţeleagă din tot volumul de informaţii câte o fărâmiţă de Adevăr şi cu entuziasm, vorbeşte despre El şi cum că Adevărul i s-ar fi dezvăluit doar lui. Şi că Adevărul său cuprinde ce este esenţial. El se laudă cu Adevărul în faţa celorlalţi, încearcă să-i facă să creadă despre Adevăr ca fiind unic şi cel mai important şi mai cuprinzător, că acest Adevăr ar conţine un întreg complex de informaţii esenţiale. Cunoştinţa Adevărului nu se află în grăirea lor ci în modul de viaţă.

— Şi care este modul de viaţă care-i caracterizează pe majoritatea cunoscătorilor de Adevăr?

— Fericirea! Un mod de viaţă fericit!

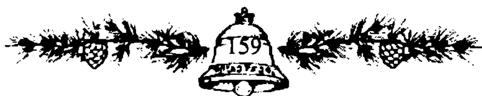
— Numai că pentru a cunoaşte Adevărul se cere conştiinţă şi puritate în gândire!

— Incredibil! Fantastic! - pronunţă Anastasia printre râsetele zgomotoase şi adăugă: - îmi citeşti gândurile?

— Nu. Aici nu este nimic mistic, este vorba doar despre un mod atent de a asculta persoanele din faţa ta. Tu, întotdeauna îndrumi discuţia spre puritatea gândurilor şi spre conştiinţă.

— Incredibil! Fantastic! - repetă Anastasia. - Tu îmi citeşti gândurile. Oooh! Cât este de fantastic!

Nu am rezistat tentaţiei şi am izbucnit şi eu în râs

de râsul ei molipsitor. Apoi am întrebat-o:

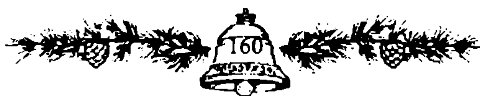
— Tu, Anastasia, ce crezi, mă va primi Părintele meu spiritual Feodorit, de mă voi duce la el? Îmi va vorbi, nu se va supăra?

— Desigur că o să te primească şi o să se bucure de vizita ta! O să te primească cu multă dragoste. Doar că va fi mult mai fericit dacă tu ai face ceva, dacă te-ai folosi de informaţia pe care o ai, dacă ai deveni conştient. Încetineşte derularea clişeului care-ţi trece pe dinainte, Vladimir şi vei înţelege multe.

— Părintele meu mai trăieşte şi acum în aceeaşi mănăstire? În Troiţa *Laurii lui Serghiev?*

— Părintele tău, acest măreţ stareţ al Rusiei, acum trăieşte într-un mic Schit de mănăstire într-o pădure, nu departe de Troiţa *Laurii lui Serghiev*. Regulamentul Schitului este mult mai sever decât cel al mănăstirii iar Părintele Feodorit este preotul responsabil al acestui Schit.

Schitul a fost ridicat în pădure într-un loc încântător de frumos. Acolo se mai află doar câteva căsuţe de lemn cu chilii. În acest Schit de pădure a fost construită o mică biserică din lemn. Biserica nu este vopsită, iar cupola nu este acoperita cu niciun fel de metal strălucitor însă este deosebit de frumoasă, curată şi primitoare. Înăuntru sunt două sobe pentru încălzit. În biserica de lemn nu se vinde şi nu se cumpără nimic aşa cum se obişnuieşte prin alte biserici. Este neprihănită, nimeni şi nimic nu o întinează, vizita pelerinilor este, cu desăvârşire, interzisă în Schit. În această biserică se roagă până în ziua de azi Părintele Feodorit, se roagă pentru salvarea Sufletelor tuturor oamenilor şi al tău. Se roagă pentru părinţii care au fost daţi uitării de fiii lor, se roagă pentru copii uitaţi de părinţi. Mergi la el şi închină-te. Cere-i să te izbăvească de păcate.

Măreaţă-i este Puterea Sufletului. Şi închină-te şi pentru mine Părintelui Feodorit.

— Bine, Anastasia. O să mă închin... Şi ştii... eu, s-ar putea, înainte de asta, să fac ce m-ai rugat tu.

***

Ajuns în Serghiev Posad, un mic orăşel din provincia Moscovei care mai demult se chema Zagorsk, eu, ca şi cu douăzecişişapte de ani în urmă, am intrat în curtea Troiţei *Laurii lui Serghiev.* Atunci, cu mulţi ani în urmă, trebuia doar să mă prezint şi puteam, cu uşurinţă, să-l chem pe Părintele Feodorit. Însă, de data asta, călugărul de servici îmi răspunse că, în funcţia de preot responsabil nu mai este Părintele Feodorit. Părintele Feodorit se afla în mănăstire, dar acum trăia în pădure pe teritoriul mănăstirii. Vizitatorii nu pot merge acolo. I-am spus, atunci, călugărului că sunt un cunoscut al Părintelui Feodorit şi i-am enumerat, pentru a-l convinge, sfinţii mănăstirii pe care mi-i arătă părintele meu duhovnicesc cu ani în urmă.

Îmi explicară unde se află Schitul din pădure. Cuprins de o ciudată agitaţie, m-am îndreptat către micuţa biserică de lemn. Neobişnuit de frumoasă, biserica era aşezată într-un loc în care se regăsea în armonie perfectă cu mediul înconjurător. Câteva chilii din lemn, construite nu prea departe de bisericuţă, formau o cărăruie care conducea spre biserica de lemn. Părintele Feodorit mă întâmpină în pridvorul micuţei biserici de lemn. La vederea lui, am început să mă agit şi să mă aranjez fâstâcit. Ca o încurajare îmi trecură prin minte cuvintele Anastasiei: "Tu, Vladimir, încearcă doar să nu te pierzi şi să nu te minunezi aşa tare de reîntâlnirea cu Părintele Feodorit.", dar senzaţia de

zăpăceală nu mă slăbi. Părintele Feodorit era sur şi bătrân, dar nu mai bătrân decât cu douăzecişişapte de ani în urmă. Ne aşezarăm pe două curmături de lemn în pridvorul bisericii Schitului şi rămaserăm tăcuţi un timp. Încercai să încropesc un dialog la întâmplare dar parcă nu-mi ieşeau cuvintele de care aveam nevoie. El, oricum, părea să ştie dinainte ce aveam de gând să rostesc şi-mi dădu impresia că nu-şi au rost vorbele; ca şi cum nu ar fi trecut douăzecişişapte de ani de când ne-am despărţit, de parcă ar fi fost ieri.

I-am adus Părintelui Feodorit cărticica despre Anastasia, dar nu am scos-o să i-o dau. Cu câtva timp în urmă mi s-a întâmplat s-o arăt unor slujitori religioşi; unii o priviră doar şi declarară pe loc că astfel de cărţi nu citesc, alţii întrebară despre ce vorbeşte şi după o scurtă descriere, concluzionară că Anastasia este o mireană, aşa că nu-mi doream nici să-l deranjez pe Părintele Feodorit dar nici ca el să-mi vorbească urât despre Anastasia. De fiecare dată când cineva îmi vorbea neplăcut de ea, în mine încolţea un sentiment de repulsie, uneori am ajuns chiar să mă cert cu nişte slujitori ai mănăstirii *Novospaskovo*. Unul dintre aceştia îmi indică două femei cu broboade negre şi cu veşminte închise la culoare şi-mi vorbi:

— Uite cum trebuie să arate femeile slujitoare lui Dumnezeu.

— Dar dacă Anastasia este veselă şi se bucură din plin de viaţă, poate că aşa-i place lui Dumnezeu. Este mult mai plăcut să priveşti la cineva plin de viaţă şi fericit decât la aceste două femei triste şi abătute.

Cu îngrijorare am scos cărticica mea şi i-am întins-o Părintelui Feodorit. El, calm, o luă şi o ţinu pe palmă. Încet, cu palma celeilalte mâini o mângâie ca şi cum ar fi simţit ceva prin mâinile sale şi pronunţă:

— Tu ai vrea ca eu s-o citesc? Şi, fără să aştepte răspunsul, adăugă: Bine, lasă-mi-o.

Două zile mai târziu l-am vizitat iarăşi pe Părintele Feodorit. Am şezut în pădure pe micuţa băncuţă de lemn din faţa chiliei lui, am discutat despre tot se poate discuta. Felul său de a conversa era acelaşi după douăzecişişapte de ani trecuţi, numai că un mic detaliu nu-mi dădea pace: De ce Părintele Feodorit arată acum chiar mai tânăr decât cu douăzecişişapte de ani în urmă?

Trezindu-se brusc din meditaţie, rosti:

— Vladimir, Părintele Feodorit este mort.

Vestea m-a uluit, m-am scărpinat fâstâcit şi l-am întrebat:

— Atunci dumneavoastră cine sunteţi?

— Eu sunt Părintele Feodorit - spuse el şi mă privi cu un zâmbet imperceptibil ...

Contrariat, am continuat:

— Spuneţi-mi, unde se află mormântul său?

— În cimitirul stareţilor.

— Vreau să-l văd. Cum se ajunge acolo?

Nu-mi spuse nici măcar o vorbă despre mormânt, rosti doar:

— Mai vino pe la mine când ai vreme.

Apoi se petrecură o serie de evenimente ciudate la care nu am reuşit să le găsesc o explicaţie nici până în ziua de azi.

— Este vremea cinei - spuse Părintele Feodorit - vino cu mine, o să te hrănesc.

În micuţa sală de mese mă aşeză la masă. Pe masa chiliei ce servea de cantină se afla un ceaun cu borş, piure de cartofi cu peşte şi compot. Îmi turnă borş în castron iar eu începui să mănânc. Părintele Feodorit se aşeză cu mine la masă dar nu mâncă.

Piureul de cartofi îmi plăcu în mod deosebit şi mă

făcu să-mi amintesc... Cartofii aveau acelaşi gust cu acela al cartofilor mâncaţi cu mulţi ani în urmă în sala de mese a mănăstirii. Mi-a rămas întipărit în memorie pentru toată viaţa. Mi se învârteau toate în cap. Lângă mine stătea un alt Părinte Feodorit - nu al meu, dar acesta vorbea în acelaşi mod ca al meu cu mulţi ani în urmă. Mi-am amintit că odată, cu mulţi ani în urmă, în timp ce noi doi ne aflam în una din cămările mănăstirii, Părintele Feodorit mi-a propus să ne fotografiem împreună. Eu am căzut imediat de acord. Chemă un călugăr cu un aparat de fotografiat iar noi ne-am pozat împreună. Acum am hotărât să fac lumină în acest mister şi iată cu ajutorul a ce: Ştiam destul de bine că acestor călugări nu le place să se fotografieze şi mi-a venit ideea să-i propun Părintelui Feodorit să se pozeze cu mine şi să imortalizez pe o peliculă color şi micuţa biserică de lemn din pădure. Dacă ar fi refuzat ar fi însemnat că acesta nu este Părintele Feodorit al meu. I-am spus:

— Haideţi să ne fotografiem.

Părintele nu m-a refuzat, astfel ne-am fotografiat. Am imortalizat, de asemenea şi frumoasa bisericuţă. Pozele au ieşit foarte frumoase în ciuda faptului că aparatul pe care-l aveam cu mine era mediocru.

La plecare, Părintele Feodorit îmi dădu o micuţă Biblie de buzunar. Tot conţinutul Bibliei era scris în text nu în versete ca în celelalte Biblii pe care le-am văzut. Părintele mă lămuri:

— Ca atunci când, în cartea ta, te vei referi la Biblie, să indici cu precizie capitolul la care trimiţi.

La rugămintea mea de a-i întâmpina şi de a le vorbi celor ce doreau s-o vadă pe Anastasia, pentru ca aceştia să nu meargă atât de departe, în taigaua siberiană, Părintele Feodorit îmi răspunse:

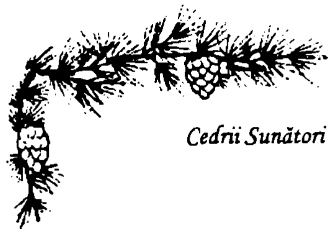

— Ştii... eu însumi nu am reuşit să înţeleg totul în profunzime. Deocamdată vino la mine când ai timp.

Mă amărî refuzul Părintelui Feodorit dar nu am insistat. Discutând cu el despre unele teme, am tras o concluzie: În mănăstirile Rusiei trăiesc stareţi a căror înţelepciune şi simplitate în învăţături depăşeşte cu mult gloata de propovăduitori ale congregaţiilor religioase din Rusia şi de peste hotare.

Atunci de ce tăceţi, voi înţelepţi stareţi ai Rusiei!? Tăceţi pentru că aţi hotărât aşa de bună voie, sau pentru că anumite forţe întunecate nu vă lasă să vorbiţi?
Mergi la slujbă în biserică; slujba se ţine într-o limbă pe care n-o înţelege nimeni. Şi atunci cheltuie bani mulţimile de oameni şi merg să asculte propovăduitori care vorbesc pe o limbă de înţeles. Şi probabil, tot din aceeaşi pricină, călătoresc peste oceane atât de mulţi ruşi pentru a vizita locurile sfinte de acolo, uitând de locurile sfinte de la ei de acasă. Mie mi se încălzea inima de fiecare dată când îl întâlneam pe Părintele Feodorit. Cu mult mai clar, mai desluşit şi mai aievea vorbeşte el decât toată mulţimea de propovăduitori pe care mi-a fost dat să ascult după întâlnirea cu Anastasia pentru a tălmăci spusele ei. Îmi doresc ca şi alţii să aibă parte de inimă bună aşa cum am avut eu...

Când vă hotărâţi să vorbiţi - Voi înţelepţi stareţi ai Rusiei?

Spaţiul de Iubire

După vânzarea primei ediţii a cărţii despre Anastasia, mi-am încasat onorariul de autor. Am mers în VDNH (astăzi piaţa centrală *Vsesoiuznaya*). Pentru nu ştiu care motiv îmi plăcea să merg acolo. De data asta mă plimbam de-a lungul şirurilor de chioşcuri cu gustări şi frigărui care împrăştiau în aer arome delicioase şi mă luptam cu dorinţa de a cumpăra toate acele bunătăţi. Cu toate că aveam câteva sute de mii de ruble în buzunar, am hotărât să-i cheltui cumpătat. Dar se întâmplă ceva incredibil în acel moment. Încet, ca în şoaptă, dar foarte clar, auzii glasul Anastasiei:

— Cumpără-ţi de mâncare, Vladimir. Cumpără tot ce vrei. Acum nu mai trebuie să strângi aşa de tare cureaua cu de-ale gurii.

Am continuat buimăcit să mă plimb prin faţa chioşcurilor cu gustări, când din nou, aud acelaşi glas:

— De ce treci mai departe? Mănâncă, te rog,

Vladimir.

„Asta-mi mai lipsea acum, să aiuresc" - am gândit eu speriat. M-am îndreptat spre o bancă de pe marginea aleii, departe de oameni, m-am aşezat şi în şoaptă, cu capul plecat să nu mă audă careva şi să mă ia drept un ţicnit care vorbeşte de unul singur, am bâiguit:

— Anastasia, este oare posibil să aud vocea ta? Aceeaşi voce caldă şi limpede-mi răspunse:

— Tu auzi vocea mea, Vladimir.

— Bună ziua, Anastasia! De ce mai înainte nu ai vorbit cu mine? Atâtea întrebări mi s-au adunat... Cititorii la conferinţe îmi pun o mulţime de întrebări, la multe dintre ele eu nu pot răspunde.

— Eu ţi-am vorbit. Într-una am încercat să-ţi vorbesc, dar tu nu mă auzeai. Atunci când tu ai hotărât să-ţi pui capăt zilelor, eu chiar am ţipat de îngrijorare. Nu a servit la nimic. Tu nu m-ai auzit. Pe urmă am avut ideea să-ţi cânt. Cântecul meu l-au interpretat la viori cele două fete din staţia de metrou. Ai auzit melodia acelui cântec pe care ţi-l cântasem deja în taiga şi pe loc, ţi-ai amintit de mine. De ai şti cât de mult m-am îngrijorat atunci... cât pe ce era să pierd laptele.

— Ce lapte, Anastasia?

— De la piept. Laptele pentru fiul nostru. Eu, am născut deja, Vladimir.

— Ai născut... Anastasia...!!? Ţie trebuie să-ţi fie tare greu. Cum te descurci acolo în taiga singură cu copilaşul? El cum este?... Tu ai spus, eu mi-amintesc cum ai spus: "Doar că nu va fi la timp"...

— Totul este bine acum. Natura s-a trezit mai devreme, acum mă ajută, iar copilaşului nostru îi este bine. Este un micuţ Hercule. Deja zâmbeşte. Doar pielea îi este

cam uscată ca a ta, dar nu face nimic, o să-i treacă. Totul o să fie bine, o să vezi. Ție acum îți este mai greu decât nouă. Dar tu mai fă încă un pas și termină de scris. Eu știu cât de greu ți-a venit până acum, iar înaintea ta mai stau încă multe alte greutăți, dar tu mergi înainte. Mergi pe calea ta.

— Așa este, Anastasia...

Aș fi vrut să-i spun că mi-a fost greu să scriu cartea, că mi-a venit mai greu chiar decât în afaceri. Despre situația din familia mea și din firmă aș fi vrut să-i povestesc, în genere, despre peripețiile din ultimul an. Și că acum nu mai am o casă, o familie și că puțin a lipsit să nu ajung într-un ospiciu. Despre visul ei aș fi vrut să-i vorbesc; ca pe viitor să nu mai pună lumea pe jăratec cu visele ei, să nu-i mai înfierbânte pe bieții oameni... însă gândii; pentru ce să o mai împovărez și cu alte griji... unei mame care alăptează, de griji laptele ar putea să i se amărască, așa că am adăugat, doar:

— Anastasia nu te frământa pentru toate nimicurile. Nu am nici un fel de greutăți deosebite. Îți închipui, cartea am scris-o. Și mi-a venit mai ușor decât să pun la cale un plan de afaceri. Când pregătești un plan de acțiune pentru o afacere trebuie să definești o sumedenie de aspecte, să iei în calcul multe nuanțe și să prevezi o groază de eventuale consecințe, aici, în schimb, uite te așezi comod și scrii.... scrii tot ceea ce deja s-a întâmplat. Ca în bancul cu *ciuccia*. "Ce văd, aia și cânt". Și încă un lucru... Tu știi, Anastasia... Visele tale, care păreau de domeniul fantasticului, încep să se realizeze. Incredibil, dar se adeveresc. Și iată și cartea scrisă. Tu ai visat la ea și acum ea a prins viață. Cu-adevărat lumea o citește cu mare interes și despre această carte au apărut articole în presa capitalei. Versuri despre tine, despre Natură, despre Rusia au început să fie compuse de

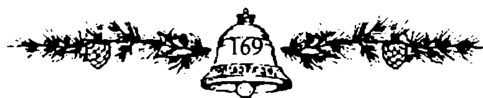
cititori. Eu am găsit tabloul despre care am vorbit noi doi într-unul din depozitele mănăstirii Troiţa *Laurii lui Serghiev.* Tabloul s-a conservat bine, se intitulează *Unicitatea unicatului.* O să-l public. Şi-ţi imaginezi, barzii...Ţi-aminteşti, mi-ai vorbit despre barzi?!

— Da, mi-amintesc, Vladimir.

— Uite că şi asta începe să se adeverească. La una din conferinţele cu cititorii s-a apropiat de mine un bărbat cu părul blond, mi-a întins o casetă audio şi foarte concis, ca un soldat ce raportează, mi-a spus: "Cântece pentru Anastasia. Vă rog, luaţi-le."

Această casetă o ascultară în linişte absolută toţi cei prezenţi la conferinţă, cititorii, colaboratorii Centrului de Cercetări - Aleksandr Solnţev şi Aleksandr Zakoţki. Apoi au copiat-o multe alte persoane. Au copiat-o şi au început să-l caute pe bărbatul cu părul blond-auriu, de statură joasă, neînsemnat la vedere, care, pe cât de misterios îşi făcu apariţia în sală, pe atât de ciudat dispăru. Era un ofiţer al marinei din Sankt-Peterburg, unul din elevii lui Aleksandr Korotinski. Acesta din urmă mi-a povestit cum s-au salvat în urma unei avarii de pe un submarin. Cât de direct îl aduse lanţul cazualităţii pe el şi pe această casetă a lui la mine. I-a purtat pentru ca această casetă să-mi cadă în mâini tocmai mie. Aleksandr Korotinski era, printre altele, un bard. Iar în cântecul său *Sărbătoarea* răsună întregi fraze rostite de tine. Iată-le, ţi le aminteşti?

Nu crede în cuvinte străine,
Că orice-ar spune este trecător.
Din cei ce văd această sărbătoare,
Nu toţi or s-o sărbătorească.
Şi fie viaţa noastră o cursă

Pe diferite nivele.
Dar fiecare om, fie ca
Alegerea, singur s-o facă.

Şi încă ceva: Korotinski nu are voce de cântăreţ, aproape că recită în cântecele sale dar, prin însuşi stilul său, reuşeşte să întărească puterea vorbelor legate cu firişoare invizibile de Suflet. Bardul Korotinski, într-adevăr, reuşeşte să exprime asta.

— Pentru fericirea strălucitoare pe care o aduci tu oamenilor, pentru purificarea Sufletului, îţi mulţumesc ţie Bardule! Îţi mulţumesc! - spuse Anastasia.

— Îţi imaginezi, iarăşi un ofiţer!? Şi Gruţia era un ofiţer, el a fost primul care a tipărit cartea. Iar colonelul-vagabond i-a desenat coperta. Un aviator, comandantul unei flote de aviaţie, m-a ajutat să vând cărţile. Şi uite că acum cântecele, pentru prima oară, tot un ofiţer le-a adus. Cum se face că Raza ta încălzeşte Sufletul ofiţerilor? Pe ei îi luminezi mai intens decât pe alţii? Sau de ce?

— Spre mulţi este îndreptată Raza mea, însă se încălzesc doar acele dorinţe în care se găseşte ceva de încălzit.

— Visul tău, Anastasia, se transpune în realitate. Lumea îl îmbrăţişează, îl înţelege. Şi colonelul-vagabond l-a înţeles. Eu l-am cunoscut întâmplător, mă doare inima, a murit. L-am văzut cum stătea întins mort. Faţa-i era toată murdară de noroi, însă zâmbea. Mort, dar zâmbea. Ai făcut ceva cu Raza ta? Ce înseamnă când un om moare cu zâmbetul pe faţă?

— Acel om care era cu tine... El, acum stă cu Barzii pe cărăruia invizibilă. De la gloanţele mai straşnice decât plumburile, zâmbetul său, multe inimi salvează.

— Visul tău Anastasia, coboară peste lumea noastră

şi oamenii încep să se transforme cu adevărat. Unii te simt, te înţeleg, puterile în ei nu se ştie de unde apar, iar ei se schimbă. Omenirea devine, dintr-odată, mai bună. Dar tu... tu, ca întotdeauna, nu te mişti de acolo din taiga, din poieniţa ta. Eu nu aş putea trăi în astfel de condiţii în care trăieşti tu, iar tu nu ai putea trăi în lumea noastră. Atunci la ce să-mi fie bună dragostea ta? Este lipsită de sens dragostea ta, iar eu, până în ziua de azi, nu am reuşit să-mi definesc relaţia mea cu tine. Şi de ce aş înţelege-o, din moment ce este aşa de clar: noi nu vom fi împreună niciodată. Aproape, unul de celălalt.

— Noi suntem împreună, Vladimir. Aproape, unul de altul.

— Împreună!? Dar tu unde eşti? Când doi se iubesc fac orice ca să stea împreună unul alături de celălalt. Să se îmbrăţişeze, să se mângâie. Eşti prea ciudată tu. Aşa ceva, ţie nu-ţi trebuie.

— Mie îmi trebuie. Ca tuturor celorlalţi. Şi eu chiar asta fac.

— Cum?

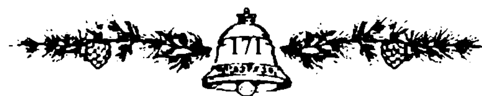
— Uite, acum. Oare nu simţi tu atingerea duioasă a vântului, îmbrăţişarea lui mângâietoare? Atingerea caldă a razelor de soare? Cum cântă cu bucurie păsărelele şi cum foşnesc frunzele în copacul sub care stai tu acum! Ascultă, aceasta nu este un foşnet oarecare!

— Toate astea pe care le-ai înşiruit tu, Anastasia, sunt pentru toţi. Şi oare, toate astea le-ai provocat tu?

— Dragostea răspândită în spaţiu pentru un singur om, poate atinge Sufletele multora.

— De ce să răspândeşti Dragostea în spaţiu?

— Pentru ca cei dragi ţie să fie tot timpul înconjuraţi de un Spaţiu de Iubire. În asta constă esenţa Iubirii,

asta este menirea ei.

— Este totul atât de confuz în ce spui tu. Şi vocea ta... înainte nu o auzeam din depărtare, acum o aud. De ce?

— Din depărtare, nu vocea răsună. Nu cu urechile, ci cu inimile trebuie ascultat, tu o să înveţi cu inima...

— Pentru ce să învăţ, tu vorbeşte tot timpul ca acum, cu glasul.

— Nu o să pot întotdeauna.

— Dar acum vorbeşti. Eu te aud.

— Bunicul meu ne ajută pe noi, acum. Tu vorbeşte cu el, eu trebuie să plec să-l alăptez pe fiul nostru şi mai am şi o sumedenie de alte treburi. Aşa de mult aş vrea să apuc să le fac pe toate.

— Vasăzică, bunicul tău poate, iar tu nu? De ce?

— Pentru că bunicu' este pe undeva prin apropierea ta. Foarte aproape de tine.

— Unde?

Bunicul Anastasiei

Am privit împrejur... Bunicul Anastasiei stătea în picioare lângă banca pe care eram aşezat eu. Cu bastonul încerca să mâne spre coşul de gunoi o hârtie mototolită, aruncată pe gazonul parcului. Am tresărit.

Am dat mâna cu el. Ochii săi erau buni, veseli, comportamentul simplu şi umil. Nu ca străbunicul Anastasiei... Când l-am cunoscut prima dată, acolo în taiga, era tăcut mai tot timpul iar ochii săi priveau în gol, trecând prin om.

Ne-am aşezat pe banca de lemn:

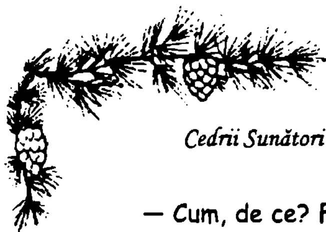
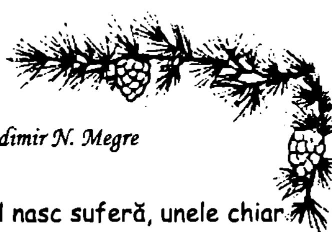
— Cum de aţi ajuns până aici şi cum de m-aţi găsit?

— Cu ajutorul Anastasiei nu este o problemă aşa mare a ajunge la tine şi a te găsi.

— Aşadar ea a născut... A spus că va naşte şi a născut. De una singură acolo în taiga şi nu în spital. A durut-o probabil. A ţipat?

— Şi de ce ar fi trebuit s-o doară?

— Cum, de ce? Femeile când nasc suferă, unele chiar mor în timpul naşterii.

— Durerea însoţeşte naşterea doar atunci când copilul a fost zămislit în păcat, ca urmare a plăcerilor trupeşti. Din cauza asta femeia suferă la naştere şi are parte de dureri şi suferinţe continue de-a lungul întregii vieţi. În schimb, de zămislirea a fost făcută cu intenţii curate, durerea doar amplifică în femeia care naşte, sentimentul de bucurie a măreţei creaţii.

— Şi durerea unde dispare? Cum poate ea amplifica bucuria?

— Femeia care este brutalizată, ce simte, Vladimir? Desigur durere, dezgust, repulsie. Însă când se dăruie de bună voie, atunci durerea se transformă în alte senzaţii. Aceeaşi diferenţă este şi în cazul naşterii.

— Înseamnă, aşadar, că Anastasia a născut fără dureri?

— Bineînţeles că fără dureri. Şi chiar ziua şi-a ales-o potrivită, însorită, caldă.

— Cum a ales-o? Naşterile, din câte ştiu eu, sunt neprevăzute.

— Neprevăzute sunt atunci când copilul a fost zămislit la voia întâmplării. Fiecare mamă poate întârzia sau poate grăbi cu câteva zile aducerea pe lume a micuţului.

— Voi nu ştiaţi când trebuia să nască? Nu aţi vrut s-o ajutaţi?

— În acea zi noi am simţit. Era o zi minunată. Ne-am pornit spre poiana Anastasiei. Pe marginea poieniţei am zărit ursoaica. Boncăluia ursoaica de supărare. Boncăluia şi cu laba bătea din toate puterile în pământ. Anastasia stătea întinsă în locul în care mama ei o născu, iar la pieptul ei se zărea un micuţ ghemotoc viu. Lupoaica îl lingea.

— Ursoaica, de ce boncăluia? De ce era supărată?

— Pentru că Anastasia a chemat lupoaica şi nu pe ea.

— Dar putea să meargă singură la ei.

— Fără să fie poftite, animalele, niciodată nu se apropie. Îţi poţi imagina ce confuzie s-ar creea dacă toate animalele, fără să fie invitate, ar veni la ea când ar dori?

— Sunt foarte curios; cum se descurcă ea acum cu copilaşul?

— De eşti aşa de curios, de ce nu te duci tu însuţi la ea să vezi?

— Pentru că ea mi-a spus că nu trebuie să mă apropii de copil până ce nu mă curăţ de cine ştie ce acolo. Mai întâi ar trebui să vizitez locuri sfinte, dar banii nu-mi ajung pentru astfel de călătorii.

— Nu are importanţă ce a spus ea - ilogica - tu eşti tatăl copilului. Comportă-te cum crezi de cuviinţă tu. Ai putea să îi cumperi ceva pelincuţe, costumaşe, hăinuţe, sunători. Ai putea să te ocupi să-l îmbraci normal pe copilaş şi să nu-l chinuiţi. Altfel o să rămână aşa dezbrăcat prin pădure.

— În mine, anume această dorinţă a încolţit când am auzit de copil. Şi chiar aşa o să şi fac. Cât despre ilogică, dumneavoastră tocmai aţi atins un punct sensibil. Probabil de asta şi sentimentele mele pentru ea sunt aşa de confuze. La început mirare, apoi respect, ca acum să se transforme în ceva cu totul înceţoşat, dar în nimic din ceea ce reprezintă dragostea pentru o femeie. Eu mi-amintesc care erau sentimentele care mă încercau când mă îndrăgosteam de câte o femeie. Acum este cu totul altfel. Probabil, ei îi este imposibil să iubească cu o iubire obişnuită. Ceva o împiedică. Poate că o derutează însăşi ilogica ei.

— Ilogica Anastasiei, Vladimir, nu este prostie.

Ilogica ei aparentă trezeşte la viaţă uitatele legi spirituale din abisurile Universului şi poate crea chiar altele noi.

Forţele luminoase şi cele întunecate se opresc uneori din cauza ilogicii Anastasiei, ca apoi, dintr-odată, să le strălucească tuturor cunoscutul şi simplul Adevăr al existenţei. Nici măcar noi nu o putem înţelege întotdeauna pe Anastasia cu toate că este nepoţica noastră. Sub ochii noştri a crescut, însă nici măcar aşa nu reuşim s-o înţelegem întotdeauna şi s-o ajutăm cum ar trebui. Din această cauză se şi întâmplă ca, deseori, ea să rămână singură cu năzuinţele ei. Absolut singură. Cu tine s-a întâlnit, ţi s-a deschis toată ţie şi altora cu ajutorul cărţii. Am vrut s-o împiedicăm... Iubirea ei am vrut s-o înăbuşim... Absurdă şi confuză ni se păru alegerea ei.

— Mie încă mi se mai pare absurdă alegerea ei. Cititorii,de asemenea, mă întreabă: "Cine sunteţi dumneavoastră? De ce v-a ales Anastasia?" Iar eu nu le pot răspunde. Înţeleg că logic ar fi fost ca alături să-i stea vreun învăţat sau vreun bărbat de spirit. Un astfel de om ar fi putut şi s-o înţeleagă şi s-o iubească. Împreună ar fi adus mult mai multe beneficii. Însă mie viaţa mi se schimbă, mă confrunt cu multe întrebări care, pentru alţii mult mai luminaţi decât mine, deja de mult timp sunt clare şi explicabile.

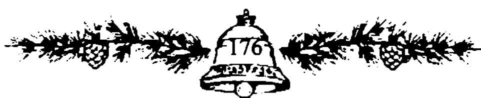
— Regreţi acum că viaţa ţi s-a schimbat?

— Nu ştiu. Încă mă mai chinui să desluşesc. Dar la întrebarea „de ce pe mine m-a ales", oamenilor nu pot să le răspund. Caut într-una, dar nu găsesc răspuns.

— Spune-mi, Vladimir, cum cauţi tu răspunsul?

— Înăuntrul meu încerc să-l vizualizez. Să văd cine sunt eu.

— Poate că în ceva extraordinar ai vrea să-l conturezi? Aşa-i?

— Probabil, cred că ceva o fi... Se spune că cei ce se aseamănă, se adună mai devreme sau mai târziu.

— Vladimir, Anastasia ţi-a vorbit despre mândrie şi despre egoism? Ţi-a vorbit despre consecinţele acestor păcate?

— Da, mi-a vorbit, mi-a spus că sunt păcate mortale, care îndepărtează omul de Adevăr.

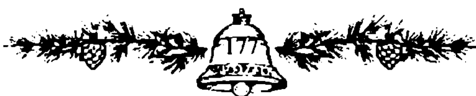
— Ea nu te-a ales pe tine, Vladimir. Nu te-a ales, ci te-a cules. Ca pe unu' care nu-i mai trebuia nimănui, ca pe unu' care şi-a trăit traiul... te-a adunat. Abia mai târziu am înţeles noi acest lucru...Te-ai supărat cumva?

— Nu sunt deloc de acord cu dumneavoastră. Eu aveam o familie, o soţie, o fiică. Afacerile îmi mergeau destul de bine. Să admitem că nu eram splendid dar nici printre codaşi, pentru a fi adunat ca un vagabond fără casă sau ca ceva inutil, abandonat.

— Între tine şi soţia ta, în ultimul timp, nu mai era dragoste. Tu aveai viaţa ta şi interesele tale, ea pe ale ei. Doar existenţa vă mai ţinea împreună sau mai degrabă inerţia sentimentelor trecute care, cu timpul, s-au stins din ce în ce mai mult. Fiica, de asemeni, nu avea nimic de vorbit cu tine. Afacerile tale nu o interesau. Doar ţie ţi se păreau însemnate, afacerile tale. Pentru că aduceau un avantaj economic. Azi câştig, mâine nimic sau pagube şi ruină. Mai erai şi bolnav pe deasupra. Puţin a lipsit să nu-ţi distrugi complet stomacul. Cu modul tău de viaţă de neîntrerupt guleai nu mai reuşeai să te sustragi efectelor bolii. Totul era terminat. Şi nu mai rămânea nimic de făcut pentru tine.

— Dar ce v-a apucat? De ce-i trebuiam eu, Anastasiei? Pentru experimente? Şi-a pus ceva în minte cu mine?

— Ea, pur şi simplu, te-a îndrăgit, Vladimir. Sincer,

din inimă, ca pe tot ce o înconjoară. Şi era fericită că nu a răpit din lumea voastră un om în stare să mai aducă fericire unei alte femei. Nu a avut grijă de ea, nu s-a pus într-o poziţie privilegiată. Era fericită că putea fi ca toate celelalte femei.

— Înseamnă că eu am fost un moft al ei? Ce-şi dorea ea? Să aibă un soţ aşa cum au toate celelalte femei de pe lume? - sau unul care să fumeze, să se distreze... Ia te uită ce mare sacrificiu pentru un simplu moft.

— Iubirea ei este sinceră. Fără pretenţii şi planificări. Cu acel comportament ilogic (aşa cum ni s-a părut atât nouă cât şi forţelor luminoase şi obscure) ea, cu strălucire, a luminat înţelesuri şi sensuri ale Iubirii. Nu cu cuvinte, cu dogme sau cu dreptele învăţături, ci cu realizări concrete în viaţa ta. Puterile luminii Creatorului îţi vorbesc ţie prin Iubirea ei. Şi nu vorbesc doar pur şi simplu, ci demonstrează Adevărul, aşa cum nu l-au mai arătat până acum, puterea dragostei într-o femeie, puterea Iubirii pure. Cu o clipită înaintea morţii, ea poate da o altă viaţă. Poate ridica Omul iubit, îl poate smulge din ghearele întunericului, ca apoi să-l ridice în infinitatea luminoasă. Îl poate înconjura cu Spaţiul Iubirii şi-i poate da a doua viaţă, viaţa fără de sfârşit.

Dragostea ei, Vladimir, îţi întoarce dragostea soţiei tale şi respectul fiicei tale. Mii de femei, cu priviri arzătoare de dragoste, vor privi la tine. Vei avea deplina posibilitate de a alege. Şi dacă din toată multitudinea de manifestări exterioare ale iubirii, tu vei reuşi să o vezi şi să o înţelegi pe aceea corectă, atunci ea va fi fericită. Oricum, în oricare din cazuri, tu vei fi bogat şi faimos şi va fi imposibil ca cineva sau ceva să te poată ruina. Cartea scrisă de tine va zbura în lume şi-ţi va aduce avantaje, nu numai materiale, ea-ţi va da şi alte puteri mai mari decât cea fizică

materială.

— Cărticica, într-adevăr a început să se vândă bine. Dar, vedeţi, cartea am scris-o eu singur chiar dacă alte persoane consideră că şi Anastasia, într-un fel sau altul, m-a ajutat. Dumneavoastră cum consideraţi, este doar a mea cartea sau am scris-o cu ajutorul ei?

— Tu ai prestat toate activităţile specifice scriitorului. Ai luat hârtia, ai aşternut cu tocul pe foaia albă cele deja petrecute. Ai adăugat unele concluzii trase de tine şi le-ai reprezentat în limba ta specifică. Ai organizat tipărirea cărţii, de asemenea. Activitatea ta nu s-a deosebit cu absolut nimic de meseria de scriitor obişnuit.

— Înseamnă că este doar a mea cartea? Anastasia nu a făcut nimic?

— Adevărat, ea nu a făcut nimic. Tocul pe hârtie nu l-a purtat.

— Dumneavoastră vorbiţi de parcă şi Anastasia ar fi participat cu ceva. Dacă-i aşa, atunci vorbiţi mai clar. Ce a făcut ea?

— Anastasia, Vladimir, pentru ca tu să poţi scrie, şi-a dat viaţa.

— Uite aşa. Acum chiar că devine de neînţeles. De ce? Cum ar putea ea, trăind în pădure, să-şi dea viaţa pentru o carte oarecare? Cine este ea? Ea însăşi spunea că este „umană". Alţii o consideră extraterestră, Dumnezeiţă. Poţi să te pierzi cu totul. Tot ce-mi doresc acum este ca măcar în sinea mea să reuşesc să lămuresc cât de cât acest aspect.

— Totul este foarte simplu, Vladimir. Omul este unica fiinţă din Univers care trăieşte pe toate nivelurile existenţiale în acelaşi timp. În existenţa lor terestră, majoritatea oamenilor văd doar latura vieţii materiale, terestre. Dar există şi aceia care percep şi existenţa altor

niveluri invizibile. Oamenii ce-o numesc pe Anastasia Dumnezeiță, nu păcătuiesc în fața Adevărului. Deosebirea esențială a omului de toate celelalte viețuitoare constă în faptul că omul este înzestrat cu puterea de a crea prezentul şi viitorul cu gândurile sale, de a purta pe lume forme şi imagini care apoi să se concretizeze în realitate. De strălucirea, de armonia, de viteza şi puritatea gândurilor Omului-Creator depinde şi viitorul. Şi în acest sens, Anastasia este o Dumnezeiță. Însăşi această viteză a gândurilor ei, această strălucire şi candoare a imaginilor proiectate de ea, au făcut ca ea să poată sta împotriva tuturor efectelor forțelor întunecate. De una singură. Numai că nu se ştie cât timp încă va mai rezista. Tot aşteaptă, speră că vor conştientiza oamenii şi că o vor ajuta. Că vor înceta să mai creeze întuneric şi infern.

— Cine creează întuneric şi infern?

— Prezicătorii care cred şi care vorbesc de catastrofe, de sfârşitul lumii, ei înşişi plăsmuiesc formele şi imaginile sfârşitului lumii. Multe învățături, prevestitoare de sfârşitul întregii umanități, cu gândurile şi imaginile create de ei îl apropie. Ei sunt mulți, foarte mulți. Şi nu bănuiesc aceşti oameni, în căutarea pământului făgăduinței, în încercarea de a se salva pe ei înşişi, că îi aşteaptă negreşit iadul.

— Însă, acei oameni care vorbesc despre soarta înspăimântătore, despre catastrofă, crezând în ea, se roagă sincer pentru salvarea Sufletelor lor.

— Nu credința în lumină - ceea ce Dumnezeu este - îi împinge pe ei, ci groaza. Şi aceste străşnicii, ei înşişi şi le pregătesc. Gândeşte-te, Vladimir. Încearcă să-ți imaginezi. Vezi, noi acum stăm şezuți pe banca asta. Tu vezi în fața ta o mulțime de oameni. Dintr-odată, o parte din ei încep să se

zvârcolească răpuşi de dureri straşnice. Ei sunt păcătoşii. Împrejurul nostru, pe jos, sunt împrăştiate o puzderie de cadavre, noi, însă, stăm aici pe bancă neatinşi şi observăm. Banca se află ca-n rai. Nu ţi se rupe, oare, Sufletul la contemplarea sfâşietorului tablou dimprejurul tău? Nu-i oare mai bine să mori, să adormi pentru o clipită, să nu mai vezi această scenă sfâşietoare?

— Dar, dacă toţi drepţii vor ajunge-n pământul făgăduinţei, acolo unde nu se văd cadavre de jur împrejur, tabloul cum va fi?

— Când, din alte colţuri ale lumii ajung la urechile tale veştile de moarte ale rudelor sau celor apropiaţi, oare nu simţi tu tristeţea şi amărăciunea din Suflet?

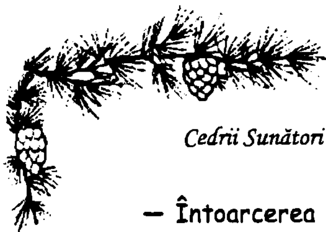
— Fiecare, probabil că în astfel de situaţii, se întristează.

— Atunci cum este posibil să gândeşti pentru tine Paradisul, conştient fiind că majoritatea tovarăşilor tăi, prietenilor şi rudelor au murit deja, în timp ce alţii continuă să moară în dureri îngrozitoare? Până la ce nivel să se împietrească Sufletul tău, în care abisuri întunecoase să se coboare pentru ca, în timp ce realizează toate astea, să poată să se bucure? În împărăţia luminii, astfel de Suflete nu sunt binevenite. Astfel de Suflete sunt aducătoare de obscuritate.

— Dar, marii învăţaţi ai umanităţii, care au scris şi au descris diferite învăţături, pentru ce atunci, vorbesc despre sfârşitul lumii şi despre străşnicie? Cine sunt ei, atunci? Spre ce conduc ei umanitatea? De ce vorbesc aşa?

— Este greu de pătruns finalitatea gândirii lor. Posibil că, adunându-şi împrejurul lor mase de oameni, pe baza atracţiei prezicerilor, realizează o întoarcere în conştiinţă...

— Întoarcerea o pot făptui doar cele vii la vedere. Iar cei ce au fost mai înainte, şi-au impus învăţăturile lor?

— Şi ei ar fi putut pregăti întoarcerea, în speranţa că urmaşii o vor pune în aplicare şi că vor dezvălui Adevărul. Poate că ei aşteaptă momentul în care evenimentele vieţii vor duce în cea mai mare parte la strâmtori şi-i vor ajuta evenimentele să-i întoarcă spre lumină pe cei care merg cu ei şi care cred în ei.

— Dacă dumneavoastră ştiaţi toate astea, atunci de ce aţi rămas acolo în pădure şi aţi tăcut pentru atâţia ani? De ce nu aţi încercat mai devreme să le explicaţi cuiva? Anastasia îmi spuse că viţa voastră, din generaţie în generaţie, pe decursul a milenii, duce acest mod de viaţă caracteristic, păstrând Adevărul Primordial.

— În diverse colţuri ale lumii există persoane care se ţin departe de modul de viaţă tehnocratic, conservându-şi acele capacităţi care doar omului îi sunt caracteristice. În diferite timpuri, acestora le-a fost propus să împartă cunoştinţele. Şi de fiecare dată, muriră în încercările lor, nereuşind să spună esenţialul. Formele gând şi evocările zămislite de ei erau puternice, însă protivnicii fură de fiecare dată în număr copleşitor.

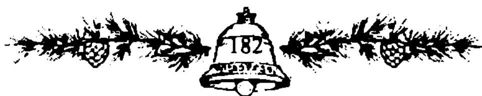
— Înseamnă că şi pe Anastasia o vor nega şi o vor strivi?

— Anastasia, într-un mod absolut straniu, a reuşit să li se împotrivească. Cel puţin pentru moment reuşeşte să le ţină piept. Poate că mulţumită ilogicii ei sau...

Bătrânelul tăcu, gânditor îşi plimbă bastonul pe pământ, desenând nişte semne ciudate.

Eu meditam. L-am întrebat:

— De ce atunci, ea insistă neîntrerupt: "Eu sunt umană. Sunt o femeie", dacă ea este o Dumnezeiţă, după cum

spuneţi dumneavoastră?

— În viaţa terestră, materializată, ea este doar femeie simplă. Şi în pofida modului ei de viaţă, cu totul neobişnuit, ea, ca toţi ceilalţi oameni, se poate bucura sau întrista, poate iubi şi vrea să fie iubită. Tot ceea ce are ea, este caracteristic oamenilor. Oamenilor în forma lor primordială. Capacităţile ei care par neobişnuite, acum după ce ai aflat despre ceea ce vorbeşte ştiinţa voastră de ele, nu ţi se mai par fantastice. Şi multor altor capacităţi ale ei, în aparenţă extraordinare, le vor fi găsite explicaţii, iar toate acestea vor demonstra că ea este o persoană normală, o femeie obişnuită. Şi doar lovindu-te de o singură apariţie ţie neclară, deja nu o mai înţelegi. Nu o poate explica ştiinţa voastră. Nici măcar tatăl meu nu ştie ce este. La voi este catalogată ca „apariţie paranormală". Dar eu te rog, Vladimir, nu identifica o astfel de apariţie "anomală" cu Anastasia. Apariţia este lângă ea şi nu în ea. Încearcă să găseşti în tine puterea de a o vedea, de a o simţi ca pe o fiinţă umană obişnuită. Ea se străduieşte să fie ca toţi ceilalţi. Pentru ceva anume, ei îi este absolut necesar să demonstreze că este umană. Îi vine foarte greu însă, întrucât pentru a face asta ar trebui să-şi înfrângă principiile şi aşa ceva nu poate face. Iar aceste principii ale ei le are fiecare...

— Ce este această apariţie pe care nu o explicaţi şi pe care ştiinţa nicicum nu poate să o destăinuie?

Fenomenul paranormal

Când i-am îngropat pe părinții Anastasiei, ea era micuță de tot. Încă nu mergea şi nici nu vorbea. Eu, cu tatăl meu, ajutați de animalele sălbatice, am săpat gropa-n pământ şi am aşezat pe fundul mormintelor crenguțe de copac. Am pus deasupra corpurile părinților Anastasiei şi le-am acoperit cu iarbă, după care am turnat țărână. Ne-am oprit în tăcere aproape de dâmburile mormintelor. Micuța Anastasia stătea nu departe prin poieniță, privea la o gâză care tocmai i se aşezase pe mânuță. "Bine măcar că nu este încă în stare să realizeze ce durere a năpăstuit-o". - am gândit noi. Apoi, în linişte, ne-am îndepărtat.

— Cum v-ați îndepărtat? Ați părăsit micuța fetiță neajutorată, singură?

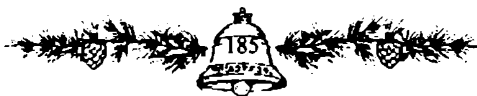
— Nu am părăsit-o, ci am lăsat-o în locul în care o născuse mama ei. Există pe la voi înțelesul de Shambala, de Loc Natal? Din ce în ce mai abstracte devin sensurile

acestora în ultimul timp. Loc Natal înseamnă ROD-I-NA*, Mamă. Părinții trebuie să creeze un astfel de Spațiu încă înainte de nașterea copilului. Lumea Bunătății și a Iubirii. Trebuie dat copilului o bucățică din Locul Natal, care, ca și pântecele mamei, să-i protejeze corpul fizic și Sufletul să i-l mângâie. Să-i dea Înțelepciunea lumii și Adevărul să-l ajute să-l asimileze. Dar ce-i dă mama unui copil născut între pereții de ciment? Ce lume i-a pregătit ea copilașului? Iar lumea se va comporta cu el după cum vrea. Lumea va încerca s-o pună sub picior pe micuța ființă umană, să facă din ea un rob, o mică piesă a unui angrenaj. Iar mama lui devine, astfel, un observator, din moment ce nu a pregătit pentru micuțul ei Spațiul de Iubire.

Înțelegi, Vladimir, cu mama Anastasiei, cât și cu oricare altă ființă care a trăit ca ea, Natura care o înconjoară, micile și marile fiare, se comportau ca și cu o prietenă, o înțeleaptă și bună Dumnezeiță, creatoare a unei Lumi de Iubire împrejurul ei. Părinții Anastasiei erau oameni buni și veseli, se iubeau foarte mult unul pe celălalt, iubeau pământul, iar Spațiul dimprejurul lor le răspundea cu Iubire. În Spațiul acestei Iubiri se născu și-i deveni centru micuța Anastasia. Multe dintre fiarele pădurii nu ating noul născut. Pisica poate să alăpteze un cățeluș și viceversa. Multe fiare sălbatice sunt în stare să hrănească și să poarte de grijă unui copil uman. Însă aceste fiare au devenit sălbatice pentru voi. Pentru mama și tatăl Anastasiei, aceste animale au rămas ceea ce erau menite să fie pentru om. Se comportau cu totul diferit cu ei. Mama Anastasiei a născut-o

** ROD-I-NA - expresie complexă care are înțelesul de Patrie, Loc Natal, Spațiu de Iubire. Copilul, aici se naște și tot aici își găsește și Spațiul de Iubire. Rod - seminție.*

în poiană, iar multe din aceste fiare au asistat la ceea ce s-a petrecut. Ele au văzut cum adorata lor femeie-Om devine mamă, cum naşte încă o fiinţă umană. În timp ce observau naşterea, sentimentele lor pentru Omul-prieten şi iubirea pentru el se împleti cu instinctul lor matern, dând naştere unor noi sentimente nobile şi luminoase. Totul, absolut tot spaţiul înconjurător, de la minuscula gâză şi firişor de iarbă până la uriaşele animale, este gata, fără să clipească, să-şi dea viaţa pentru această micuţă fiinţă. Şi absolut nimic nu o poate deranja pe micuţa fiinţă în acest Spaţiu Natal, creat şi dăruit ei de mamă. Totul o va legăna şi mângâia pe micuţa fiinţă.

Micuţa poiană, pentru Anastasia, este la fel ca pântecele matern. Micuţa poiană este Spaţiul ei de viaţă. Atotputernic şi bun. Şi nemijlocit legat cu un fir neartificial de Univers. De toate creaţiile Măreţului Creator.

Mica poiană este Spaţiul de trai. De la mama ei o are şi de la tată. Şi de la Primul şi Unicul Tată. Noi nu am fi putut să îl înlocuim. Şi din acest motiv, imediat după ce i-am îngropat pe părinţii Anastasiei, am plecat. La trei zile, pe drum spre poiană, am simţit o tensiune în văzduh şi am auzit urletul lupilor... ca, odată ajunşi, să vedem...

Micuţa Anastasia, în tăcere, stătea pe dâmbul mormântului. Avea un obrăjor tot mâzgălit cu pământ. Am înţeles imediat că a dormit pe mormânt. Din ochişori i se prelingeau lacrimi care apoi cădeau pe mormânt. Plângea în tăcere, doar ofta din când în când. Şi continua să mângâie cu mânuţele dâmbul mormântului.

Neştiind încă să vorbească, Anastasia rosti primele sale cuvinte către acest mormânt. Noi le-am auzit. La început, ea gânguri pe silabe: „Ma-ma", „Ta-ta". Le repetă de câteva ori. Apoi pronunţă cuvinte mai complicate: „Mă-mi-

cuța", „Tă-ti-cuțu", „Mă-mi-cuța", „Tă-ti-cuțu", „Anastasia".... "De acum o să fiu fără voi. Da? Doar cu bunicii voi sta? Da?"

Tatăl meu înțelese primul: micuța Anastasia, chiar pe când noi îngropam părinții ei, stând în poieniță și privind la gâzele ei, pătrunse toată profunzimea durerii care o năpăstui. Ea, prin puterea voinței, nu-și arătă sentimentele, pentru ca noi să nu ne îngrijorăm. Prin laptele matern, ea primi înțelepciunea și puterea Adevărurilor Primordiale.

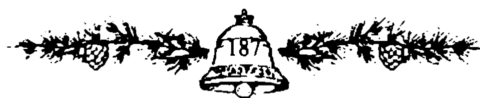
Mama Anastasiei știa cum se face asta și folosi această metodă din plin. O folosi din plin...

Înțelegând că Anastasia nu vroia ca noi s-o vedem plânsă, am rămas departe de poiană, nu ne-am apropiat de mormânt, dar nici nu ne-am putut mișca din loc. Așa că am rămas locului, cercetând la cele ce se petreceau.

Micuța Anastasia, cățărându-se cu mânuțele pe vârful mormântului, încercă să se ridice pe piciorușe. Nu reuși din prima, dar până la urmă se ridică pe picioruşele ei. Se ridică, legănându-se, desfăcu mânuțele lateral și în cele din urmă, făcu primul său pas incert spre poiană, apoi un altul... îndepărtându-se de mormântul părinților. Micuțele picioare i se împleticiră în iarbă, iar trupușorul, pierzându-și echilibrul, era cât pe ce să cadă la pământ. Însă căzătura... căzătura aceea... fu atât de neobișnuită.

În momentul căderii, se ivi subit o lumină albăstrie care se revărsă peste poiană și care schimbă gravitația Pământului pe acea porțiune. O langoare plăcută, binecuvântată ne cuprinse și pe noi. Trupușorul Anastasiei nu căzu, ci încet și lin se lăsă spre pământ. Când, din nou, se ridică pe picioruşele ei, lumina albăstrie dispăru iar gravitația reveni ca mai înainte.

Anastasia, pășind precaută, se opri, apoi se apropie

de o crenguță de pe marginea poieniței și o ridică. Noi, pe loc am înțeles că Anastasia tocmai ce hotărâse să facă curățenie în poiană, așa cum făcea mama ei. Cu totul micuță, fetița purtă crenguța uscată spre marginea poieniței. Dar iarăși își pierdu echilibrul și cât pe ce să cadă, îi scăpă crenguța din mână. În timp ce-și pierdea echilibrul, din nou își făcu apariția lumina albăstrie, modificând gravitația, făcând crenguța să plutească spre o grămăjoară de crenguțe uscate de pe marginea poieniței.

Anastasia, ridicându-se, căută cu privirea crenguța, dar nu o mai văzu. Apoi, făcându-și puțin echilibru cu mânuțele depărtate de corp, încet se apropie de o altă crenguță. Nu apucă să se aplece bine peste ea, că crenguța se ridică de parcă ar fi purtat-o vântul, ca apoi să fie purtată la un loc cu celelalte crengi uscate pe marginea poienii. Numai că, un vânt așa puternic care să poată lua creanga în zbor, nu se simțea în poiană. Cineva invizibil îi îndeplini dorința micuței Anastasia. Însă ea-și dorea să facă asta de una singură, așa cum o făcea mama ei. Și probabil pentru a protesta împotriva ajutorului invizibil, ridică o mânuță în sus, agitând-o ușor.

Noi am privit în sus și l-am văzut. Deasupra poieniței plutea, pulsând și luminând cu o lumină albăstrie, un nouraș globular nu prea mare. O mulțime de fulgere de foc, efectiv ca niște descărcări electrice multicolore explodau în interiorul norului transparent. Semăna foarte mult cu un fulger globular. Însă acesta era inteligent!

Nu era clar din ce provenea inteligența sa și pentru ce apăru acolo.

— Ce v-a făcut să credeți că ar avea vreo putere?

— Tatăl meu a observat primul. În ciuda zilei senine și cu soare strălucitor, frunzele copacilor și petalele florilor

s-au orientat spre el. În lumina sa albăstrie se percepea mai multă forță decât în razele soarelui. Şi gravitația Pământului o schimbase în momentul în care Anastasia a căzut, doar în acea zonă şi cu mare precizie. O schimbă atât de precis încât trupuşorul Anastasiei coborî lin fără, însă, a se ridica de la suprafața Pământului.

Anastasia, pentru o bună bucată de timp, adună crenguțe. Când grăpiş, când mergând încetişor, cutreieră toată poiana până ce reuşi să facă curat de una singură. Globul de foc pulsatil se agită deasupra micuței fetițe, însă nu o mai ajută să adune crenguțele. Puternicul glob de foc înțelese gestul mânuței copilei şi i se supuse.

Se lărgea şi dispărea în Spațiu, ca apoi să se comprime şi să dea naştere fulgerelor dinăuntrul său, asemănătoare unor descărcări de energie ivite din neant şi care în neant dispăreau, greu de spus din ce se alimenta, globul se precipita îngrijorat parcă... să dispară mai apoi în Spațiul Universal cu o viteză inimaginabilă.

Sosi timpul în care, de obicei Anastasia trebuia să doarmă. Noi nu constrângem niciodată copiii să doarmă, legănându-i până li se învârt ochii. În acest moment, mama Anastasiei se întindea simplu la marginea poieniței, în acelaşi loc de fiecare dată şi ca şi cum ar fi adormit îi făcea de pildă. Micuța Anastasia se îndrepta grăpiş către ea şi ghemuindu-se lângă corpul ei cald, adormea împăcată.

Şi de data asta, Anastasia a mers în acelaşi loc, unde de obicei dormea cu mama ei la amiază. S-a ridicat în picioare şi a privit la locul în care de fiecare dată dormea cu mămicuța, dar de data asta mama nu era acolo. Nu ştiu la ce se gândea în acel moment Anastasia, doar că, din nou, pe micuțul obrăjor i se ivi, prelingându-se sclipitoare în lumina razelor de soare, o lăcrimuță. Şi ca la un semn, pulsând

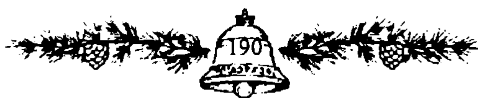

neuniform deasupra poienii, îşi făcu apariţia din nou lumina albăstrie. Anastasia îşi iţi căpşorul în sus, zări norul luminos şi pulsatil, se întinse pe iarbă şi privi neîntrerupt la el. Norul înţepeni sub privirile ei. Ea-l privi câteva minute fără să clipească, apoi ş-întinse mânuţele spre el, ca atunci când chema la ea vreun animal sălbatic. În acelaşi moment, globul de foc se ilumină într-o multitudine de puternice descărcări care îşi îndreptau tentaculele fulgerătoare spre periferia globului şi... ca la semnal, o micuţă cometă de foc se desprinse şi se îndreptă către minusculele mânuţe. Dădu impresia de a fi în măsură să îndepărteze orice din calea ei. Într-o clipită se apropie de faţa Anastasiei, pulsă şi cu forţa-i orbitoare îi uscă lacrima de pe obrăjor. Imediat după asta, se stinseră toate fulgerele, micuţul glob deveni albăstriu şi uşor luminos în mânuţele micuţei copile şezute în iarbă.

Anastasia îl ţinu o vreme în braţe, îl privi şi-l mângâie, apoi se ridică, înălţă globul albăstriu şi cu grijă păşind, îl duse şi-l aşeză pe locul unde dormea cu mama ei. Îl mângâie din nou.

Globul stătea la fel ca mama Anastasiei şi adormi cum făcea ea. Anastasia i se aşeză alături şi adormi imediat. Dormea pe iarbă ghemuită pe o parte, în timp ce globul ba-şi lua zborul, dispărând instantaneu în înaltul cerului, ba se răspândea deasupra poieniţei învăluind-o, protejând-o. Câteva secunde după aceea se comprimă, transformându-se într-un micuţ glob pulsatil, se arătă lângă Anastasia care dormea în iarbă şi-i mângâie părul. O mângâie într-un fel ciudat, neobişnuit... Cu fulgerele sale subţiri, orbitoare şi contorsionate, el îi luă fiecare fir de păr în parte, îl ridică şi-l mângâie.

În zilele ce-au urmat, trecând pe la Anastasia, prin

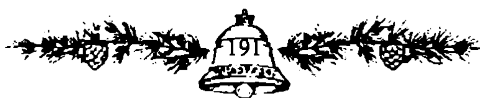

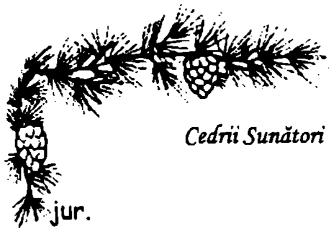
poiană, l-am mai văzut de câteva ori şi am înţeles că pentru Anastasia el era ceva firesc ca soarele, luna, copacii şi animalele care o înconjurau. Ca şi cu toate celelalte care o înconjurau şi cu el vorbea, însă îl deosebea de toate celelalte. La prima vedere nu se observa nicio diferenţă. Plutea în aer senzaţia că Anastasia cu el s-ar fi purtat cu puţin mai mult respect decât cu toate celelalte, uneori făcea mici capricii. Cu nimeni nu îndrăznea să facă mofturi dar cu el, din cine ştie ce motiv, îşi permitea câte un mic moftuleţ. El reacţiona la starea ei de spirit şi-i făcea toate placurile.

În ziua în care Anastasia a împlinit patru anişori, de ziua ei de naştere, la răsăritul soarelui, noi ne aflam deja la marginea poieniţei şi aşteptam ca ea să se trezească. Ţineam foarte mult să o observăm cum se bucura de o nouă minunată zi de primăvară.

Globul şi-a făcut apariţia o clipită înainte ca ea să se trezească. Cu delicateţe s-a iluminat în culoarea-i albăstrie ca apoi să se răspândească sau să se desfăşoare în spaţiul de deasupra poieniţei. Iar noi am fost martorii unui tablou natural viu, încântător şi minunat.

Toată poiana a trăit o încântătoare metamorfoză; copacii dimprejur, iarba, insectele... Acele Cedrilor s-au iluminat multicolor. Veveriţele, ţopăind din creangă în creangă, au lăsat în urma lor un curcubeu colorat care s-a mistuit şi s-a topit imperceptibil. Cu o luminiţă palidă verzuie s-a iluminat iarba. Din ce în ce mai strălucitor şi multicolor, un minunat covorul viu şi curgător, format de mulţimea de gâze foşnitoare prin iarbă, îşi schimba neîntrerupt captivantul şi incredibilul său desen. Anastasia s-a trezit, şi-a deschis ochişorii şi văzând încântătorul peisaj viu - acea adevărată minune - a tresărit la contemplarea celor dimpre-

jur.

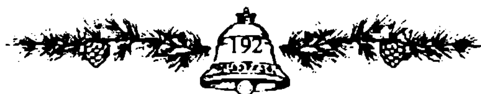
A zâmbit aşa cum făcea în fiece dimineaţă. Reacţionând la zâmbetul ei, mediul înconjurător a devenit mai strălucitor iar agitaţia crescu. Anastasia, cu grijă, s-a lăsat în genunchi şi cu atenţie a privit în iarbă la mulţimea de licurici multicolori. Când şi-a înălţat capul în sus, pe faţa ei se citea o expresie concentrată şi puţin alarmată. A privit sus şi în ciuda faptului că sus nu se zărea absolut nimic, şi-a întins către cer mânuţele-i. Pentru o clipită, aerul nemişcat se agită iar în mâinile ei se ivi globul albastru. Şi l-a apropiat de faţă, l-a aşezat apoi în iarbă şi l-a mângâiat cu blândeţe. Iar noi am auzit dialogul dintre ei doi. Vorbi doar Anastasia, însă plutea în aer senzaţia evidentă că globul înţelegea cuvintele ei şi fără glas se străduia să-i răspundă. Anastasia i-a vorbit cu gingăşie şi cu iz de nostalgie:

— Tu eşti bun. Tu eşti foarte bun. Ai vrut să mă bucuri cu toate aceste frumuseţi. Îţi mulţumesc, însă întoarce, te rog, întoarce totul cum era înainte. Şi nu le mai schimba niciodată.

Globul albăstriu a pulsat, s-a ridicat uşor deasupra pământului iar fulgerele dinlăuntrul său au izbucnit într-o strălucire orbitoare, însă strălucitorul tablou nu se risipi încă. Anastasia îl privi cu mare atenţie şi-i vorbi din nou:

— Fiecare gânganie, fiecare insectă, fiecare furnicuţă are o mamă. Toţi au mame. Mamele îi iubesc pe copiii lor aşa cum s-au născut ei, indiferent de câte picioare au sau de câte culori acoperă corpurile lor. Tu, însă, ai schimbat totul. Cum îşi vor mai recunoaşte acum mamele copiii? Întoarce totul aşa cum era, te rog.

Globul a sclipit imperceptibil, în poiană totul şi-a reluat înfăţişarea dintotdeauna. S-a coborât din nou la picioruşele Anastasiei, ea-l mângâie şi-i mulţumi: "Îţi

mulţumesc!" Pe urmă, în tăcere, a privit la glob şi când a vorbit din nou, am rămas uimiţi de vorbele ei. A spus:

— Nu mai veni niciodată la mine. Mi-este bine în prezenţa ta. Tu întotdeauna te străduieşti să faci doar bine tuturor, să-i ajuţi te trudeşti. Dar, la mine nu mai veni. Eu am înţeles: tu ai o poiană mare toată pentru tine. Însă tu gândeşti foarte iute... atât de iute încât eu nu reuşesc să înţeleg imediat. Doar după un timp pricep câte ceva. Tu te mişti mai repede decât toţi ceilalţi. Cu mult mai iute eşti chiar şi decât vântul şi păsările. Tu, foarte bine şi foarte repede faci totul, eu am înţeles; asta pentru a putea reuşi să faci totul cât mai bine în poiana ta cea mare. Dar când tu eşti cu mine înseamnă că nu eşti acolo în poiana ta. Înseamnă că în timp ce stai aici cu mine, dincolo nu este nimeni care să facă lucruri bune. Pleacă. Tu trebuie să te ocupi de poiana cea mare.

Globul albăstriu se comprimă până ce deveni un ghemotoc mic şi îşi luă avântul spre înălţimi. Fremătă în Spaţiu, sclipi mai intens decât de obicei şi din nou, se lansă sub forma unei comete asupra Anastasiei, se opri lângă căpşorul ei, cu multitudinea de luminiţe tremurătoare se apucă de părul Anastasiei şi-i mângâie fiecare fir în parte până la capăt.

— De ce zăboveşti? Grăbeşte-te spre cei care te aşteaptă - şopti Anastasia - Eu, aici, o să fac totul cum se cuvine de una singură şi o să mă simt fericită ştiind că şi în poiana ta cea mare toate sunt bune. Eu o să te simt. Iar tu, din când în când, adu-ţi aminte de mine... doar din când în când...

Nu liniştit ca de obicei, globul albastru îşi luă zborul spre înaltul cerului, decolă de lângă Anastasia smuncindu-se repetat şi neuniform, ca apoi să se topească în spaţiu. Dar

lăsă ceva invizibil împrejurul ei. Din acea zi, cu fiecare ocazie cu care Anastasiei i se întâmplă ceva rău sau ceva nedorit, spaţiul înconjurător încremeneşte pur şi simplu paralizat. Acelaşi lucru ţi s-a întâmplat şi ţie când ai fost mânat de acel impuls sălbatic contrar voinţei ei. Ea, doar ridicând mâinile în sus, opreşte această apariţie, când reuşeşte. Ca din totdeauna Anastasia vrea să facă totul doar de una singură.

Noi i-am pus o întrebare micuţei Anastasia: "Ce a coborât peste poieniţă, acel ceva strălucitor; tu cum l-ai numit?" Ea nu a stat mult pe gânduri:

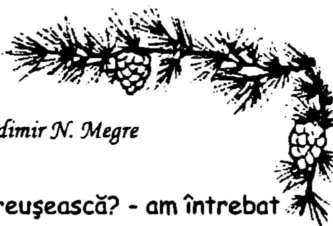
— Pe el pot să-l numesc "Cel bun", bunicuţule.

Bunicul Anastasiei încetă să mai vorbească însă eu, dorindu-mi să mai aud cum trăia micuţa Anastasia în pădure, l-am întrebat:

— Ce a mai făcut după aceea? Cum a trăit mai departe?

— A trăit. Uite aşa - a răspuns bătrânul - A crescut ca toţi ceilalţi. Noi i-am propus să se ocupe de grădinari. La vârsta de şase anişori, ea putea deja să vadă oameni de la distanţă, să-i simtă şi să-i ajute. Deveni pasionată de grădinari. Acum consideră că fenomenul grădinarilor este o corabie care poartă spre conştientizarea esenţei existenţei terestre. Şi iată că, neobosită, îi luminează cu micuţa ei Rază de douăzeci de ani. A încălzit culturile de pe micile parcele. A lecuit oamenii de boli. A făcut tot ce i-a stat în puteri, fără să fie invazivă, a lămurit oamenii cum trebuie să se comporte cu culturile şi i-a reuşit de minune. Şi nu numai asta. A mai urmărit şi multe alte aspecte din viaţa oamenilor. În ceea ce te priveşte, ţi-a corijat destinul. Printre altele a zămislit gândul: "Traversarea omenirii dincolo de era forţelor obscure".

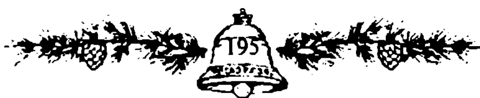

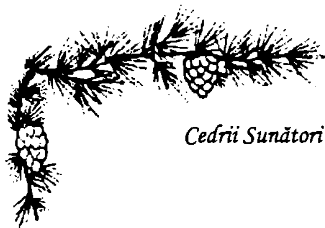
— Dar este posibil ca ea să reuşească? - am întrebat eu.

— Vladimir, Anastasia cunoaşte puterea minţii Omului-Creator şi pur şi simplu s-a împotrivit ca acest aspect să fie dezvăluit. Înseamnă că sălăşluieşte în ea o astfel de putere. Acum, ea nu va lepăda această cale, nu o va părăsi niciodată. Este tenace. Îi seamănă tatălui ei.

— Aşadar, înseamnă că ea deja procedează. Gândurile-şi creative se străduieşte să le pună în act, iar noi stăm aici şi sporovăim despre spiritualitate. Ca nişte copii mici, ne mânjim doar de muci. Unii chiar m-au întrebat: „Există Anastasia sau ai născocit tu totul?"

— Oamenii nu pot întreba aşa ceva. Oamenii, pe Anastasia o simt imediat, doar atingând cartea. Ea este în carte. Astfel de întrebări pot pune doar oamenii iluzorii şi nu oamenii autentici.

Oamenii iluzorii

— Dar eu vorbesc despre oamenii autentici, uite ca cele două fete. Vedeţi? - am spus eu arătând în direcţia celor două fete care se aflau la cinci-şase metri de banca pe care stăteam.

Bătrânul, cu atenţie, le observă şi spuse:

— Cred că una din ele, aceea care fumează, nu este autentică.

— Cum aşa - nu este autentică? Acum mă duc la ea şi cu o vărguţă o să-i fac s-o usture fundul - o să auziţi înjurături şi ţipete mai autentice decât vă imaginaţi.

— Înţelegi, Vladimir, ceea ce vezi tu în faţa ta este doar o înfăţişare. Proiecţia creată de postulatele lumii tehnocratice. Uite, priveşte cu atenţie. Fata este încălţată cu pantofi incomozi, cu tocuri înalte. De asta o şi strâng puţin. Ea se încălţă cu astfel de încălţări fiindcă altcineva dictează ce fel de pantofi trebuie ea să poarte. Are pe ea o fustiţă scurtă dintr-un material care aduce a piele, dar nu

este piele, acest material este vătămător corpului, însă ea a îmbrăcat-o, supunându-se unui dictat, dictat căruia îi place o astfel de înfăţişare. Uite-te la ea cât de strident este machiată şi cât este de încrezută. În aparenţă este independentă. Dar numai în aparenţă. Nimic din înfăţişarea ei exterioară nu-i este propriu, nu este autentică. Condusă de gânduri străine şi de forme-imagini, „a blocat" în ea partea cea veritabilă, lăsând la vedere proiecţia iluzorie, lipsită de Suflet, ascunzând îndărătul ei un Suflet viu. Sufletul ei este prizonierul acestei înfăţişări.

— Multe se pot spune despre Suflet, despre înfăţişarea prizonierat sau despre dictatură. O fi aşa sau nu, greu de desluşit.

— Sunt bătrân de-acum, nu mai pot să ţin pasul cu viteza ta de gândire. Nu pot eu să mă fac înţeles şi să fiu convingător ca Anastasia. - Oftă bătrânul şi adăugă:

— Pot să-ncerc să-ţi demonstrez?

— Ce să-mi demonstrezi?

— Acum o să-ncerc, chiar dacă pentru scurt timp, să înăbuş această întruchipare iluzorie, această proiecţie lipsită de viaţă şi să eliberez Sufletul fetei. Tu observă cu atenţie.

— Încercaţi.

Fata cu ţigara în gură îi rosti ceva făţarnic şi grăbit prieteniei sale. Bătrânul, cu atenţie şi insistenţă, privi la ele, iar când fata îşi dezlipi privirea de prietena ei şi o îndreptă către unul din trecători, ochii bătrânului o urmăriră. Se ridică la iuţeală, cu un gest mă invită să-l urmez şi se îndreptă spre fete. Eu l-am urmat. La vreo jumătate de metru de ele se opri şi o fixă pe cea care fuma. Aceasta întoarse capul spre bătrân, îi suflă fumul de ţigară în faţă şi-i aruncă iritată:

— Ce vrei moşule? Cerşeşti, sau ce vrei de la mine?

Bătrânul lăsă să treacă puţin timp, probabil pentru a-şi reveni în fire de la fumul care-i învăluia faţa şi grăi cu ton calm şi blând:

— Fetiţă, apucă ţigara cu mâna dreaptă. Trebuie să te străduieşti s-o ţii cu mâna dreaptă.

Fata, docilă, apucă ţigara cu mâna dreaptă. Dar nu asta fu esenţialul: Chipul ei, dintr-odată, se schimbă complet. Îi dispăru acel zâmbet arogant. În genere, se transformă toată: chipul îi era altul, de asemenea, ţinuta îi deveni mai sobră. Şi cu un ton total diferit, pronunţă:

— O să mă străduiesc, bunicule.

— Trebuie să naşti, fata mea.

— Mie o să-mi vină greu singură.

— El se va întoarce la tine. Tu mergi şi ai grijă de mâna ta, de copilaşul tău îngrijeşte-te şi el se va întoarce. Mergi, fetiţa mea, trebui să te grăbeşti.

— Acuma plec.

Fata făcu câţiva paşi după care se opri şi cu calm, nu iritată ca mai înainte, i se adresă prietenei sale grăbită:

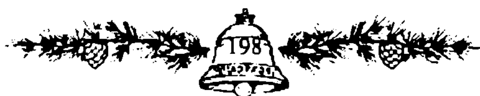
— Hai cu mine Tanicica.

Şi plecară.

— Ia te uită! Aţi putea să educaţi aşa orice femeie - am spus eu după ce ne-am aşezat iarăşi pe bancă. - Fantastic! Ca o super hipnoză! Mistic!

— Asta nu este hipnoză, Vladimir, nici misticism. Este doar un comportament concentrat faţă de un alt om. Direct cu omul şi nu cu proiecţia amăgitoare şi obscurată a unui om autentic. Iar omul imediat răspunde, îşi face forţă atunci când cineva i se adresează lui şi nu imaginii iluzorii care-l acoperă.

— Dar cum aţi reuşit dumneavoastră să vedeţi omul

ascuns în dosul imaginii?

— Totul este foarte simplu. Te asigur. Eu am cercetat-o puţin. Fata ţinea ţigara în mâna stângă. În geantă, când căuta câte ceva, tot de mâna stângă se ajuta. Înseamnă că este stângace. Când un copil ţine lingura cu mâna stângă sau face cine ştie ce altceva, părinţii se chinuie să-i explice că trebuie să facă toate astea cu mâna dreaptă. Cu părinţii ea stătea bine. Eu am înţeles asta când ea şi-a îndreptat privirea spre o femeie şi un bărbat cu o fetiţă de mână care erau în trecere prin parc. Şi i-am rostit o frază pe care cu siguranţă că i-ar fi putut-o spune părinţii în copilărie. Când era mică, când i se putea vorbi nemijlocit, pe când încă nu era acoperită de acea imagine falsă. Acea fată este un om autentic şi a reacţionat imediat.

— Aţi mai vorbit despre un copil, despre o naştere, la cine vă refereaţi?

— Ea este gravidă. Deja mai mult de o lună. O imagine falsă, viitorului copil nu-i va fi de trebuinţă. Iar fata-Om şi-l doreşte foarte mult pe acest copil. Iată şi pentru ce se bat ele. Acum fata va învinge.

De ce nimeni nu-L vede pe Dumnezeu?

Pe când eram în taiga, Anastasia îmi vorbi că pe Dumnezeu nu-L vede nimeni, deoarece gândurile Sale se desfăşoară cu mare viteză şi sunt de mare densitate. Şi eu gândesc... de ce nu vrea El să încetinească puţin gândirea ca oamenii să-L poată vedea?

Bătrânelul ridică bastonul şi-mi indică în direcţia unui trecător pe bicicletă:

— Uite, Vladimir. Se roteşte roata bicicletei, ea este compusă din spiţe dar tu nu le vezi. Ele există, tu ştii asta, dar viteza cu care se învârte roata nu-ţi permite să le vezi. Sau altfel spus: "Viteza de gândire şi capacitatea ta vizuală nu-ţi dau posibilitatea să le vezi. Dacă biciclistul încetineşte, tu vei vedea spiţele rarefiindu-se. Dacă se opreşte, tu le vei vedea clar, dar biciclistul va cădea. El nu mai poate să-şi atingă scopul, încetând mişcarea. Şi toate astea pentru ce? Pentru ca tu să vezi ce sunt spiţele? Cu ce te alegi tu din asta? Ce se schimbă în tine?

Împrejurul tău?

Tu vei fi cert convins de existenţa lor. Nimic altceva. Biciclistul se poate ridica şi continua cursa, însă ceilalţi, la fel îşi vor dori să vadă şi din cauza asta el se va tot opri şi va cădea în continuu. Toate astea la ce bun?

— Ca măcar odată să-l vadă.

— Şi ce o să vezi tu? Odată căzut la pământ, un biciclist nu mai este un biciclist, nu-i aşa? Iar tu va trebui să-ţi imaginezi cum ar trebui să fie el pentru a fi un biciclist.

Dumnezeu, dacă ar trebui să-şi schimbe viteza de gândire, nu ar mai fi Dumnezeu. Nu ar fi mai bine ca tu să-ţi accelerezi gândirea? Când tu discuţi cu o persoană care înţelege în mod încetinit ceea ce i se vorbeşte, oare acest lucru nu te deranjează? Oare, nu este chinuitor să-ţi încetineşti gândirea pentru a-l putea asculta?

— Da, este adevărat, dacă îţi încetineşti viteza de gândire la nivelul unui prost, atunci vei deveni tu însuţi un prost.

— Uite la fel, Dumnezeu, ca noi să-L putem vedea, ar trebui să-şi coboare nivelul Său de gândire la al nostru devenind, astfel, ca noi. Însă Dumnezeu, când face aşa ceva, Îi trimite pe Fii Săi. Mulţimea, contemplându-i, vorbeşte: "Tu nu eşti Dumnezeu, nici Fiul lui Dumnezeu, eşti doar un impostor. Ori faci un miracol ori pe cruce vei fi răstignit"

— Şi de ce nu ar trebui Fiul lui Dumnezeu să facă minuni?.. S-o facă cel puţin pentru a-i convinge pe cei care nu cred, salvându-se în acest fel de la răstignirea pe cruce.

— Minunile nu-i vor convinge niciodată pe necredincioşi, îi vor momi doar. Iar minunile creaţiei le vor arde pe rug şi vor striga: "Să ardem născocirile forţelor întunecate!" Şi nu puţine sunt minunile lăsate de Dumnezeu, priveşte în jur. Soarele răsare, luna iese noaptea, gâza din iarbă, tot o

minune este, copacii ...

Uite, noi stăm sub un copac... Cine ar putea vreodată să inventeze vreun mecanism atât de perfect ca acest copac? Acestea sunt granulele gândurilor Sale. Materializate, vii, .aşternute la picioarele noastre, zburătoare deasupra noastră în ceruri, cântând pentru noi, cu razele lor încălzindu-ne corpurile. Ele sunt El, sunt împrejurul nostru, ele sunt doar pentru noi. Şi sunt mulţi cei în stare să le vadă, să le simtă chiar, să fie conştienţi de existenţa lor? Şi lasă, măcar de nu le desăvârşesc, să le folosească fără să le schimbe, fără să le distrugă, minunatele creaţii ale vieţii. Şi cât îi priveşte pe Fii Săi, ei au doar o singură menire - cu cuvintele lor să ridice conştiinţa umanităţii, să-şi frâneze viteza lor de gândire şi să meargă în întâmpinarea unor sorţi necunoscute.

— Iată ce susţinea Anastasia cu convingere: doar graiul nu este de ajuns pentru a ridica conştiinţa umanităţii la un nivel semnificativ. Şi eu gândesc de asemenea: umanitatea, o droaie de vorbe a rostit, doar că înţelesul care a fost? Nenorocirile ne-au năpădit din toate părţile, suntem acoperiţi de ele, iar pe Pământ există toate probabilităţile să se producă o catastrofă.

— Este adevărat. Când vorba nu vine din Suflet, când sunt rupte firişoarele care o leagă invizibil de Suflet, vorbele sunt pustii, fără încărcătură, improprii. În nepoţică, în Nastenka, darul capacităţilor ei nu se concentrează doar în fiecare cuvânt în parte, ci fiecare literă separată poate crea imagini. În ziua de azi, învăţătorii de pe Pământ, Fii Săi care sunt încarnaţi acum, află despre o putere care ţine Duhul umanităţii în ignoranţă.

— Dar ce legătură au Fiii, învăţătorii? Capacităţile sunt doar ale ei.

— Ea le va dărui tuturor, deja o face. Uite tu, oare cum de-ai putut să scrii cartea, cititorii cum de-au putut să cearnă versuri peste omenire şi cum de cântece noi s-au auzit? Tu ai auzit noile cântece?

— Da, le-am auzit.

— Şi uite că astfel şi învăţătorilor spirituali totul li se va amplifica de multe ori, numai ce vor intra în contact cu cărticica. Şi acolo unde tu vezi doar cuvinte, ei vor reuşi să vadă imagini vii, iar puterile lor se vor înzeci.

— Ei vor simţi, dar eu? Eu chiar aşa de nesimţitor sunt? Atunci de ce ea mi s-a adresat mie şi nu lor?

—Tu, abia reuşeşti să povesteşti ceea ce Anastasia ţi-a vorbit, dar nu se aflǎ în tine nimic din ce poate dărui ea. Pe foaia albă, o curată scrisoare se aşterne. Dar şi în tine gândurile vor fi din ce în ce mai iuţi.

— Bine, fie ca să devină şi în mintea mea mai rapide gândurile ca să nu rămân în urma celorlalţi. Îndeobşte, s-ar părea că dumneavoastră vorbiţi adevărul. Iată, de exemplu, în Rusia trăieşte un mentor al unei congregaţii spirituale, membrii acesteia îl socotesc învăţătorul lor; el într-o zi le-a spus: "Citiţi cărticica despre Anastasia; o să vă trezească." Şi mulţi dintre discipolii lui au cumpărat cărticica.

— Înseamnă că el a înţeles, a simţit - uite de ce a ajutat-o pe Anastasia şi te-a ajutat şi pe tine. Însă tu nici măcar mulţumesc nu i-ai spus pentru ajutorul pe care ţi l-a dat?

— Nici măcar nu l-am întâlnit.

— Mulţumesc se poate spune şi cu ajutorul Sufletului.

— Fără sunet, cum aşa? Cine o să audă?

— Cei care cu Sufletul aud, vor auzi.

— Dar aici mai este există o nuanţă de luat în consi-

derație. Despre carte el a vorbit de bine, de Anastasia la fel, însă despre mine a afirmat că nu sunt un bărbat autentic... "Nu a avut parte Anastasia să întâlnească un bărbat adevărat." - a spus el. Am auzit asta la televizor, iar mai târziu am citit şi în ziar spusele lui.

— Tu, despre tine ce gândeşti: eşti desăvârşit?

— Nu... desăvârşit nu m-am considerat niciodată...

— Atunci este inutil să te simți jignit. Tu străduieşte-te să te desăvârşeşti. Nepoțelul meu o să te ajute. În înălțimi o să te poată ridica... acei care cu Iubire ştiu să ridice... Puțini sunt cei care pot măcar să conceapă aşa ceva. Le-ar fi necesară o viteză de gândire creatoare neasemuit de mare.

— Gândirea dumneavoastră cât de iute este? Nu vă vine greu să vorbiți cu unul ca mine?

— Gândirea oamenilor care trăiesc în felul în care trăim noi este inimaginabil cu mult mai rapidă decât a celor din lumea tehnocratică. Gândirea noastră nu este încetinită de acțiuni ca acelea de a găsi bani pentru haine, pentru hrană sau pentru multe altele. Însă mie nu-mi vine greu să vorbesc cu tine mulțumită iubirii ce-i port nepoțelei mele. Ea îşi dorea atât de mult... Şi eu sunt fericit să fac câtuşi de puțin pentru ea.

— Dar Anastasia cu ce viteză gândeşte? La fel de repede ca dumneavoastră sau tatăl dumneavoastră?

— Anastasia are o gândire cu mult mai rapidă decât ale noastre.

— Cu cât mai rapidă? În ce proporție? Ca de exemplu pentru ceea ce născoceşte ea cu mintea în zece minute vouă cât vă este necesar?

— Pentru a zămisli gânduri pe care ea le realizează în secunde, nouă ne sunt necesare luni de zile. Chiar asta

este pricina pentru care nu o putem vedea ca pe o persoană logică. Din cauza asta ea este, mai tot timpul, singură. Pentru asta, niciodată nu o putem ajuta substanțial - pentru că nu înțelegem niciodată logica acțiunilor sale. Tatăl meu a încetat chiar să mai şi vorbească; încearcă să atingă viteza ei de gândire pentru a o ajuta. Mă pune şi pe mine s-o fac. Dar eu nici măcar nu încerc. El crede că-mi este lene, însă eu o iubesc foarte mult pe nepoțica mea şi cred în ea pur şi simplu, cred că ea face corect tot ceea ce face şi cu mare plăcere îndeplinesc orice îmi cere ea. Uite, am venit la tine.

— Dar, cum de Anastasia a reuşit să vorbească cu mine timp de trei zile?

— Şi noi ne-am frământat pentru mult timp să înțelegem cum, numai că doar prin inteligență nu se poate înțelege aşa ceva. Şi nu de prea mult timp, în sfârşit, am înțeles. Conversând cu tine, ea nu şi-a încetinit gândirea, ci dimpotrivă, şi-a accelerat-o. A accelerat-o şi a transformat-o în imagini. Acum ele, ca programele calculatoarelor, se vor deschide ție şi celor care vor citi cărticica. Mințile oamenilor care se deschid şi se accelerează în salturi îi apropie de Dumnezeu. Când noi am priceput asta, am tras concluzia că, gândind aşa, ea a creat o nouă Lege în Univers. Şi acum ne este clar: ea, pur şi simplu, a folosit puterile nevăzute mai înainte ale Iubirii sincere şi neîntinate. Iubirea, de altfel, rămâne marele mister al Creatorului. Şi iată că ea a deschis o nouă putere măreață a ei.

— Viteza ei de gândire îi permite să-L vadă pe Dumnezeu?

— Cu toate astea, Anastasia trăieşte şi în formă trupească. Dumnezeu, de asemenea, are o formă trupească, doar că numai pe jumătate. Corpul Său este compus din toți oamenii de pe Pământ. Anastasia, ca o mică părticică din

acest corp, uneori reuşeşte să apuce câte ceva. Se întâmplă uneori ca ea, atingând viteza de neatins de gândire, să perceapă acest corp mai mult decât ceilalţi, dar asta i se întâmplă doar pentru un mic interval de timp.

— Şi ce foloase îi aduce asta?

— Adevăruri, esenţa existenţei, conştiinţă; tot ceea ce înţelepţii adună pe parcursul întregii vieţi şi transmit unul altuia, îmbogăţindu-le pentru a le simţi doar pentru o clipită.

— Anastasia ştie învăţăturile preoţilor Orientului, înţelepciunea lui Buddha şi a lui Hristos, yoga şi toate celelate?

— Le ştie. Ştie mai multe decât s-au spus în toate tratatele dinaintea voastră. Însă le consideră incomplete, din moment ce pe Pământ nu există o armonie între toţi cei care trăiesc în zilele noastre şi din moment ce continuă mişcarea spre catastrofă.

Uite pentru ce născoceşte ea combinaţiile ei de neimaginat şi vorbeşte: "Ajunge a-i învăţa pe oameni cu supunerea, ajunge a-i hrăni cu mărul lui Adam şi Eva. Se cere mai mult... să i se dea Omului de azi posibilitatea de a simţi exact ceea ce a simţit Omul dinainte, ce poate El şi cine este El."

— Ce vreţi să spuneţi, că este posibil ca ea să reuşească să facă ceva bun pentru umanitate prin acţiunile ei? Dacă este aşa, atunci când vor începe să se vadă aceste acţiuni bune?

— Deja au început. Deocamdată se întrezăresc doar nişte mici răsaduri, dar asta ... deocamdată.

— Şi unde sunt ele? Cum să le vedem, cum să le simţim?

— Întreabă-i pe cei care citesc cartea, ele sunt deja înăuntrul lor, în mulţi dintre ei au încolţit sentimente

luminoase. Nu poţi să negi, sunt deja mulţi cei ce ţi-au confirmat acest lucru. A reuşit Anastasia, cu semnele ei minuscule. Incredibil, dar a reuşit! Iar tu, Vladimir, gândeşte-te cine erai şi cine ai devenit acum? Asta înseamnă, Vladimir, că în faţa ta s-a pus în mişcare programul imaginilor, iar în mulţi oameni se deschide Sufletul ei. Lumea începe să se transforme prin voi, schimbând imaginile dimprejur. Noi nu putem să înţelegem până la urmă cum reuşeşte ea să facă toate astea. Ceea ce se află la suprafaţă şi este vizibil, încă se mai poate desluşi. Ceea ce o ajută, însă, să dea naştere acestei evidenţe, rămâne un mister.

Am putea, desigur, să-ncercăm, cu încăpăţânare, să scrutăm mai în profunzime, dar nu vrem să ratăm ocazia de a ne bucura de minunata evidenţă care se naşte în aceste timpuri. Trebuie să ne îndrăgostim de răsăritul soarelui. Pentru că, atunci când începi să răscoleşti prin străfunduri pentru a afla de ce se întâmplă tot ceea ce se întâmplă, în loc de încântare primeşti mustrare de conştiinţă... nici lider nu vei putea deveni şi nici unul din cei ce pot schimba ceva...

— Ufff, cât este de straniu şi sofisticat totul. Eu am tot tras nădejde că Anastasia este doar o simplă pustnică, neobişnuit de bună, frumoasă şi puţin naivă.

— Dar ţi-am mai spus, nu trebuie să te laşi copleşit de mustrarea de conştiinţă, nu-ţi bate capul; de-ţi pare complicat, atunci lasă să rămână ea pentru tine aşa ca o bună şi frumoasă pustnică, din moment ce ţi-a apărut dinainte aşa. Alţii or să vadă altceva în ea. Ţie ţi-a fost dat ce ţi-a fost dat. Altfel decât aşa, conştiinţa ta nu este pregătită să accepte şi asta-i bine. Străduieşte-te să te îndrăgosteşti de raza de lumină dacă poţi. Dintre toate, asta-i cea mai importantă.

Un nou răsărit în Rusia

Un nou răsărit în Rusia se va ivi atunci când fiecare va trăi mai bine, când economia se va repune pe picioare, iar fiecare la rândul lui, va avea ce-i trebuie.

— Toată lumea materială ce ne înconjoară, este legată de Sufletul şi de conştiinţa Omului.

— Fie aşa. Dar cui îi pasă de înţelepţii filozofi atunci când foamea se face simţită şi nevoia de îmbrăcăminte?

— Mai întâi trebuie stabilită pricina acestora. Fiecare în parte s-o facă şi fiecare de unul singur. Şi să nu caute vina în alţii. Numai o schimbare din interiorul fiecăruia poate să transforme totul împrejur şi bineînţeles, în acelaşi timp, şi resursele necesare. Sunt de acord cu tine că nu toţi deodată vor fi în măsură să-nţeleagă asta. Vizavi de asta, Anastasia a spus: "Fără tratate să se facă. Oamenilor le va trebui demonstrat." Şi ea le-a demonstrat. Acum este rândul tău să îndeplineşti ceea ce ea a rânduit. Astfel că

peste trei ani, micile şi marile sate pierdute şi uitate în taigaua siberiană, în care au rămas să trăiască doar bătrâni neajutoraţi, vor deveni bogate, foarte bogate. În ele, viaţa va izvorî şi mulţi fii se vor întoarce. Multă lume va fi atrasă, apoi, de acele locuri. Cunoştinţele şi harurile Primordialităţii le vor fi întoarse acestor oameni şi vor dezvălui multe taine. Rusia va deveni cea mai bogată ţară. Rusia o să facă în aşa fel încât toţi oamenii să-înţeleagă că spiritualitatea şi cunoştinţele Primordiale sunt mult mai însemnate decât eforturile tehnocraţiei. Din Rusia se va ridica un nou răsărit peste întreg Pământul.

— Şi ce ar trebui să fac eu ca toate astea să se petreacă?

— Tu, mai întâi, fă cunoscută taina ce ţi-a dezvăluit-o nepoata mea. În cărticică explică cum să se obţină uleiul de leac din nucuşoarele de Cedru. Şi nu omite nimic.

Dintr-odată am simţit cum mă cuprinde indignarea, atât de tare că mi se uscă gâtul şi nu puteam să respir. Nu-mi găseam locul. Am sărit ca ars.

— Da' cum nu!? Şi de ce ar trebui să fac eu toate astea? Pentru toţi? Pe degeaba? Orice persoană normală m-ar lua drept un idiot.

Eu singur am organizat expediţia, am cheltuit tot ce mai aveam. Acum firma mea este fărâmiţată. Anastasia mi-a cerut să scriu cărticica, eu am scris-o. Acum suntem chit. Dorinţele voastre, filozofia, nu-mi sunt deloc clare. Eu, fără să mă trag îndărăt, am făcut toate astea pentru că i le-am promis Anastasiei. Cât despre ulei, am înţeles. Totul clar. Cu acest ulei cât se poate câştiga? Tehnologia extragerii n-o să i-o dau nimănui. Numai să adun câtuşi de puţin din vânzarea cărţilor şi o să mă ocup singur de producţie. Trebuie doar să pun totul la punct. Să-mi întorc nava, să-mi refac firma.

Un computer îmi va fi necesar pentru a scrie următoarea carte.

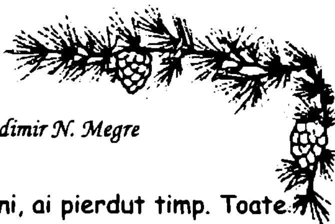
Casă nu am. Nu am un loc unde să trăiesc. Am în plan să-mi cumpăr o rulotă în care să stau. Şi numai ce-o să mă întremez, o să dispun să se ridice o statuie ofiţerului rus, în viaţă încă, dar cu Sufletul rănit de moarte. Sufletul lui, fără suflet. I-au rănit dintotdeauna, oamenii sub jurământ i-au pus şi de multe ori l-au ofensat. Acei oameni pentru care ofiţerii au mers în războaie în toate timpurile.

În timp ce voi staţi bine, liniştiţi, acolo în pădure, aici lumea piere. Peste tot, împrejurul nostru, sunt „oameni de duh" de toate felurile. Toţi laolaltă despre duh vorbesc, dar niciunuia dintre ei nu prea îi vine să facă nimic. Eu, cel puţin, ceva ceva fac. Iar voi vreţi ca eu să le dau altora. Tuturor! De pleaşcă! Nu, nici vorbă!

— Oricum, Anastasia a prevăzut un câştig şi pentru tine. Eu ştiu că trei la sută din câştigul cu uleiul îţi revine ţie.

— Da´ ce să fac eu cu trei, când pe ulei pot avea trei sute!? Eu acum ştiu toate preţurile din lume. Şi aflaţi că, oricum, în lume se vinde ulei de calitate mult mai joasă. Am verificat eu însumi. Nu stăpânesc tehnica unei extrageri corecte. În momentul de faţă sunt singurul care ştie bine cum se extrage uleiul. Toate spusele Anastasiei s-au dovedit a fi adevărate. Nu există în lume ulei mai bun ca acesta, numai că trebuie făcut aşa cum se cuvine. Însăşi ştiinţa întăreşte acest lucru. Pallas afirmă că uleiul este în măsură să redea tinereţea. Şi acum eu ar trebui să dăruiesc totul aşa pur şi simplu? Am fost constrâns să caut prin literatură, a trebuit să-mi trimit oamenii să verifice prin arhive pentru a mă convinge că ceea ce spunea ea era adevărat. Am verificat. Şi pe toate astea am cheltuit o grămadă de bani.

— Ai verificat totul, când, fără ezitări puteai să te

încrezi în Anastasia... Ai aruncat bani, ai pierdut timp. Toate astea din cauza lipsei tale de încredere.

— Da, am controlat. Pentru că aşa trebuia. Aşa se obişnuieşte. Cel puţin, de acum n-o să mai trec de fraier. "Un nou răsărit pentru toţi". Ia te uită! "Răsărit". În timp ce eu rămân doar un sărăntoc în faţa acestui nou răsărit. Cartea am scris-o. Am făcut totul aşa cum mi-a cerut ea.

Mi-amintesc ce vorbea ea: "Tu nu ascunde nimic - nici de rău, nici de bine. Înăbuşă-ţi mândria-n tine. Să nu-ţi fie teamă că nu o să fii înţeles sau că vei părea ridicol." Eu nu am ascuns nimic. Dar, până la urmă ce a ieşit?

Că eu, în faţa ei, trec drept un idiot. Exact aşa îmi şi spun toţi în faţă. Că sunt unu' fără suflet şi că nu înţeleg mare lucru. Că sunt un incult, un necioplit. Până şi fetiţa aceea de treisprezece ani din Kolomna a scris în scrisoarea ei: nu se poate să fii aşa de credul. O femeie din Perm a venit la mine, s-a oprit în pragul uşii şi mi-a spus: "Vreau să văd ce a găsit Anastasia în el". "Nimic să nu ascunzi - nici rău, nici bun. Înăbuşă-ţi mândria-n tine. Nu avea teamă că o să fii de neînţeles sau că o să-ţi lipsească curajul." Ea le ştia pe toate. Din carte reiese că ea este cea bună, aşa spun toţi... dar eu? Eu cum sunt? Toţi vorbesc doar de ea. Măcar de nu ar fi fost implicat copilul în toate astea... Ar fi trebuit doar să judec! Eu am scris cinstit aşa cum mi-a cerut ea, în schimb pe mine mă definesc "fără sentimente şi ticălos." Clar lucru că sunt un mare idiot, mi-am făcut-o cu mâna mea. Am ascultat-o pe Anastasia. Cu mâna mea am scris toate astea despre mine, acum n-o să-mi mai pot spăla ruşinea până la capătul zilelor. Şi dincolo de moarte, înc-or să mai râdă de mine. Cartea asta s-a dovedit a fi vie, nu? Va trăi şi după moartea mea! Şi chiar de o să încetez să o mai tipăresc, tot nu se va schimba nimic. Deja, la ora de faţă, sunt tipărite o

mulţime de cărţi în mod ilicit, iar foarte multă lume şi le copie la xerox pentru a le răspândi cât mai repede.

Ca la un semn am amuţit, privind la bătrânelul din faţa mea. Din ochii lui se prelingeau potolite lacrimi pe obraz. Eram foarte aproape de el. În linişte, cu capul plecat, privea în pământ şi plângea. După o vreme rosti:

— Înţelege, Vladimir, nepoţica Nastenka poate să prevadă multe, însă, pentru sine nu şi-a propus nimic. Nici faimă şi nici câştig. A luat asupra-i o parte de glorie, expunându-se pericolelor, însă pe tine te-a salvat. Şi faptul că tu în carte pari aşa cum pari, este lucrarea ei, asta-i adevărat. Însă nu te-a înjosit cu nimic, ea te-a salvat, atrăgându-şi, prin asta, asupră-i, multe forţe obscure. Singură va trebui să le înfrunte. Însă tu ce-i dai îndărăt? Durere absurdă, îngrijorare? Gândeşte-te, îi vine uşor unei femei care, din iubire creează, să rabde?

— Ce fel de dragoste este asta, din moment ce faci din bărbatul tău un idiot în faţa altora?

— Nu eşti un idiot aşa cum te numesc ei, ci eşti omul care a avut putere ca, vorbe de adulaţie şi Adevăr să rostească. Gândeşte-te, tu cum ai fi vrut să treci în faţa oamenilor? Mai presus decât ceilalţi? Deştept din cale-afară? Ai fi putut s-o faci în prima carte. Dar în acest caz, mândria, egoismul te-ar fi ucis.

Chiar foarte puţini dintre cei mai luminaţi au avut forţa de a se opune acestui păcat. Mândria-i dă omului o imagine denaturată şi Sufletul i-l eclipsează. Din această pricină anume, nici filozofii trecutului şi nici geniile zilelor noastre, laolaltă, nu reuşesc să facă mai nimic. Şi numai ce aştern primul rând pe loc îşi şi pierd, îmbrăţişând egoismul, tot ce le-a fost dăruit de la începuturi. Însă nepoţica Nastenka, în faţa linguşelilor, închinăciunilor aducătoare de

mândrie, cu înțelepciune a învățat să se-nfrâneze. Acum nu te vor mai putea atinge. De la multe alte necazuri încă, te va mai salva ea. Atât Sufletul cât şi corpul, Anastasia ţi le va apăra. Vei scrie nouă cărţi neîntinate. Pământul Spaţiului de Iubire se va instaura! Abia atunci când punct la cea de-a noua carte vei pune, vei înţelege, cu adevărat, cine eşti.

— Şi de ce nu s-ar putea afla de pe acum cine sunt?

— Cine eşti tu acum, nu-i greu de spus. Tu eşti acela care eşti acum. Tu eşti acel ce simţi că eşti. Cine vei deveni o ştie, poate, doar Anastasia. Ea te va aştepta, menţinându-şi vie Dragostea fiecărei secunde. Cât despre cei ce prin apartamente trăiesc şi ticălos pe tine te numesc, nu-i o problemă. Tu, doar cu umor primeşte toate astea. Şi îndeamnă-i tu; de vor, fără nici un echipament, trei zile în taiga să meargă. Cu urşii în bârlog să doarmă. Şi pentru ca, din plin să te înţeleagă, să ia cu ei şi o nebună, aşa cum ţie ţi s-a părut când cu Anastasia ai stat în acele zile. Adevărat?

— Da, mai mult sau mai puţin.

— Şi să-ncerce să se culce cu tovarăşa lor nebună, în profunda taiga în urlete lupilor. Crezi c-or să reuşească? Tu cum crezi? - cu oarecare viclenie spuse bătrânelul.

Imaginându-mi cum s-ar putea descurca oricine ar fi încercat, mă apucă râsul. Ne-am distrat apoi copios pe seama asta cu bătrânul. Apoi l-am întrebat:

— Anastasia poate auzi ce am vorbit noi?

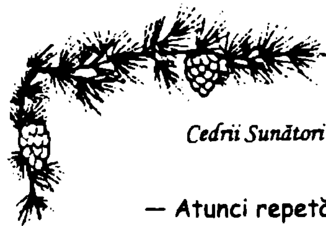
— Ea află toate acţiunile tale.

— Atunci să-i spuneţi, vă rog, să nu-şi facă griji. O să le explic tuturor cum să extragă uleiul de leac din Cedru.

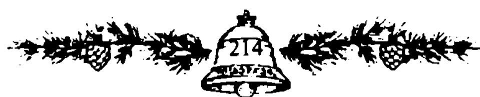
— Bine, o să-i spun - mi-a promis bătrânelul. - Dar tu îţi aminteşti totul despre ulei, aşa cum ţi-a explicat Anastasia?

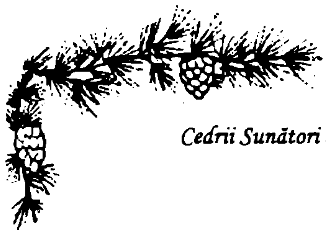
— Da, cred că-mi amintesc.

— Atunci repetă tot ce știi.

Cum se extrage uleiul de leac din Cedru?

În principiu, nu este greu de obţinut, iar tehnologia este arhicunoscută şi modernă, n-o să mă apuc s-o înşirui aici. În schimb, procesul este înţesat de nuanţe particulare, iar eu, despre astea o să vorbesc acum.

Este absolut interzis ca în timpul culesului de conuri, Cedrul să fie bătut cu pari sau cu bâte aşa cum se obişnuieşte în zilele noastre. Puterea de leac a uleiului scade considerabil în acest caz. Vor fi folosite doar acele conuri pe care însuşi Cedrul le va da. Acestea ori să cadă de vânt, ori să fie scuturate cu vorbe, aşa cum făcea Anastasia. Să fie culese de pe jos doar de oameni calmi şi buni la suflet. Dar cel mai indicat este ca aceste conuri să fie adunate de mânuţele inocente ale copiilor. Principiul de bază este ca pe tot parcursul acestui proces, gândurile să fie bune şi luminoase.

„Aşa oameni, chiar şi azi mai trăiesc încă prin satele Siberiei." - mă asigură Anastasia. Ce importanţă au toate

astea? - greu de spus. În Biblie stă scris cum regele Solomon căuta oameni care erau în stare să taie copacii. Doar că nu este specificat cu ce se deosebeau aceşti oameni de ceilalţi obişnuiţi.

Seminţele obţinute din desfacerea conurilor vor fi, neapărat, folosite la extracţia de ulei nu mai târziu de trei luni, în caz contrar, calitatea se va deprecia foarte mult. În timpul tragerii la teasc, sub nicio formă seminţele să nu intre în contact cu părţile metalice ale utilajelor şi îndeobşte, uleiul să fie extras fără a fi folosite metale.

Uleiul vindecă orice boală, nu este necesară o diagnosticare. Poate fi consumat ca aliment, condimentând verdeţurile, dar se mai poate consuma şi ca atare - o linguriţă pe zi. Cel mai indicat, la răsăritul soarelui, dar şi în timpul zilei. Lumina zilei joacă rolul cel mai important. Niciodată noaptea. Astea sunt cele mai relevante aspecte.

„Numai că se vor apuca mulţi să-l contrafacă" - i-am spus eu bătrânelului, dar el, cu o oarecare viclenie în glas şi cu un uşor iz de veselie răspunse:

— Aşteaptă: noi, acum, vom ridica o barieră în calea falsificatorilor şi vom stabili procentele pe care le vei încasa tu.

— Adică?

— Eh, pentru asta va trebui să ne gândim: tu, doar, eşti un om de afaceri, nu-i aşa?

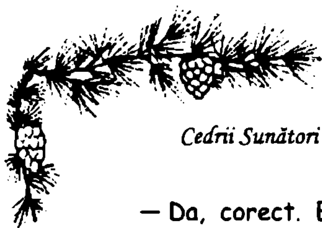
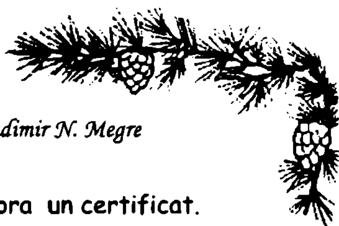
— Eram... acum nici eu nu mai înţeleg ce-am devenit.

— Hai, împreună, să născocim ceva, tu o să mă corectezi unde vei găsi de cuviinţă.

— Hai.

— Produsul final să-l verifice cu aparatele, cei ce sunt în măsură să facă aşa ceva: medicii, specialiştii, învăţaţii sau cei de teapa lor.

— Da, corect. Ei vor elabora un certificat.

— Numai că aparatele nu vor putea să depisteze toate calităţile uleiului. Va fi necesară degustarea.

— Se poate face. Calitatea vinurilor este controlată de degustători calificaţi. Pe aceştia nu-i poate înlocui nimeni şi nimic, ei cunosc foarte bine gustul vinului, au simţul mirosului şi al gustului desăvârşite. Uleiul, cine-l va verifica prin degustare?

— Tu.

— Eu? Cum să fac eu aşa ceva? Eu, până acum, am gustat doar uleiul normal. Atunci când am fabricat uleiul de cedru, tehnologia şi procedura nu erau acelea de care Anastasia mi-a vorbit, în plus, eu mai şi fumez.

— Pentru trei zile consecutive, înainte de a controla uleiul, tu nu vei fuma şi nici nu vei bea băuturi spirtoase. De asemenea, nu vei mânca nimic făcut din carne sau grăsimi şi nu va trebui, timp de aceste trei zile, să vorbeşti cu nimeni. Apoi poţi să faci degustarea uleiului şi o să simţi negreşit de este veritabil sau fals, acel ulei.

— Şi cu ce să-l compar?

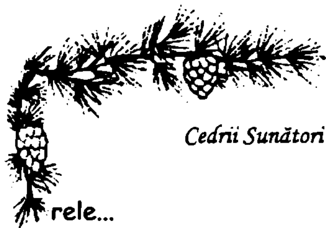
— Uite, cu acesta. - Bătrânelul a scos dintr-o trăistuţă un bastonaş de lemn gros de două degete. La unul din capete era înfipt în loc de dop, un alt bastonaş mai subţire. - Aici este ulei veritabil. Gustă-l şi nu o să-l încurci niciodată cu altul. Mai întâi, însă, o să încerc să alung din tine ceea ce s-a adunat de la ţigară şi de la alte chestii de ale voastre.

— Ce vrea să-nsemne "a alunga"? Cum a făcut Anastasia?

— Cam aşa ceva.

— Numai că ea susţinea că doar cu Raza Iubirii se pot alunga din corpul omului iubit tot felul de maladii. Iar corpul acestuia i se va încălzi până ce-i vor asuda picioa-

rele...

— Raza Iubirii...? Adevărat.

— Dumneavoastră nu mă puteţi iubi, aşa ca Anastasia.

— Dar, vezi, eu pe nepoţică o iubesc. Hai să-ncercăm.

Bătrânul şi-a înteţit privirea către mine, m-a fixat fără să clipească. Am simţit căldura cum mi s-a revărsat peste tot corpul, numai că era cu mult mai slabă decât aceea de la privirea Anastasiei. Nu o să reuşească - am gândit eu, însă el a continuat. S-a concentrat atât de tare încât au început să-i tremure mâinile. Mi s-a încălzit încă puţin corpul dar nimic mai mult. Bătrânul nu se lăsă, dintr-odată picioarele au început să-mi transpire, am simţit o adiere răcoroasă prin păr şi... arome ce pluteau în văzduh!

— Ooo, am reuşit - a grăit, sleit de forţe, bătrânelul, sprijinindu-şi coatele pe spătarul băncii, - Acum dă-mi mâna.

A destupat bastonaşul cel gros, trăgându-l pe cel mai subţire afară şi mi-a turnat în palmă ulei de Cedru. Eu am lins cu limba din palmă; pe cerul gurii şi în toată gura am simţit cum m-a străbătut o căldură plăcută şi am simţit imediat o aromă de Cedru. Mi se păru imposibil ca, vreodată, să-l confund cu un alt ulei.

— De-acum o să ţi-l aminteşti? - m-a întrebat bătrânul.

— O să mi-l amintesc. Ce-i aşa de greu în asta? Cartofii aceia, pe care o singură dată i-am mâncat în mănăstire, mult timp după aceea mi i-am amintit. Au trecut douăzecişişapte de ani şi încă mai simt acel gust. Numai că mă întreb: oamenii cum vor fi încredinţaţi că uleiul a fost controlat? Că este cel adevărat? Este deja vândut destul de scump. Pe un gram de ulei obişnuit, amestecat cu cine ştie

ce, cer treizeci de mii. Cu ochii mei am văzut. Într-un ambalaj de import. Şi când este vorba de preţuri aşa de mari, cu siguranţă că se cumpără falsuri.

— Adevărat, astăzi banii comandă totul. Va trebui să gândim bine.

— Aaa, vedeţi? Pare o înfundătură fără ieşire, nu-i aşa?

— Anastasia spuse că aceşti bani, în lucruri binefăcătoare, ar putea fi transformaţi. Să încercăm să ne gândim în direcţia asta.

— De mult se încearcă, de exemplu, vodca s-o protejeze de falsificări, dar... Schimbă etichetele, dopurile, timbrele cu accize le-au contrafăcut... Concluzia? - fără nici un folos. Surogat au vândut, surogat continuă să vândă. Azi, la xerox se poate imprima orice etichetă sau timbru.

— Dar, banii îi pot reproduce?

— Banii, mai greu.

— Atunci, în loc de etichete, pe dosul sticlei să încleiem bani, astfel ca mizerele hârtii, în slujba binelui să lucreze.

— Cum?! Să încleiem bani? Ce-i cu aiureala asta?

— Dă-mi te rog o hârtie. O bancnotă, la întâmplare.

I-am dat o hârtie de o mie de ruble.

— Perfect. Uite cât este de simplu. Iei o bancnotă oarecare, o rupi în două; o jumătate o lipeşti pe sticlă, cealaltă jumătate o ascunzi undeva. Inventează tu un loc unde s-o ascunzi, sau chiar în băncile voastre depoziteaz-o spre păstrare. Vezi, pe ambele jumătăţi este imprimată aceeaşi serie iar fiecare, de vrea să controleze autenticitatea uleiului pe care-l cumpără, să verifice acea serie.

„Moşule - am gândit eu - ăsta da cap". Iar cu voce

tare:

— O piedică mai bună împotriva falsurilor chiar că nu se găseşte. Bravo, cu-adevărat!

Bătrânul a râs şi mi-a spus printre hohote:

— Aşadar, acum îmi dai şi mie câteva procente! Scoate paralele! Hai!

— Procente? Care procente? Cât intenţionaţi să cereţi?

— Vreau ca toate să fie bune - rosti el cu un ton serios, după care adăugă: - Pe lângă cele trei procente stabilite pentru tine, din vânzare, mai adaugă un alt procent. Cu el să fabrici alte flacoane cu ulei şi să le dai gratis cui crezi tu de cuviinţă. Să fie din partea mea şi a ta, cadou pentru oameni.

— Bine, aşa o să fac. Aţi pus la cale totul într-un mod impecabil. Sunteţi tare!

— Impecabil? Vasăzică, se va bucura Nastenka pentru ce-am reuşit noi doi să punem la cale? De nu, rămâneam un leneş, aşa cum, într-una, mă socoate tatăl meu. Tu mă consideri capabil, nu-i aşa?

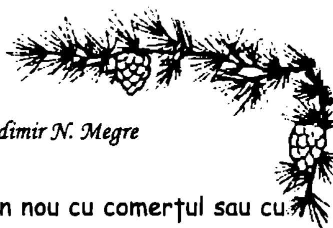
— Foarte capabil! - şi am râs iarăşi amândoi - Iar Anastasiei să-i transmiteţi că dumneavoastră aţi fi putut fi un afacerist pe cinste.

— Eşti sigur?

— Sigur! "Noi ruşii", noi doi am fi putut deveni... şi încă cum!

— Chiar aşa o să-i şi transmit Anastasiei. Şi că tuturor oamenilor le vei arăta cum se face uleiul, o să-i povestesc. Nu regreţi că le vei destăinui tuturor acest secret?

— Ce să regret? O să am multe satisfacţii de pe urma lui. Mai repede o să pot să scriu a treia carte, aşa cum

am promis şi o să pot să mă ocup din nou cu comerţul sau cu alte treburi mai normale.

Capitol

(Nu ştiu cum să-l numesc, daţi-i un nume voi, fiecare cum crede de cuviinţă)

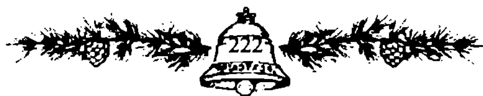
Am hotărât să-i vorbesc bunicului Anastasiei despre noii mei colaboratori:

— Acum, despre Anastasia, multe articole vin publicate. Organizaţii de savanţi, oameni de spirit vorbesc despre ea. Fiecare tratează subiectul despre Anastasia în mod diferit. Un colectiv de creaţie, persoane cu tact şi de mare valoare duhovnicească mi-a propus să-nchei cu ei un contract de colaborare. Să le cedez lor exclusivitatea analizei şi comentariilor asupra declaraţiilor Anastasiei în mijloacele mass-media. Eu am căzut de acord.

— Pentru ce sumă ai convenit tu, Vladimir, să le-o vinzi pe Anastasia?

Însuşi tonul vocii şi gândul care m-a străbătut, au avut un efect nu prea plăcut asupra mea, dar i-am răspuns pe loc:

— Ce înseamnă - s-o vând? Eu le-am povestit lor mai mult decât am relatat în carte. Am povestit oamenilor de

suflet, ca ei să poată comenta în felul lor caracteristic, să poată explica spusele ei. Aceste persoane vor să o întâlnească pe Anastasia. Chiar sunt dispuşi să finanţeze cu fondurile lor proprii o expediţie. Eu am fost de acord. Ce este rău în asta?

Bătrânelul tăcea, dar eu, neaşteptând cuvintele sale am adăugat:

— Iar cât despre banii încasaţi pentru drepturile de exclusivitate, aşa se obişnuieşte - serviciile se plătesc. Ei câştigă mult mai mult cu publicaţiile lor.

Bătrânul, pentru câtăva vreme, încă tăcut, a lăsat capul în jos, apoi, ca şi cum ar fi meditat cu glas tare, a vorbit:

— Înseamnă că tu, din proprie iniţiativă, ai vândut-o pe Anastasia, în timp ce ei, admiţând că sunt singurii, cei mai importanţi şi cei mai competenţi oameni de spirit din lume, au cumpărat-o.

— Vorbiţi atât de ciudat. La urma urmei ce-am făcut aşa de rău?

— Spune-mi, Vladimir, ţie sau lor - „oamenilor de spirit" - va trecut prin cap să o întrebaţi, să ştiţi, să înţelegeţi, Anastasia, când, cum şi cu cine ar fi vrut să vorbească? Şi spune-mi, vin oaspeţi pe la voi fără să anunţe mai întâi gazdele? Pe Anastasia nu a invitat-o nimeni în ospeţie. Greşesc oare?

— Dacă ea nu vrea să le vorbească, să facă cum pofteşte, să nu le vorbească. Cu mine nu a vrut să încheie un contract.

— Dar l-ai semnat tu singur! Ea este dispusă să le dezvăluie tuturor ceea ce ştie dar are dreptul să aleagă ea însăşi modul în care s-o facă! Iar, de cartea a ales să fie în rusă, cine are dreptul să dicteze sau să pretindă altfel? Ea a

făcut alegerea ei, dar cineva vrea să schimbe alegerea, însă ţelul este clar şi conform cu dorinţele ei. Ea nu va discuta cu persoanele care s-au autointitulat mai ´naintea celorlalţi. Să discute, conştientă fiind că ei, cu îngânfarea lor, vor altera, vor răsturna şi vor răstălmăci în modul lor Adevărul, vrând să treacă drept sfinţi.

— Pentru care motiv, dumneavoastră puneţi premeditat totul într-o lumină atât de proastă? Persoanele acestea stârnesc interesul multor învăţaţi. Sunt foarte spirituali.

— Au hotărât ei că dintre toţi, sunt cei mai spirituali. Trufia spirituală este desăvârşirea însuşi a celui mai cumplit păcat mortal - mândria!

O ciudată stare de enervare mi s-a ridicat din adâncul fiinţei. Banii pentru acordul făcut nu-i luasem încă, aşa că aş fi putut să dezic înţelegerea oricând doream. Dar, peste câtva timp, nevăzând nimic ilegal în asta, am încheiat un alt contract cu alte persoane dintr-un alt cerc spiritual. Contractul se referea la cedarea drepturilor exclusive pentru un interviu. Şi din nou au încălcat metodologia şi sensurile spirituale ale spuselor în interviu. Mai ales că acest contract mă privea direct pe mine, iar eu eram în depline drepturi de a mă autoadministra. Însă, încă odată, rezultatul revelă că, atât eu cât şi ei, căzurăm în păcat şi se păru, că eu, indirect, am vândut-o din nou pe Anastasia iar ei au cumpărat-o.

Şi de data asta, nu bunicul Anastasiei, ci o jurnalistă moscovită, cercetând cu atenţie acest contract, a afirmat cu indignare: "Ai, ai, ce prostie! Tu o vinzi foarte ieftin pe Anastasia. Reciteşte şi observă cu atenţie punctele contractului. Tu cedezi altora dreptul de interpretare la bunul plac, pe cel mai puternic canal de informare, de tratare şi utilizare a evenimentelor legate de Anastasia, aşa cum le

trece lor prin minte. Şi toate astea în timp ce te privează pe tine de dreptul de a respinge părerea lor, oricare ar fi aceasta."

Câtă dreptate avea? - greu de spus. Eu, mai bine, enumăr aici câteva din clauzele acestui contract:

1.Obiectul contractului:

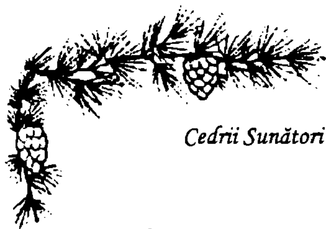
1.1.AUTORUL cedează drepturile exclusive la înregistrarea sa video, deasemenea folosirea altor materiale vizuale, direct sau indirect legate de producţia programului de televiziune « Anastasia » (în continuare denumit program). Programul mai sus menţionat va putea fi transmis în ABSOLUT toate ţările lumii.

1.2.EXECUTORUL se obligă să folosească resursele financiare la dispoziţie, pregătind, pentru realizarea programului, un cronometraj de 30-40 de minute fiecare, pe suport profesional BETACAM în cantitate de 1(una) bucată fiecare.

1.3.Cu acordul ambelor părţi, al AUTORULUI şi al EXECUTORULUI, diferitele colaborări între studiouri video şi cinemateci, televiziuni sau transmisii prin cablu, cât şi utilizarea videomaterialelor din menţionata tematică, îi revin în excluzivitate EXECUTORULUI.

1.4.AUTORUL nu are dreptul, pe perioada valabilităţii acestui Contract, la realizarea interviurilor video sau la pregătirea oricărui material video în care, direct sau indirect, vor fi folosite aceleaşi expresii şi termeni din programele stabilite prin Contract.

În linii mari, analizând întâmplările legate de scrierea, editarea şi difuzarea cărţuliei „Anastasia", am tras o concluzie: persoanele care se autointitulează „de înaltă spiritualitate", au o a doua faţă, de care ei înşişi se tem şi din cauza căreia, îi amăgesc tot timpul şi pe ceilalţi cu falsa lor spiritualitate. Probabil se tem să nu li se vadă a doua faţă ascunsă.

Cu afacerişti este mai simplu. Acţiunile şi dorinţele lor sunt mult mai deschise, mai puţin camuflate şi prin urmare, sunt mult mai cinstiţi atât cu ei înşişi cât şi în faţa celor din jurul lor, a obştii. Este foarte probabil ca părerea mea să fie greşită, doar că, în faţa faptelor unde te ascunzi?

Au cules textele cărţii „Anastasia" trei studenţi din Moscova. Nu s-au aşteptat câtuşi de puţin la vreo răsplată imediată, iar despre spiritualitate nici nu i-am auzit vorbind.

A editat cartea, pe banii săi, directorul tipografiei nr.11, ofiţerul în rezervă Gruţia G.V. Tirajul era mic şi a avut doar pierderi. Gruţia era un om de afaceri şi el, la rândul lui, nu a vorbit măcar odată de spiritualitate. Următorul tiraj l-a plătit directorul unei societăţi comerciale moscovite - Nikita - ca apoi să aflu că el nu se ocupa cu comerţul de carte. El mi-a dat cea mai mare parte a tirajului spre vânzare. Cât despre întoarcerea sumelor cheltuite pentru tipărirea tirajului nu mi-a impus niciun termen. Nici el, ca şi ceilalţi de mai înainte, despre spiritualitate nici nu a pomenit.

Abia după aceea au început să se ivească „spiritualii". A fost lansat tirajul de patruzeci şi cinci de mii de exemplare contrafăcut. Când această firmă "spirituală" a fost demascată, membrii ei au început să predice despre „spiritualitatea" lor şi despre dorinţa de a crea ceva luminos, au promis că vor plăti onorariul pentru dreptul de autor, dar

până în ziua de azi tot promit. Şi asta nu este unica întâmplare. În general, „spiritualii", când vine vorba de plătit, manifestă foarte puţină corectitudine, mai ales în postura de datornici.

Cât priveşte cedarea drepturilor exclusive, eu am hotărât să anunţ prin paginile acestei cărţulii: niciodată pe viitor, nimănui nu-i voi ceda drepturile exclusive la interpretarea declaraţiilor Anastasiei. Şi dacă vreodată cineva va afirma că este în posesia acestor drepturi, oamenii să ştie: nu i le-am dat eu de bună voie!

De ce spun „de bună voie"? La adresa jurnalistei moscovite care m-a ajutat să înţeleg clar condiţiile contractului, s-au năpustit o avalanşă de ameninţări din partea unor indivizi necunoscuţi. Cine sunt? Ce vor ei? Uite aşa sunt „oamenii de spirit"! Spiritualitatea lor, cu ameninţări, şi-o salvgardează! Dar nu contează, eu mă cunosc cu cei din bandele de racket, acolo tot oameni lucrează şi vreau să le spun: cu „spiritualii" fiţi mai prudenţi şi înainte de a încheia cine ştie ce acord cu ei, analizaţi cu calm, unde vă vor târî „spiritualii"...

Şi încă ceva: în prima carte i-am propus Anastasiei să participe personal la transmisiuni televizate, însă ea a refuzat. Atunci mi-a fost neclar de ce s-a tras îndărăt, acum însă am înţeles ce-a prevăzut ea. Chiar şi după ieşirea primei cărţi au apărut o sumedenie de tratate despre spusele ei. De toate felurile. Interesante, de scandal, dar din toate reieşea o singură idee: scopul majorităţii tratatelor nu era altul decât de a trage avantaje pentru ele. S-au văzut şi declaraţii directe de genul: "Doar tu ai dreptul să vorbeşti cu Anastasia?", „Tu mare lucru nu înţelegi, lasă-i şi pe alţii să se ocupe, avantajele ar putea fi majore." Numai că ea nu este un obiect ca să-l pot pasa altcuiva după bunul meu plac. Ea este

Umană! Şi ea însăşi are dreptul să hotărască cum să se comporte, cu cine şi ce să vorbească. Acum devine din ce în ce mai evident că asupra Anastasiei se năpustesc o grămadă de forţe întunecate vizibile şi invizibile, sub formă de fanatici sau avizi.

„Eu ştiu că o grămadă de forţe întunecate se vor năpusti asupra mea. Dar eu nu mă tem de ele, o să reuşesc să nasc copilul şi să-l educ. Şi să-mi văd visele realizate. Şi o să ajut omenirea să treacă dincolo de epoca forţelor obscure." - a spus Anastasia încă în prima carte.

Oamenii ca ea educă copiii până la etatea de unsprezece ani. Asta înseamnă că zece ani încă va mai rezista.

— Şi mai departe? - l-am întrebat eu pe bunicul Anastasiei. - Nu va avea nicio scăpare în faţa morţii?

— Greu de spus - mi-a răspuns bătrânul. - Toţi cei importanţi au murit cu mult mai devreme, însă ea nu a apucat niciodată calea purtătoare spre moartea fizică, ci de fiecare dată, în ultima clipă, cu hotărâre au sclipit uitatele şi mult prea-puternicele sale legi prioritare. S-a iluminat esenţa Adevărului existenţei terestre şi i-a rămas viaţă în existenţa ei pământească.

Bătrânul a tăcut şi meditând din nou a desenat cu bastonul nişte semne pe pământ. Eu, de asemenea, am meditat: "Cum de-am nimerit tocmai eu în această istorie? Dar, ce-i mai grav - că acum nu pot renunţa la toate astea. De altfel, cred că aş fi renunţat de n-ar fi fost copilul. Acum însă nu mai pot face nimic. Anastasia mi-a făcut un copil. Mai bine, ea să se ocupe de educarea copilului, că visele ei oricum nu o să reuşească să şi le îndeplinească - să traverseze omenirea dincolo de epoca forţelor obscure. Dar nu renunţă! Este încăpăţânată. Nu o să renunţe. Şi cine o să ajute o

astfel de naivă? Dacă eu încetez să fac ce i-am promis chiar că nu mai rămâne nimeni s-o ajute. Şi o să se amărască tare, iar unei mame care alăptează nu-i este permis să se îngrijoreze. Măcar să reuşească să alăpteze la sân copilaşul. L-am întrebat pe bunic:

— Aş putea face ceva pentru Anastasia?

— Încearcă să conştientizezi ce spune şi ce vrea ea. Şi atunci, în locul închinăciunilor fără sens, va răsări o nouă înţelegere între oameni... li se va încălzi sufletul de la unda de iubire din văzduh şi se va întrezări un nou răsărit peste omenirea întreagă.

— Puteţi vorbi mai concret?

— Îmi vine foarte greu, mai concret de atât. Sinceritatea este necesară în multe aspecte. Aşa că fă cum te îndrumă inima şi Sufletul tău.

— Anastasia a vorbit despre un micuţ orăşel neînsemnat al Rusiei. Cum că ar putea să se îmbogăţească mult mai tare decât Ierusalimul sau decât Roma, deoarece în împrejurimile acestui orăşel se află foarte multe vestigii de ale noastre sfinte. Şi sunt mult mai însemnate chiar decât templele Ierusalimului, doar că ignoranţa localnicilor nu le permite să le cunoască. Vreau să merg acolo şi să schimb conştiinţa în localnici.

— Tare degrabă, aşa ceva, nu se poate realiza, Vladimir.

— Dar eu nu ştiam că nu se poate aşa repede şi i-am promis Anastasiei. Acum trebuie să schimb totul într-un fel sau altul.

— Din moment ce nu ştii cum să faci, schimbă! Îţi urez baftă! Trebuie să plec acum, Vladimir.

— O să te conduc.

— Nu pierde vremea. Nu este nevoie să mă conduci,

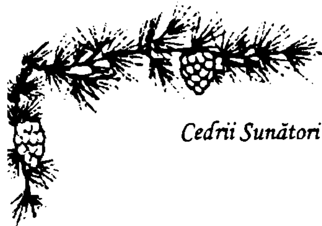

gândeşte-te, mai bine, la ale tale.

Bătrânelul s-a ridicat şi mi-a întins mâna.

Mă uitam în urma bătrânului care se îndepărta pe aleea parcului şi-am început să mă gândesc la inevitabila călătorie în orăşelul Ghelendjyk, amintindu-mi de ceea ce mi-a spus Anastasia despre toate acestea. Iată cum s-a încropit discuţia legată de acest oraş:

Locurile tale sacre, Rusia!

Am întrebat-o pe Anastasia:

— Se întâlnesc des Cedrii Sunători?

— Foarte rar - a răspuns ea - poate doi-trei la fiecare o mie de ani. În afara acestuia pe care l-am descoperit de curând, mai este încă unu'. Poate fi tăiat şi folosit după cum se cuvine.

— Ce înseamnă - „folosit cum se cuvine"? Care este sensul?

— Măreţul Intelect al Universului - Dumnezeu - zămislind omul şi tot ce-l înconjoară, intenţiona să le dea oamenilor posibilitatea de a-şi recăpăta capacităţile pierdute, de a folosi înţelepciunea implantată în lumea materială. Aceasta există de la începuturi numai că, din cauza păcatului, omul nu mai este în măsură s-o folosească.

Bunicul şi străbunicul meu ţi-au vorbit despre Cedrul Sunător, despre neobişnuitele sale calităţi curative. Însă nu ţi-au explicat că ritmul şi pulsaţiile Cedrului îl apropie de

Măreţul Intelect. Dacă se vor uni, se va accelera ritmul care, deja în mulţi oameni, se află. Omul care atinge cu palma sa scoarţa caldă a Cedrului Sunător, plimbându-şi mâna pe copac ca şi cum ar mângâia-o, va căpăta forţa de a intra în contact cu infinitul spaţiu de înţelepciune. Va fi în măsură să înţeleagă multe din ceea ce gândea, atingând copacul de Cedru şi din ceea ce va gândi în continuare. Toate astea se vor petrece cu oricine se va găsi în această situaţie. O să-ţi povestesc acum despre Măreţele fenomene.

— Ce înseamnă,... că are efecte diferite? Alege,.. sau cum?

— El se comportă la fel întotdeauna. Ritmul său şi vibraţia rămân invariate, însă anumiţi oameni pot să se atingă conştienţi de el şi să le simtă în totalitate, alţii doar în parte pot percepe. Multe persoane, din prima încercare, nu simt nimic, dar chiar asupra celor ce nu simt, conştiinţa treptat va avea efectul său. Posibilităţile se amplifică încet, încet.

— Oricum, nu este clar ce alege Cedrul?

— Vladimir, doar ţi-am spus – nu contează el ci omul... Uite. Am găsit! De exemplu - muzica! Înţelegi, muzica când răsună... Muzica, de altfel, este şi ea o vibraţie, un ritm, însă anumiţi oameni o ascultă cu atenţie, sentimente le apar, uneori chiar lacrimile le curg, de bucurie sau de emoţie. Aceeaşi muzică o ascultă, în acelaşi timp, alţii, fără să le facă nici o impresie sau mulţi alţii nici nu vor s-o asculte.

La fel şi Cedrul. Doar acela care este capabil să simtă şi să-nţeleagă, poate percepe multe. Toate astea, încet se vor deschide în el în momentele în care-şi va dori să mediteze asupra lor.

Femeile pot găsi puterea şi înţelepciunea Izvoarelor Primordiale, pot să-şi îndeplinească menirea lor, făcându-l fericit pe alesul lor bărbatul, făcându-se fericite pe sine,

dăruindu-şi un copil din Iubire. Şi în acest caz nu Cedrul este minunea, ci aspiraţiile oamenilor, Cedrul îi ajută doar, iar El nu este cel important în înfăptuirea binefacerilor.

— Incredibil! Seamănă mai mult cu o legendă încântătoare.

— Nu crezi? Tu consideri spusele mele legendă? Atunci spune-mi; de ce ţi-ai dorit aşa de mult să te afli în aceste locuri, de ce mi-ai cerut să-ţi arăt Cedrii Sunători?

— Eu nu văd chiar totul ca o legendă. După povestirile bunicului şi străbunicului tău despre Cedru, nici eu nu am crezut totul de la început, dar mai apoi, întorcându-mă din expediţie şi citind toată acea literatură ştiinţifico-populară, cunoscând oamenii învăţaţi care vorbeau despre calităţile curative ale Cedrului, am rămas mirat de faptul că, laolaltă învăţaţii şi Biblia, au aceeaşi părere. Însă, nici pe departe nu se vorbeşte despre posibilitatea, ca prin intermediul Cedrului, să se facă legătura cu Intelectul sau cu Dumnezeu, aşa cum ai spus tu.

— Tu, neatent ai ascultat vorbele oamenilor de ştiinţă, superficial ai citit Biblia, sau nu ai dat mare importanţă esenţialului, altfel nu ai fi pus la îndoială spusele mele.

— Ce aş fi putut să omit? În Biblie, de exemplu, doar în două locuri se vorbeşte despre Cedru; unde Dumnezeu învaţă cum să se lecuiască cu ajutorul Cedrului şi cum se dezinfectează casele.

— În Biblie se mai pomeneşte despre regele Solomon ca fiind considerat de poporul său unul dintre cei mai înţelepţi conducători. Ţarul Solomon este o figură istorică, nu o legendă.

— Şi cu asta ce vrei să spui?

— Şi se mai vorbeşte în Biblie că acest rege a construit, în cinstirea lui Dumnezeu, un templu din lemn de

Cedru şi de asemenea o casă lui, tot din Cedru, în vecinătatea templului. Şi ca lemnul de Cedru să-l adune, a angajat treizeci de mii de oameni, care să-l care din alte ţări. Iar pentru a tăia copacii, Solomon i s-a adrest unui alt rege - Irod - cu rugămintea ca acesta să-i dea oameni „care erau pricepuţi să taie copacii". În schimbul acestui Cedru, Solomon a dăruit celuilalt rege douăzeci din oraşele ţării sale. Gândeşte-te, pentru ce, înţeleptul conducător, a trebuit să facă astfel de cheltuieli pentru a construi templul şi casa din material mai puţin solid decât cel pe care-l avea el la îndemână?

— De ce-a făcut asta?

— Răspunsul îl puteai găsi tot în Biblie: *" În clipa când au ieşit preoţii din Locul sfânt, norul a umplut casa Domnului...." „Preoţii n-au putut să rămână acolo să facă slujba, din pricina norului; căci slava Domnului umpluse Casa Domnului." Regi 1,cap. 8.* Multe alte mărturii indirecte le poţi găsi şi în relatările iluştrilor voştri savanţi.

— Ia te uită. Interesant. S-ar părea că, după cum spui tu, s-ar putea crede. Cedrul, multe taine ascunde oamenilor, vasăzică. Arată-mi Cedrul Sunător pe care putem să-l tăiem. O să-l car într-un oraş unde le va fi la îndemână dornicilor să ajungă din toată lumea, să-l atingă.

— Unde găseşti tu un astfel de oraş în care locuitorii săi să nu profaneze acest sacrament, organizând pază, punând condiţii celor ce vor dori să vină?

— Încearcă să găseşti. De ce ai tras concluzia asta că-i greu de făcut?

— Prea mult sunt îndoctrinate capetele oamenilor de azi, de dogmele lumii de tip tehnocratic. Oamenii au început deja să semene unor bioroboţi.

— Despre ce bioroboţi vorbeşti?

— Lumea tehnocratică este astfel ideologizată ca omul să se folosească de tot felul de mecanisme şi postulate sociale, chipurile, făcute toate spre a-i înlesni viaţa. În realitate, înlesnirea este iluzorie.

Omul devine el însuşi robotul lumii tehnocratice. Lui, adesea, nu-i ajunge timpul pentru a se gândi la esenţa existenţei sale, a asculta pe aproapele de lângă el şi pentru a-şi decide soarta propriului viitor. În realitate este un robot programat. Tu, chiar în acest moment doar, auzi cu urechile tale, vezi cu ochii tăi şi tot îţi vine greu să crezi.

— Anastasia, situaţia mea este diferită. Eu nu mă pot numi un adevărat credincios. În genere cred, însă probabil, nu ca alţii. În zilele noastre există mulţi credincioşi adevăraţi. Biblia o citesc mulţi. Ei, imediat, se vor agăţa, cum vor vedea, câte sunt scrise în Biblie despre Cedru, or să te creadă pe tine şi vor trata bucăţica ta de Cedru cu grijă.

— Credinţa, Vladimir, poate fi de multe feluri. Deseori omul ţine în mâini Coranul, Biblia, sau alte cărţi de înţelepciune Primordială, afirmă că crede, chiar îi învaţă pe alţii, dar în realitate el, pur şi simplu, se târguieşte cu Dumnezeu: „Vezi, eu cred în Tine. Tu, asta ia-o în seamă în caz de ceva."

— Aşadar, cum ar trebui să fie această credinţă? Care este faţa unei adevărate credinţe, care-i sunt trăsăturile?

— Prin modul de trai, prin percepţia umanităţii, prin înţelegerea esenţei şi a menirii fiecăruia, prin comportamente adecvate faţă de mediul înconjurător, prin gândire.

— Înseamnă că doar a crede nu-i de-ajuns?

— Nu, nu este de ajuns doar să crezi. Imaginează-ţi o armată. Toţi soldaţii, până la ultimul, cred în coman-

dantul lor, însă la luptă nu se înghesuie. Ei cred atât de tare în el, încât sunt convinşi că el, de unul singur, va câştiga războiul. Uite că stau adunaţi toţi la un loc – soldaţii - şi se uită la comandantul lor cum merge în întâmpinarea urgiei inamice, strigându-i frenetic: "Bate-te! Bate-te! Noi avem multă încredere în tine!"

— Da' ce comparaţie-i asta? Nu s-au mai auzit până acum absurdităţi de acest fel.

— Aceste absurdităţi, deja, se petrec în viaţa reală.

— Atunci, dă-mi un exemplu din viaţa noastră concretă, reală şi nu din imaginaţie.

— Bine.

Există un oraş în Rusia, se cheamă el - Ghelendjyk. Menirea acestui oraş este de a da oamenilor posibilitatea de a se relaxa departe de rutina cotidiană, de a sta în apropierea locurilor sacre. Împrejurimile acestui oraş şi însuşi oraşul sunt înţesate de multe locuri sacre... Mult mai multe decât în alte regiuni ale lumii. Aceste locuri sacre sunt mult mai însemnate decât acelea din Ierusalim şi chiar decât piramidele din Egipt.

Acest oraş ar fi putut deveni cel mai bogat oraş din lume. Mai bogat decât Ierusalim sau Roma, însă oraşul moare. Este un oraş de staţiuni de vacanţă. Casele sale şi multitudinea de hoteluri se dărâmă, sunt pustii. Gândirea materialistă a căpeteniilor acestui oraş nu le permite să vadă valorile care pot face ca oraşul să înflorească. Povestind despre oraşul lor, cetăţenii din Ghelendjyk vorbesc despre mare, despre metodele artificiale de vindecare, despre camerele de hotel cum că sunt dotate cu mobilier şi frigider, în timp ce despre locurile sacre nici nu pomenesc. Ei înşişi ştiu puţine despre ele şi nici nu vor să ştie mai multe. Dau prioritate altor lucruri. În acest oraş, multă lume se

autointitulează credincioasă. Există o multitudine de secte. Unele din ele învaţă oamenii despre noi credinţe. Ce fel de credinţe? Prin comportamentul lor cu mediul înconjurător ei au înfrânt până şi Poruncile care se află în cărţile citite chiar de ei. În Biblie stă scris, spre exemplu - „Iubeşte-l pe aproapele tău." Însă înainte de a-l iubi trebuie să devii conştient de existenţa aproapelui. Nu poţi iubi pe cineva a cărui existenţă nu-ţi este cunoscută. Aceştia, considerându-se credincioşi, nu-şi cunosc aproapele, părinţii lor care au trăit pe pământurile sacre şi care le-au lăsat o moştenire fără sfârşit - Sacră! Prin milenii, le-au transmis sclipiri de înţelepciune şi lumina propriilor Suflete. Mulţi se dau drept credincioşi, dar sanctuarele ce-i înconjoară nici măcar nu le iau în seamă... Sanctuare lăsate de părinţi, în ajutorul lor.

— Ce sunt aceste sanctuare despre care vorbeşti?

— Înţelegi, Vladimir, lângă oraşul Ghelendjyk creşte acel Cedru Libanez despre care se pomeneşte atât de mult în Biblie. Şi această Creaţie directă a lui Dumnezeu, despre care s-a vorbit atât de mult chiar înaintea venirii lui Hristos pe Pământ, se află în preajma acestui oraş. Ghelendjyk a împlinit nu demult doar un secol de existenţă. Este abia un nou-născut şi deja se arată foarte puternic şi frumos. A crescut acolo acest oraş ca să fie populat de oameni demni. Odată trăi un scriitor pe nume Korolenko. Mulţumită faptului că, într-un timp, mulţi l-au citit pe acest scriitor, în preajma Cedrilor, oamenii au sădit gard viu de arbuşti, însă acum casa acestui mare om se dărâmă, iar Cedrului nu-i mai dă nimeni nici o atenţie.

— Credincioşii? Ce-i cu ei?

— Mulţi dintre oamenii acestui oraş, cei ce se consideră credincioşi, nici Cedrului şi nici altor sanctuare nu le mai dau nici o importanţă, le distrug... Iar oraşul este pe

moarte.

— Înseamnă că Dumnezeu îi pedepseşte, se răzbună pe ei.

— Dumnezeu este bun, El nu pedepseşte niciodată. Dar ce poate face El când oamenii nu iau în consideraţie creaţiile Sale?

— Incredibil! Cu adevărat există acest copac? Trebuie neapărat să verific.

— Există. Şi multe alte sanctuare există în împrejurimile acestui oraş, dar şi acestea, ca de altfel piramidele înţelepţilor Faraoni, sunt categorisite după criteriile ideologiei tehnocratice.

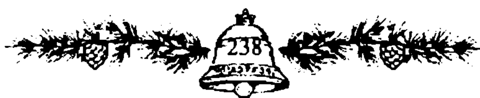
— De unde ştii tu despre existenţa piramidelor din Egipt?

— Mulţumită generaţiilor de strămoşi ai mei, în mine s-a conservat darul de a mă adresa dimensiunii în care trăiesc gândurile, înţelepciunea. Stând în contact cu ele, poţi afla orice te interesează sau la ce te gândeşti.

— Aşteaptă, aşteaptă! O clipă, să controlez. Te rog, spune-mi, tu cunoşti tainele piramidelor din Egipt?

— Le cunosc. Aşa cum ştiu că cei care au ridicat aceste piramide, uneori părăseau existenţa terestră. Îi interesa în mod deosebit cum să construiască, ce dimensiuni şi ce poziţii să aibă blocurile de piatră, ce să aibă înăuntrul lor, ce se află în ele. Oamenii care trăiau pe vremea construcţiei piramidelor erau consideraţi superstiţioşi. Considerau piramidele doar nişte mijloace de păstrare a valorilor, a avuţiei faraonilor ale corpurilor şi reputaţiei acestora. Din acest motiv s-au şi îndepărtat de ceea ce era important, temeinic.

— Nu te înţeleg, Anastasia. De care aspecte temeinice, cum le numeşti tu, s-au îndepărtat?

Anastasia a tăcut un timp privind în gol, după care şi-a început neverosimila-i povestire:

— Înţelegi, Vladimir, în abisurile trecutului, oamenii aveau capacităţi care le permiteau să fie neîntrecuţi de cei care trăiesc în zilele noastre. Oamenii Primordialităţii erau înzestraţi cu harul de a se folosi în mod simplu de toate informaţiile bazei de date ce umple Universul. Aceste informaţii Universale erau dăruite de Măreţul Intelect - Dumnezeu. Îmbogăţită cu gândurile Lui şi ale înşişi oamenilor care trăiau în acele vremuri, această bază de date era atât de vastă încât putea răspunde la oricare întrebare dar, în acelaşi timp, nu era greoaie. Răspunsul se năştea spontan şi era subînţeles, precis acelei întrebări pe care omul o avea în minte.

— Şi cu ce-i avantaja asta pe ei?

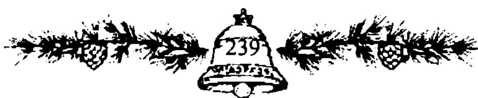
— Acelor oameni nu le trebuiau navete spaţiale cu care să zboare pe alte planete, întrucât, de-şi doreau asta, puteau să vadă ce se petrece acolo.

Acelor oameni nu le era de trebuinţă televizorul, telefonul care să încâlcească Terra cu linii de legătură. Informaţiile scrise pe care voi le asimilaţi din cărţi, ei le puteau obţine într-o clipită folosind alte metode.

Acelor oameni nu le era de folos industria producătoare de medicamente, puteau, la nevoie, să primească cele mai bune leacuri doar cu câteva banale mişcări de mâini, încât acestea se află deja în natură împrejurul fiecăruia.

Acelor oameni nu le erau necesare mijloacele de transport de care vă folosiţi voi astăzi. Nu le trebuiau maşinile şi aparaturile care să producă alimente, deoarece şi toate astea le erau deja pregătite şi puse la îndemână.

Ei înţeleseră că orice schimbare climaterică dintr-o

zonă a Pământului nu era altceva decât un semnal de alarmă care-i avertiza că a sosit momentul ca ei să lase Pământul să se odihnească şi să se mute în alte locuri. Înţeleseră Cosmosul şi planetele acestuia. Erau înţelepţi şi pătrundeau însemnătatea şi menirea acestora. Au desăvârşit planeta Pământ. Nu aveau egal în Univers. În inteligenţă le era superior doar Măreţul Intelect Universal - Dumnezeu.

Cu aproape zece mii de ani în urmă, printre civilizaţiile umane care ocupă actualele zone ale Europei şi ale Asiei, părţii nordice a Africii şi a Caucazului, au început să apară indivizi, în care legătura cu Intelectul Universal, parţial sau total, începu să se deregleze. Iată că, în acel moment îşi are rădăcinile mişcarea umanităţii spre catastrofele de proporţii planetare: indiferent din care pricină; ecologică, atomică, bacteorologică - după cum prognozează învăţaţii, sau după cum vorbesc religiile antice, descriindu-le într-un mod sau altul.

— Aşteaptă, Anastasia, nu-mi vine uşor să-nţeleg, cum îi putem raporta pe aceşti „invalizi" la catastrofele terestre?

— Ai folosit corect cuvântul „invalizi", pentru a-i caracteriza. Cu adevărat, aceştia erau oameni invalizi, incompleţi. Şi ce îi trebuie unui om care nu vede?

— Pe cineva care să-l conducă.

— Unuia care nu aude?

— Un aparat special.

— Unuia fără braţe şi fără picioare?

— Proteze.

— Însă acestora le lipsea ce era mai esenţial: legătura cu Intelectul Universal. De aici derivă impotenţa de a desăvârşi Pământul, de a-l proteja. Imaginează-ţi echipajul unei nave spaţiale, la un moment dat îşi pierde nouăzeci la

sută din puterea minții. Nemaiînțelegând lucrurile în sensul lor natural, începe să rupă căptușeala internă a navei și aprinde un foc, smulge din pupitrul de comandă butoanele din care-și fac jucării sau tot felul de podoabe. Cu un astfel de echipaj țicnit putem să-i asemuim pe acești oameni „invalizi". Și anume acești oameni, numiți de tine „invalizi neisprăviți", la început au inventat un topor de piatră, sapă și altele... Mințile lor s-au pus în mișcare până au ajuns la detonatoarele nucleare. Și până în zilele noastre, gândurile lor continuă cu o incredibilă tenacitate să distrugă creațiile desăvârșite, înlocuindu-le cu invențiile lor primitive.

Generațiile lor au început să fabrice din ce în ce mai mult, în acest timp distrugând mecanismul ultramodern al Pământului, dând naștere oricărei posibile forme de organizare socială artificială, apoi oamenii au început să se războiască între ei.

Aceste mașini și mecanisme nu pot să existe de unele singure așa cum poate Natura. Ele, nu numai că nu pot să se procreeze, dar nici măcar nu reușesc să se autorepare, așa cum face un copac, de exemplu. Atunci, aceste mecanisme au început să pretindă tot mai mulți oameni care să le întrețină, ca de fapt, cu timpul, să transforme marea majoritate a lor în bioroboți. Și, cum acești roboți sunt foarte înzestrați cu capacități individuale de a cunoaște Adevărul, mecanismelor le fu de mare interes să-i comande. De exemplu; cu ajutorul mijloacelor de informare artificiale, au implantat în mintea lor programe de genul: „trebuie construit comunismul", trebuie create simboluri, semne, steaguri de anumite culori. Apoi, cu ajutorul acelorași mijloace, au implantat unui alt grup de oameni alte programe: „comunismul nu este bun", să le inventeze alte simboluri și steaguri de alte culori. După un timp, cele două grupuri de

oameni au început să se urască atât de tare încât să ajungă la nimicirea fizică reciprocă. Şi toate astea au început cu zece mii de ani în urmă, când numărul celor privaţi de contactul cu Intelectul, a devenit tot mai numeors. De fapt aceşti oameni pot fi numiţi şi nebuni, întrucât în afară de ei pe faţa Pământului nu mai există creaturi vii care să distrugă Terra aşa cum fac ei.

În acele timpuri rămaseră puţini aceia care încă mai aveau capacitatea de a se folosi de înţelepciunea Universală. Ei sperau ca umanitatea, când se va lovi de faptul că aerul viciat o să devină tot mai greu de respirat, apa poluată va fi periculoasă de băut, iar sistemele artificiale create de ei pentru viaţa modernă, tehnologice sau sociale, vor începe să se arate greoaie şi ineficiente şi tot mai des se vor întrerupe din funcţionare, se va răzgândi...

Se vor răzgândi oamenii... pe marginea prăpastiei... vor reflecta asupra esenţei existenţei lor, sensului vieţii şi menirii lor pe Pământ... Atunci mulţi îşi vor dori să realizeze Adevărul Primordial, doar că va fi posibil numai prin reîntoarcerea la condiţiile în care omul îşi poate recăpăta capacităţile de a intra în legătură directă cu Izvoarele Primordiale. Deja cu zece mii de ani în urmă erau puţini printre oameni, aceia care aveau aceste capacităţi. De obicei erau cei ce stăteau la cârma obştilor - călăuzele triburilor. Ei, mai exact spus sub comanda lor, au început să ridice speciale construcţii din greoaie plăci de piatră. În interiorul acestor construcţii au fost create spaţii, camere cu o suprafaţă de aproximativ un metru jumătate pe doi metri, iar înălţimea de doi metri uneori mai mici, alteori mai mari. Plăcile erau aşezate într-un unghi progresiv, deasupra închizând lăcaşul. Deseori erau folosite pietre monobloc. Se mai construiau sub pământ creându-se coline deasupra lor. În

unul din pereţii camerei, în placa de piatră, se făcea o deschizătură conică de aproape treizeci de centimetri în diametru. Acest mic spaţiu era acoperit cu un capac din piatră de forma precisă a săpăturii.

În aceste camere-morminte, intrau oameni care nu pierduseră capacităţile de a se folosi de înţelepciunea Universului. Atât cei rămaşi vii cât şi cei născuți chiar după mii de ani, oamenii puteau merge acolo pentru a primi răspuns la orice întrebare ce-i interesa. Pentru asta era nevoie să se aşeze lângă aceste camere şi să mediteze. Uneori răspunsul venea imediat, alteori mai târziu, dar negreşit venea, deoarece în aceste construcţii, rămase pe veşnicie, exista un receptor de informaţii. Cu ajutorul lor era foarte uşor să se intre în contact cu Universul.

Aceste construcţii de piatră sunt predecesoarele piramidelor egiptene, doar că în piramide receptorul este mult mai slab, cu toate că dimensiunile sunt considerabil mai mari. Scopul şi esenţa lor sunt aceleaşi.

Faraonii îngropaţi în piramidele Egiptului, de asemenea, erau consideraţi gânditori şi ei deţineau o parte din capacităţile Primordiale.

Însă pentru a putea primi, cu ajutorul piramidelor, un răspuns la o întrebare sau alta, cei rămaşi în viaţă trebuiau să vină nu de unii singuri ci mulţi împreună. Se aşezau de-a lungul celor patru laturi ale piramidei, iar privirile ochilor şi direcţia gândurilor erau îndreptate ca şi cum ar fi alunecat pe faţada acesteia, de jos spre vârf.

Acolo, în vârful piramidei, privirile şi gândurile lor se focalizau într-un unic punct, dând viaţă în acest fel unui canal care le permitea acestor oameni să intre în contact cu Intelecul Universal.

Chiar şi-n ziua de astăzi se mai poate face aşa ceva

şi se mai poate obţine ceea ce se doreşte. În locul în care se focalizează privirile gândurilor ia fiinţă o energie asemănătoare unei radiaţii. Iar dacă, în locul în care se focalizează gândurile, se instalează un aparat de măsură, acesta va releva existenţa energiei, iar celor ce stau la baza piramidei le vor veni ciudate senzaţii.

Ooo, de n-ar fi această mândrie păcătuitoare în oamenii moderni care să le insufle îndoiala, minciuna care să-i facă să creadă că civilizaţiile trecute erau proaste... Oamenii moderni ar fi putut să ghicească adevărata menire a piramidelor. Constructorii contemporani sunt intrigaţi de modul în care au fost construite ele, dar până în timpurile noastre nu au reuşit să descopere nimic. Totul este simplu: în timpul construirii, pe lângă eforturile fizice mai era folosită şi energia gândurilor cu care se micşora forţa de gravitaţie. Grupuri întregi de oameni înzestraţi cu astfel de capacităţi îi ajutau pe constructori la ridicarea piramidelor. Mai există, printre oamenii care trăiesc în zilele noastre, persoane capabile să mişte cu gândul mici obiecte. Nemăsurat de puternică este capacitatea piramidelor de a intra în contact cu Intelectul Suprem, dar cu mult mai însemnate sunt micile construcţii de piatră, predecesoarele piramidelor.

— De ce, Anastasia? Din cauza formelor lor?

— Datorită faptului, Vladimir, că în ele intrau să moară persoane încă în viaţă. Şi pentru că aveau parte de o moarte cu totul ciudată.

— Cine erau aceşti „oameni încă în viaţă?" De ce o făceau?

— Pentru a le da posibilitatea urmaşilor de a-şi recăpăta puterea Primordială. Omul în vârstă, de regulă, unul dintre cei mai înţelepţi, o călăuză sau un premergător, simţind apropierea sfârşitului său, le cerea rudelor sau celor

apropiaţi să-l aranjeze în această cameră. Dacă ei îl considerau demn de aşa ceva, atunci îl lăsau înăuntru.

... Se mişcă din locul ei masiva şi greoaia piatră-capac. Omul intră în acest lăcaş, capacul îşi reia locul. Aici, el se va afla complet izolat de lumea materială exterioară. Ochii săi nu vor vedea nimic, urechile sale nu vor auzi nimic. O astfel de completă izolare care împiedică până şi gândurilor să se întoarcă, care blochează organele obişnuite de percepţie ale auzului şi văzului, deschideau posibilităţi absolute de a comunica cu Intelectul Cosmosului, de a percepe existenţa şi acţiunile oamenilor de pe pământ. Şi, cel mai important, de a transmite mai departe gândurile celor rămaşi în viaţă şi generaţiilor lor de urmaşi. Astăzi voi numiţi această stare (aproximativ asemănătoare) meditaţie. Dar acesta este un joc de copii în comparaţie cu meditaţia în eternitate.

Ceva vreme după asta, oamenii veneau la această cameră de piatră, fereau piatra de deasupra orificiului închis şi se gândeau, se sfătuiau cu gândurile care pluteau în cameră. Duhul Înţelepciunii se găsea acolo întotdeauna.

— Anastasia, ai putea tu azi să le demonstrezi oamenilor contemporani existenţa acestor construcţii şi faptul că în ele intrau oamenii în meditaţie veşnică?

— Pot! De asta şi povestesc.

— Cum?

— Foarte simplu. Vezi, aceste camere de piatră... Mai există şi acum. Voi le numiţi dolmene. Ele există, pot fi atinse. Iar tot ce vorbesc eu să fie verificat.

— Ce??? Unde? Îmi poţi spune unde se află?

— Da. De exemplu, în Rusia, în munţii Caucaz, nu departe de oraşele Ghelendjyk, Tuapse, Novosibirsk, Soci.

— O să controlez, o să merg special acolo. Dar cum

așa? Mi se pare imposibil. O să merg să controlez personal.

— Bineînțeles, faci bine. Mergi și controlează. Despre ele localnicii știu, doar că însemnătatea lor nu o cunosc. Multe din aceste dolmene au fost deja jefuite. Oamenii nu înțeleg menirea lor reală. Nu sunt conștienți de posibilitatea pe care le-o dau pentru a stabili un contact cu Universul. Cei care au ieșit prin meditația veșnică nu mai au nici o posibilitate de a se renaște în formă materială. Și-au jertfit veșnicia de dragul urmașilor, iar cunoștințele și capacitățile lor s-au arătat a fi zadarnice. În asta stă profunda lor mâhnire și durere.

Iar cât despre mărturia că acolo, în trecut, intrau să moară oameni vii, se pot lua osemintele morților închiși în dolmene. Unii au murit întinși, alții șezând într-un ungher sau închinați, sprijinindu-se de plăcile de piatră.

Oamenii de azi au constatat deja acest fapt. Despre asta au scris savanții voștri, însă, nici de data asta, nu au dibuit însemnătatea. Nu se ocupă nimeni în mod serios cu cercetarea acestor dolmene. Locuitorii acelor zone unde se află ele, le jefuiesc în continuu. Plăcile de piatră din dolmene le folosesc la construcții.

Anastasia, tristă, plecă capul și tăcu. Eu, atunci, i-am făcut o promisiune:

— Îți promit că o să le explic tuturor acelor oameni. N-or să le mai jefuiască, n-or să le mai distrugă, n-or să le mai profaneze. Ei, pur și simplu, nu știau...

— Tu crezi că o să reușești să le explici?

— O să încerc, o să călătoresc în acele locuri și o să fac tot ce-mi stă în puteri ca să le explic. Pentru moment nu am habar cum, dar o să găsesc acele dolmene, o să mă închin la ele și o să le destăinui tuturor importanța lor.

— Bine ar fi. Atunci, dacă mergi în acele locuri, în-

chină-te, te rog, la dolmenul în care a murit străbuna mea.

— Incredibil! De unde poţi tu să ştii că străbuna ta a trăit în acele locuri şi cum a murit?

— Cum este posibil, Vladimir, să nu ştii cum trăiau, ce făceau strămoşii tăi, ce-şi doreau ei, la ce aspirau? Cât despre mămuţa mea îndepărtată, ea este demnă de pomenit. Toate mamele mele au cunoscut înţelepciunea ei. Ea, chiar şi acum, mă ajută.

Străbuna mea era o femeie care ştia perfect cum se făcea ca, în timp ce alăpta copilul la sân, să-i dăruiască lui capacitatea de a folosi Intelectul Universului. Deja de pe atunci, oamenii acelei civilizaţii, în care trăi ea, încetară să mai dea importanţă acestor metode aşa cum fac oamenii zilelor noastre. În timpul alăptării copilului la piept nu este îngăduit ca femeia să se gândească la altceva decât la copil. Ea ştia la ce şi cum să se gândească şi de asta a vrut să transmită tuturor oamenilor cunoştinţele ei.

Străbuna mea nu era cu totul bătrână când a început să-i ceară călăuzei sale să o lase să intre în dolmen. Călăuza era un bătrân şi tocmai de aceea ea-i ceru acestuia s-o lase să intre; dacă ar fi venit la conducere un altul tânăr nu i-ar fi îndeplinit dorinţa niciodată. Foarte rar se întâmpla să fie permis femeilor să intre în dolmene. Vârstnicul conducător o respecta în mod deosebit pe străbuna mea, aprecia cunoştinţele ei şi îi permise să intre. Doar că nu putu să le poruncească bărbaţilor să mute piatra de pe dolmen, aşa că, femeile singure au fost nevoite să facă treaba asta.

Numai că pe la dolmenul străbunei mele, de multă vreme nu mai trece nimeni. Pe nimeni nu mai interesează cunoştinţele ei. Ea, atât de mult îşi dorea să le transmită tuturor. Îşi dorea ca toţi copii să fie fericiţi şi să-i fericească pe părinţii lor.

— Anastasia, dacă vrei, o să merg la acest dolmen şi o s-o întreb cum trebuie alăptaţi copiii la piept şi la ce trebuie să gândească mamele în acest timp. Tu, explică-mi unde se găseşte acest dolmen?

— Bine, o să-ţi povestesc chiar acum, numai că tu nu o s-o înţelegi. Tu nu eşti femeie care alăptează. Îţi sunt străine ţie senzaţiile pe care le are o mamă care alăptează bebeluşul său. O pot înţelege doar mamele care alăptează. Tu mergi la acest dolmen şi atinge-te de el, doar atât. Gândeşte ceva frumos despre străbuna mea, ei o să-i facă mare plăcere...

Am rămas în linişte o bucată... Cu toate că am rămas foarte impresionat de exactitatea cu care-mi explică unde se găsesc aceste dolmene, pentru ca eu apoi să pot verifica, nu m-am apucat să-i destăinui îndoielile mele despre existenţa acestora. I-am cerut doar un lucru: să-mi dezvăluie doar câteva probe care să ateste posibilitatea unui contact cu înţelepciunea Universului de care eu nu reuşeam să-mi fac o idee. La toate astea Anastasia răspunse:

— Vladimir, dacă tu vei pune întotdeauna la îndoială spusele mele atunci şi dovezile mele, pentru tine, vor fi de neînţeles şi neconvingătoare, iar pentru a te convinge pe alte căi îţi va lua foarte mult timp.

— Tu nu te supăra pe mine, Anastasia, numai că acest mod de viaţă al tău, eremit...

— Ce este atât de diferit în modul meu eremit, cum spui tu, Vladimir, din moment ce eu am posibilitatea de a mă adresa nu numai tuturor celor ce trăiesc pe Pământ dar chiar şi unora cu mult mai însemnaţi. Pe Pământ, în jurul tău, atât de mulţi oameni unici, cu capacităţi deosebite, trăiesc închişi ca nişte pustnici... Îngrozitor nu este ca Omul să fie singur, îngrozitor este ca Omul să se afle singur în mijlocul

celorlalţi.

— Oricum, dacă despre aceste dimensiuni, unde trăiesc, după spusele tale, gândurile produse de civilizaţiile umane, ar fi vorbit şi vreounul dintre iluminaţii noştri - oamenii de ştiinţă, cu siguranţă că mai tare i-ar crede decât te-ar crede pe tine. Din păcate aşa este făcut omul modern, pentru el ştiinţa oficială este autoritate.

— Astfel de oameni există. Eu le-am văzut gândurile. Nu pot să destăinui numele lor de familie, însă, în adevăr, ei sunt, după criteriile voastre, importanţi oameni de ştiinţă. Au o gândire fără limite. Când te vei întoarce acasă, caută personal dovezile şi apoi compară-le cu spusele mele.

***

Ajuns în Caucaz, am găsit aceste dolmene nu departe de Ghelendjyk. Le-am imortalizat pe pelicule în culori. Ştiau despre dolmene şi în muzeul local de arheologie, dar mare însemnătate nu le dădeau.

Am găsit şi dolmenul unde a fost îngropată strămoaşa Anastasiei, m-am închinat în faţa lui, am depus un buchet de flori pe portalul de piatră acoperit de muşchi.

Am privit la dolmene; la vedere şi la tact erau aşa cum le descrise Anastasia. Totodată, am citit în Biblie, în cartea a treia - *Regi* - despre regele Solomon şi interesul său pentru Cedru. Ca unul destul de îndepărtat de ştiinţă, nu m-am apucat să cercetez în amănunt miriada de lucrări ştiinţifice pentru a găsi vreo dovadă a spuselor Anastasiei, dar, într-un mod incredibil, această tânără pustnică din profunda taiga siberiană, îmi demonstră limpede de la mare distanţă, chiar în limba ştiinţei moderne, dreptatea ei. Înşişi oamenii au adus şi au trimis lucrările ştiinţifice în care se

vorbea despre Intelectul Universal.

La început am citat afirmaţiile academicianului V. Kaznaceev, membru al Academiei Ruse de ştiinţe medicale, directorul Institutului de medicină clinică şi experimentală şi ale academicianului Institutului Internaţional de fizică teoretică şi aplicativă al Academiei de Ştiinţe naturale a Rusiei, A. Akimov, tipărite în revista « Miracole şi aventuri », ediţia din mai 1996.

***

Acest capitol, care este dedicat locurilor sfinte de lângă Ghelendjyk, l-am scris aflându-mă chiar în acest oraş. Textul l-a cules la computer angajata sanatoriului *Drujba* , Marina Davidovina Slabkyna. Încă înaintea publicării sale în carte, capitolul a fost citit de angajaţii sanatoriului. Şi ştiţi ce s-a petrecut...?

Pe 26 noiembrie 1996 la orele 10:30, ora Moscovei, se petrecu un fapt care, la prima vedere, nu ar putea fi considerat senzaţional sau neobişnuit, dar... Sunt convins totuşi că a fost vorba de un fenomen de proporţie planetară.

Unul din dolmenele aflate în munţi, în apropierea sătucului Pshada al raionului Ghelendjyk, a fost vizitat de un grup de femei, angajate ale sanatoriului «Drujba»: V.T. Larionova, N.M. Gribanova, L.S. Zvegynţeva, T.N. Zaiţeva, T. N. Kurovskaya, I. M. Tarasova, L. N. Romanova şi M.D. Slabkyna.

Spre deosebire de turiştii care, din când în când, vizitau aceste locuri pentru a se desfăta în frumuseţile naturii, dar fără să dea vreo atenţie dolmenelor izolate, aflate în munţi, aceste femei au mers la un dolmen şi poate

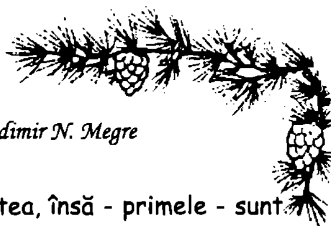
pentru prima oară după mii de ani, au vrut să-i onoreze pe îndepărtații lor strămoşi. Au mers să onoreze amintirea omului care a trăit acolo cu mai bine de zece mii de ani în urmă; călăuza înțeleaptă a neamului lor. Din dorința proprie, încă în viață, acest om ceru să fie zidit în cripta de piatră. De viu, pentru a putea şi peste mii de ani, să transmită urmaşilor săi Înțelepciunea Universului.

Greu de spus câte milenii, puterile sale nu au fost întrebuințate. Se pot vedea semnele profanărilor, sub formă de inscripții moderne, chiar ale secolului nostru, făcute pe plăcile deja crăpate, care închid portalele dolmenelor. Cei care au vizitat în ultimul secol aceste dolmene, nu au ştiut despre acel om îngropat aici, despre înțelepciunea lui, despre dorința şi aspirația sa de a se sacrifica de dragul celor vii. Din păcate, acest fapt îl certifică destul de elocvent, monografiile dinaintea revoluției şi altele mai noi pe care eu am avut ocazia să le analizez.

Învățații, cercetătorii şi arheologii au fost mai mult interesați de mărimea dolmenului, s-au întrebat şi au încercat să descopere cum au fost prelucrate şi transportate plăcile de piatră care uneori ajung să cântărească chiar câteva tone.

Şi iată că... Priveam la femeile care stăteau lângă dolmen, la florile aduse şi aşezate la intrarea acestuia şi gândeam: "După câte secole sau milenii primeşti aceste flori, tu înțelept străbun al nostru? Ce simte Sufletul tău, ce-ar putea să se petreacă în restul lumii în această secundă? Ați prețuit voi oare, îndepărtații şi-n acelaşi timp atât de apropiații noştri străbuni, aceste flori ca un prim semn că puterile voastre nu s-au irosit în van? Iar printre oamenii moderni, urmaşii voştri, există aspirații spre o mai mare conştiință a existenței. Acestea sunt doar primele flori. Vor

veni, probabil, altele şi altele. Acestea, însă - primele - sunt cele mai dorite, iar voi îi veţi ajuta pe cei ce trăiesc acum să atingă Înţelepciunea Universală pentru a pătrunde esenţa existenţei. Voi sunteţi îndepărtaţii noştri strămoşi."

La această vizită la dolmen mai luă parte şi doctorul secţiei de radiologie al spitalului din Ghelendjyk, E. I. Pokrovskij. El a fost invitat de către ghida etnografă V. T. Larionova cu scopul de a măsura câmpul de radiaţie al dolmenului.

Larionova îmi povesti că, în timpul uneia din vizitele făcute la acest dolmen, unul dintre turişti remarcă o considerabilă variaţie a indicatorului Gheigher, care semnala un înalt nivel de radiaţie. Acest turist a chemat-o apoi deoparte pe Larionova pentru a nu alarma grupul de turişti, şi-i arătă aparatul, remarcând nivelul ridicat de radioactivitate de lângă dolmen.

Medicul radiolog avea un aparat de mare precizie într-o valijoară specială. Începu să măsoare intensitatea câmpului de radiaţie de la o anumită distanţă de dolmen, continuând cu măsurătorile apropiindu-se treptat de acesta, ca în final să măsoare interiorul dolmenului.

În timp ce grupul asculta prezentarea etnografei V. T. Larionova, pe mine mă apucă din ce în ce mai tare agitaţia la gândul că, dintr-un moment într-altul, acest radiolog care înregistra măsurătorile, va anunţa cu voce tare rezultatele sale. Nu numai că turiştii vor auzi, dar aceasta va fi o declaraţie oficială, iar ca urmare, oamenii speriaţi, vor înceta să mai viziteze dolmenele, aflând despre radiaţia ridicată a acestora. După afirmaţiile Anastasiei, această energie, asemănătoare unei radiaţii, poate apărea şi dispărea brusc. Energia este direcţionată către om şi are efecte binefăcătoare asupra lui. Însă ce valoare are pentru noi

oamenii moderni, descrierea, fie ea şi a unei femei deosebite, în comparaţie cu deducţiile ştiinţei moderne, cu faptele reale, măsurate cu aparaturile moderne, mai ales legate de radiaţii, de care atât de tare este terorizat omul modern.

"Ooo Doamne - gândii eu - săraca Anastasia! Atât de pasional îşi dorea ea ca oamenii să se comporte altfel, mai grijulii, cu aceste valori antice inestimabile, lăsate de strămoşii noştri. Şi mă gândesc că acum există riscul iminent al unei declaraţii oficiale, iar dolmenele, în cel mai bun caz nu vor mai fi vizitate de nimeni - în cel mai rău, vor fi distruse. Nici măcar pentru construcţii, cum se făcea mai înainte, nu le vor mai folosi. Dar dacă, într-adevăr, există acest Intelect Universal, dacă, cu adevărat Anastasia îl foloseşte aşa cum spune, atunci să inventeze El ceva."

E. I. Pokrovskij se apropie de grupul de angajate ale sanatoriului *Drujba*, care stăteau lângă dolmen şi citi valorile aparatului de măsură. Erau incredibile! Stupoare, apoi bucurie mă învăluiră rând pe rând auzind ce relata acesta. După cum arăta aparatul, frecvenţa câmpului de radiaţie, pe măsură ce se apropia de dolmen... descreştea.

Era impresionant şi pentru faptul că aceste persoane, apropiindu-se de dolmen, au traversat o porţiune în care radiaţia era mult mai puternică. Hainele lor, ei înşişi, stând în vecinătatea dolmenului, ar fi trebuit să aducă spre acesta, radiaţii pe haine, pe încălţări, dar în pofida evidenţei, aparatul de măsură indica o micşorare a intensităţii câmpului de radiaţie. Ca şi cum cineva invizibil ar fi spus acestor oameni: "Nu vă temeţi de noi, oameni. Noi suntem strămoşii voştri îndepărtaţi şi vă vrem doar binele. Primiţi cunoştinţele noastre, copiii noştri!"

Abia în acea clipă am înţeles - Anastasia! De fapt,

doar mulţumită ei s-a făcut această descoperire. Ea însăşi, găsindu-se la mii de kilometri distanţă de acest dolmen, unindu-i pe cei ce trăiesc azi cu anticile civilizaţii, a creat o ruptură în conştiinţă în folosul binelui. Chiar dacă, pentru moment, sunt puţini aceia în care a apărut, acesta este doar începutul. Şi era absolut real, în faţa mea stătea un dolmen autentic, aşa cum erau autentice femeile care îi aduseră flori.

În tratatele ştiinţifice se precizează că astfel de dolmene se pot vedea în vecinătatea oraşelor Tuapse, Soci, Novosibirsk, în Anglia, Africa de Nord şi în India. Acest lucru atestă irevocabil existenţa unor civilizaţii antice cu o cultură unică, cu abilitatea de a ţine legătura între ele, indiferent de distanţele ce le despărţeau. Indubitabil, pe măsură ce se vor răspândi informaţiile Anastasiei, se va schimba comportamentul şi faţă de alte dolmene care au rezistat trecerii anilor.

Reacţiile ghelendjenilor vor face mărturia acestui fenomen, iar prima excursie din lume, având ca temă noile informaţii despre dolmene, a fost organizată în Ghelendjyk, de către "cea mai fericită şi norocoasă", aşa cum se chema ea însăşi, ghid-etnograf cu treizeci de ani de experienţă, deputată a consiliului local, Valentina Terentievna Larionova.

Dar asta nu-i tot. Grupul de etnografi din Ghelendjyk, sub comanda Larionovăi, au scos la iveală fapte legate de locurile sacre care dintotdeauna s-au găsit în apropierea Ghelendjykului şi despre care îmi vorbi Anastasia. Locuri unice, sacre ale Rusiei, majoritatea dintre ele, de care nu se pomeneşte în nici măcar un pliant informativ. Acest Cedru Libanez din munţii Sfânta Inna, schitul, izvorul tămăduirii "Sfânta mână". Acolo unde oamenii s-au lecuit, au legat cârpe în jurul copacului. În raionul Ghelendjyk au

început restaurările de biserici. Se construieşte pridvorul Troiţei *Laurii lui Serghiev*. M-am uitat la toate astea şi am gândit: "Doar într-un locşor atât de mic al Rusiei, câte locuri sfinte! Izvor de tămăduire. Iar ruşii merg la pământurile de peste mări şi ţări să se închine la alţi Zei. Câte locuri sacre, uitate or mai fi în Rusia şi cine le va descoperi?"

Eu am făcut ce am putut. Este mizer, dar măcar acum se întrevede o speranţă ca Anastasia să-mi arate fiul. Am cumpărat hăinuţe, jucării şi alimente speciale pentru el, am plecat spre pământurile îndepărtatei Siberii, pentru a o revedea pe Anastasia şi pe fiul meu.

(Va continua...)

CUPRINS